

МЕРИ СПЕНСЪР МАГИЯТА НА СТРАСТТА

Превод от английски: [Неизвестен], 2003

chitanka.info

Англия, март 1816 г.

— Та това е само брак, Лъки, не е доживотен затвор в Нюгейт. Уверявам те, не си заслужава да правиш толкова отчаяна физиономия. Преди теб вече толкова мъже са устояли на изпитанието, а някои са дори твърде щастливи. Виж Сейнт Дженивиъв например. — Джак Сомъртън, петият граф Рексли отпи глътка от чашата си. — Той наистина е блестящ пример. Следвай във всичко Сейнт Дженивиъв и ще живееш добре с неговата дъщеря.

Люсиен Брайланд, виконт Калън вдигна очи.

— И това ми го казва мъж, който се е заклел никога да не се жени? Учудваш ме, Джак.

Графът му подари благосклонна усмивка.

— Нямам нищо против брака — изсумтя той пренебрежително. — Наистина нямаше да е добре светът да е населен само от копелета. Нямаше да знаем с коя класа се смесваме, нали така? Самата мисъл е вече достатъчно гадна...

— Сноб — измърмори Люсиен.

— Така е — съгласи се драговошно Джак и допи виното си. — Освен това, — добави той и сложи чашата на малката масичка, — ако се вържа някой ден за жена, от което бог да ме пази, бих се уверил предварително, че е от добро семейство. Поне в това отношение твоята пуйчица е несравнима.

— Да, наистина е така — съгласи се Люсиен и завъртя бавно чашата с вино между пръстите си. Образът на Клара изникна, ясен и съвършен, пред очите му. Тя присъстваше неизменно в крайчеца на съзнанието му, въпреки че през последните години отчаяно се бе опитвал да я заличи от спомените си. — Клара Харкамс наистина е от видно семейство. В цяла Англия не бих намерил по-подходяща партия. — Той вдигна глава и черните му очи заблестяха. — Поне в това отношение.

Джак изплющя с език.

— Откакто те зная, говориш за лейди Клара като за харпия с конско лице, но мен вече не можеш да ме заблудиш. Роби едва вчера ме увери, че тя е прелестна млада дама. Нали, Улф? И ти го чу, нали? — обърна се той към третия мъж, седнал с тях на масата.

— Какво? — като чу името си лорд Сивърн вдигна тъмната си, доста рошава глава. — Прощавай, каза ли нещо?

— Опазил ме господ — Джак се наведе през масата и дръпна молива от ръката на лорд Сивърн. — Налага ли се да драциш тъкмо когато Люсиен се мъчи да ни убеди в дълбочината на мъката си? Имай малко милост, човече.

Улф погледна Люсиен и попита:

— Лъки, ти още ли се тръшкаш за предстоящата си женитба с пуйчето? Така съвсем не ни даваш добър пример. Горے главата, момче, стегни се — това мога да ти кажа.

— Така ли? При начина, по който ти приемаш бъдещата си сватба с Бела? — отговори сухо Люсиен.

Улф въздъхна и си върна молива.

— Какво общо има тук Бела? Ние с нея сме сгодени, нали? Аз не се оплаквам. Никога не съм го правил, нито ще го правя.

— Сгоден, да — засмя се Люсиен. — Впрочем вече от три години. Или станаха четири? Ако някой тук дава лош пример, това си ти. Бела няма да те чака вечно, ясно ли ти е?

— Четири години годеж са нищо в сравнение с това, че ти и пуйчето сте обещани от люлката един на друг — осведоми го Улф и се наведе отново над изчисленията си. — Имал си двацет и седем години време да свикнеш с мисълта и това е повече от достатъчно. Не познавам друг мъж, който да е бил предупреден толкова отрано. — На лицето му се появи обичайният израз на съсредоточеност, докато си записваше някакво равенство. — Освен това на Бела не ѝ тежи да чака. Тя е добро момиче. Никога не ми създава грижи. В противен случай нямаше да я моля да се омъжи за мен.

Люсиен гледаше наведената глава на приятеля си.

— Улф, мисля, че прекаляваш, като гледаш на нея като на нещо, което се разбира от само себе си. Бела е хубава и мила. Дали да не се разменим.

Улф продължи да пише и дори не вдигна глава.

— Да си разменим ли? Какво?

Джак се наведе напред и извика право в ухото на Улф:

— Ами размяна — Бела срещу пуйчето, старче. Лъки иска да ти вземе годеницата.

— Бела ли? — Улф задраска бързо онова, което току-що беше написал. — Не, не шест и половина по дванайсет! Господи, щях да хвърля лабораторията във въздуха — измърмори той и продължи да пише. — И за какво му е тя?

Люсиен кимна на един келнер, който се спря, за да напълни чашите им, и отговори:

— Ами, за да му топли леглото, Улф. Бела има подходящо за това тяло. Не е толкова тънка и мършава като пуйчето, нито е толкова дребничка. Няма да се притеснявам дали няма да я смачкам или...

Изведнъж Улф скочи и за малко не прекатури масата. После се наведе от невероятната си височина и изрева в лицето на Люсиен:

— Какво каза току-що за Бела? Тя не е такава жена! Люсиен го отблъсна със смях.

— Седни, великанчо. Искях само най-сетне да ме чуеш. Не съм искал да се изразя непочтително за твоята Бела и ти го знаеш. Та тя ми е като сестра.

Граф Сивърн изсумтя по начин, който приличаше на яростен лай, и отпусна в креслото мускулестото си тяло.

— По дяволите, Люсиен, не ме закачай за Бела. За миг ми причерня пред очите, а не бих искал да те убия.

— А ние не бихме желали това да се случи тъкмо в клуба „При Уайт“. — Джак посрещна невъзмутимо любопитния поглед на някои присъстващи, докато те не извърнаха очи. — Ти като загуби тук самообладание миналия път, за малко не ни изхвърлиха.

— Беше по вина на американеца — заяви категорично Улф, без да сваля поглед от Люсиен. — И той се раздрънка за Бела, но аз не го допуснах.

— Така е — потвърди Люсиен. — Бела е чудесна. Тя успя даже да те накара да забравиш любимата си химия, което си е същинско чудо.

Улф се засмя и хвана реверите на тясната си жилетка.

— Щом се налага да приказваш за жени, говори за собствената си. Никога не ти е било трудно да кажеш нещо за пуйчето.

— За бога, Улф, не го оставяй да подхване тази тема — предупреди го Джак. — Клетото дете не знае на какво се решава, като се омъжва за Лъки. Откакто бяхме заедно в Оксфорд, той вече не говори толкова много за нея. Постепенно почвам да мисля, че това момче все пак яко е хлътнало по нея.

— Така е — съгласи се сериозно Улф и двамата мъже изгледаха Люсиен, който се наместваше притеснено на стола си. — Виж какво, не си длъжен да се жениш за нея. Роби все ще измисли нещо, за да развали годежа. Няма да е кой знае колко трудно и лейди Клара няма да пострада от клюки и приказки. Годежът ви не е оповестяван публично, нали така?

— Не, това е само споразумение между нашите две семейства, нищо повече.

— Ето на, виждаш ли — заяви Джак. — Няма нищо по-просто. Развали годежа и ще си свободен да се ожениш, за когото си пожелаеш. Дори за Памела, ако ще ти е по-мила като съпруга, отколкото като любовница, нещо, в което се съмнявам.

Люсиен го изгледа гневно.

— Остави Памела на мира. Тя вече ми превръща достатъчно често живота в ад заради предстоящата ми женитба.

— Не достатъчно често, за да те откаже, хващам се на бас. — Щеше да е глупачка, ако не го правеше. Тази жена те изправи на крака, а е прекалено мързелива и няма да хаби сега време и усилия по друг мъж.

Ръцете на Люсиен лежаха неподвижни и той каза спокойно:

— Не ме ядосвай, Джак, няма да търпя приятелите ми да злословят за Памела, няма да го понеса и от теб.

Джак продължи да си пие невъзмутимо виното.

— Казвам само истината, Лъки, не искам да те нараня. Тя е твоя любовница, а се хващам на бас, че познаваш този род жени по-добре от когото и да било.

Люсиен кимна леко и черната му коса проблесна на светлината на елегантната клубна лампа.

— Точно така е, и зная, че тя ми харесва. Пък и това изобщо не те засяга. Впрочем най-голямото желание на баща ми беше ние с Клара да се оженим. Споразумението, което е сключил с маркиз Сейнт Дженивиъв, не може да бъде нарушено толкова лесно, дори ако го

желаех, но не е така. Признавам, че не бързам да се разделя с ергенството, но винаги съм знаел, че ако го направя, ще взема за жена Клара Харкамс. Тя наистина ще е съвършената съпруга. Защото е добре възпитана, учтива и си знае мястото. Сигурно би предпочела да си счупи ръка, но не и да направи нещо, което би могло да изложи публично нейния съпруг. Освен това аз, разбира се, няма да я оставя в Лондон.

Улф вдигна вежди.

— Не? Но къде тогава?

— Ще я изпратя в Пеъруд. Там ще се чувства добре, преди всичко, защото ще съм погрижил предварително да е вече бременна. Клара е момиче от провинцията, както и всички от семейство Сейнт Дженивиъв. Куп деца, градина и няколко юнкери от местния гарнизон, които да ѝ се възхищават — това ще я задоволи и няма да ѝ е трудно да живее далеч от Лондон. След шест месеца тук ще трябва да е щастлива да се оттегли отново в провинцията.

— Звучиш много убедено — каза Джак. — Но хайде представи си, че на пуйчето му допадне модерният градски живот? Тогава няма да се съгласи толкова лесно да се махне.

— Ще го направи — възрази Люсиен. — Би било катастрофа, ако се опитаме да живеем заедно по-дълго, отколкото е крайно необходимо. Почти съм сигурен, че Клара няма и да се опита. В противен случай само бихме се направили нещастни. Аз поемам грижата тя да забременее и я махам оттук, и толкоз. Ще прекарва, може би, един-два месеца годишно в Лондон, колкото да ѝ направя още едно дете, но едва ли ще се виждаме по-често.

— Ти си безсърдечен — поклати глава Улф. — На мен ми е мъчно за пуйчето, горкото момиче. Защо я мразиш толкова?

— Нима съм създал впечатление, че я мразя? — засмя се мрачно Люсиен.

Джак се изправи и го изгледа остро.

— Е, със сигурност може да се каже, че не обичаш това момиче. След всички тези години, през които се наслурахме на оплакванията ти от лейди Клара, щеше да е направо невъзможно.

— Наистина ли? — Люсиен затвори очи и отпусна уморено глава на облегалката на стола. — Колкото и невъзможно да изглежда, на времето я обичах. И ѝ се доверявах.

— Лъки! — извика недоверчиво Улф. — През всички тези години... ти не направи дори намек за такова нещо. Бях сигурен, че момичето те е отблъснало от пръв поглед.

Люсиен отвори очи и ги втренчи в тавана.

— Подобни неща не са тъкмо онова, което човек разказва на приятелчетата си, не е ли така? Да си силно привлечен от годеницата, която родителите са ти избрали, само за да бъдеш по-късно отблъснат от нея. Не — устните му се присвиха саркастично — това наистина не е нещо, което човек лесно си признава. Виж какво, винаги съм се клел да не стана глупак като баща си и да прося като куче трохите от благоволението на жена. А с Клара за малко да стигна дотам. Бях толкова близко. Беше малко преди да замина за университета. Известно време не се бяхме виждали, та исках да съм сигурен, че любимата ми годеница ще научи за чувствата ми, преди отново да бъдем разделени за известно време. Затова отидох при нея и сложих в краката ѝ сърце, тяло и душа. Мисля, че беше твърде вълнуваща сцена, въпреки че въздействието бе развалено от появата на нейния обожател, който демонстрира достатъчно ясно, че симпатиите им са взаимни.

— Божичко, Лъки — измърмори Улф.

— Родната ми майка не би го направила по-добре — продължи тихо Лъки. — Напомни ми за последния път, когато видях родителите си живи, на годишнината на тяхната сватба, когато един от обожателите на майка ми дойде в Барингтън да я покани на излет. Баща ми прекара останалата част от деня сам в кабинета си, чакаше я, за да празнуват заедно, както го беше замислил. Той чакаше и чакаше, разхождаше се напред-назад и току поглеждаше часовника си. Болен от притеснение, както винаги. И все така болен от любов. — Люсиен поклати сериозно глава. — Тя се върна едва на следната сутрин. Разбира се, че ми беше мъчно за баща ми, но истински разбрах чувствата му, когато се изправих пред Клара и пламенния ѝ възлюбен и осъзнах, че тя не изпитва нищо към мен.

— Нищо чудно, че пристигна в Оксфорд като яростен женомразец — каза с нескрито съчувствие Джак. — Особено що се отнася до пуйчето. Това често ме е учудвало.

— Беше наистина най-голямата глупост, която съм правил — съгласи се Люсиен. — Би трябвало всъщност да съм по-наясно.

Влюбеният мъж не значи нищо за хубаво младо момиче, особено ако всеки мъж в селото е луд по него.

Приятелите му го изгледаха учудено.

— Луди по грозното пуйче? — попита Джак. Люсиен присви очи, загледан в плота на масата.

— Клара не се хвърля твърде в очи, но тя не е грозна. Въпреки че и липсва хубост, съумява да е много привлекателна. Всички я обичат. — Той въздъхна. — Тя непрекъснато разбива сърца, но предполагам не по своя вина. То си е част от същността на жената.

Гласът му звучеше хладно и приятелите му се спогледаха.

— Лъки — подхвана предпазливо Джак — не всички жени са като твоята майка. Ти не можеш да се ожениш, ако мислиш така, независимо от това какво се е случило с лейди Клара.

— Не мога ли? — погледна го въпросително Люсиен. — Съгласен съм, че не всички жени са каквато беше тя. Памела например се отличава от майка ми колкото Сахара от Северния полюс. Но други жени, дори повечето, са като нея. Суетни, вкопчващи се в тебе, слабоволни същества, които се промъкват в сърцето ти и пускат корени там, а после — той явно се мъчеше да сдържи яда си — после само най-силен мъж може да избегне гибелта.

— Би трябвало да дадеш на момичето поне един шанс — каза Улф.

— Тя изобщо няма да го поиска. Не и от мен. Но срещу брачната ѝ клетва за вярност, аз ще ѝ дам нещо по-добро. Свобода. Клара ще получи от нея колкото пожелае, толкова деца, колкото поиска и повече пари, отколкото може да похарчи за пет живота.

— Все още не разбирам защо изобщо искаш да се ожениш за момичето — вметна Джак. — Не мисля, че бащата би одобрил тази връзка, ако знаеше какви са взаимните ви чувства с пуйчето.

Люсиен го изгледа със загадъчна усмивка.

— Ти не разбираш, Джак, Клара ми принадлежи. Била ми е обещана още като дете в люлката. И аз съм си повтарял хиляди и повече пъти, че трябва да разваля годежа, но е невъзможно. Тя ми принадлежи и ще бъде през останалата част от живота ми моя. Няма да ѝ се натрапвам, но ще съм тук. Завинаги в съзнанието ѝ, независимо от това колко често ме вижда. Защото винаги ще знае кому принадлежи.

— Това е отмъщение — реши отвратен Улф. — Това е повече от ясно. Тя не те е искала и сега трябва да си плати за това. — Той изгледа Люсиен с пренебрежителния поглед, с който възнаграждаваше обикновено онези, които не проумяваха теоремата на Питагор. — Никога не съм си представял, че можеш да направиш подобно нещо. Просто не мога да повярвам, че Роби е на твоя страна.

— О да, той изцяло ме подкрепя — увери го Люсиен. — Той вярва, че бракът ще ме промени и ще ме направи нов човек. Той долепи длан за масата. — Шест месеца и тя ще е бременна и на път за Пеъруд. Там ще живее както си пожелае, същото ще правя и аз. Това е всичко.

— Готов ли сте да се хванете за това на бас, Калън? Тримата мъже се обърнаха и изгледаха новодошлия, който се приближаваше, снизходително усмихнат, към масата им.

Граф Рексли изруга тихичко, когато видя високия, рус мъж, виконт Калън простена шумно, а виконт Сивърн изръмжа.

— Вървете си, Кърлейн — помоли го Люсиен — този път няма да попреча на Улф да ви убие, ако пожелае.

Лед Уокър, граф Кърлейн, се обърна към Улф.

— Той днес няма да изпитва такава нужда, кълна ви се. Аз може да съм американец, но не и толкова глупав, че да повторя безуспешен опит. След последния ни сблъсък още ми тракат зъбите, а раните ми едва са позараснали. Който е твърдял, че мускули и ум не са съвместими, просто не го е познавал. — И той посочи сдържано Улф, който го гледаше мрачно. — Давам ви честната си дума, че днес няма да споменавам името на госпожица Хоуел. — Той вдигна високо ръка, сякаш се заклеваше. — Кълна се в гроба на баба си.

Лицето на Улф стана мрачно, но той премълча. Предпочете да пренебрегне новодошлия и да се наведе отново над изчисленията си.

— Американец — отбеляза Джек с приятелско пренебрежение, — липсват му обноски.

— Махайте се, Кърлейн — повтори Люсиен. — Искам да живеете достатъчно дълго, за да мога да си върна парите, които спечелихте от мен миналата нощ.

— Това едва ли е най-сериозната причина — забеляза Кърлейн, — но се радвам да науча, че означавам за някого поне нещичко. — Той се усмихна лъчезарно и си притегли стол.

— Да не сте полудял? — простена отново Люсиен.

— Ни най-малко — отговори Кърлейн, без да се замисля. — Както винаги, търся само с кого да поиграя.

Джак присви очи.

— Избягвам, доколкото ми е възможно, да разговарям с американци, камо ли да сядам да играя на една маса с тях. Вървете си, преди да наредя да ви изхвърлят.

Кърлейн се усмихна още по-широко.

— В Щатите имаме име за хора като вас, сър Рексли, но съм прекалено учтив, за да го споделя с вас. Ще се зарадвате, може би, да чуете, че благодарение на този кавгаджия, е адски трудно да бъдеш допуснат отново в „При Уайт“. След нашето малко стълкновение на мнения не помогнаха даже молби.

— Нищо чудно, на клуба му се наложи да поднови половината от чашите си — намеси се хладно Джак. — Тъй че как го постигнахте?

— Както постигам всичко — отговори преспокойно Кърлейн и се усмихна.

— Играхте, нали? — попита Люсиен и махна на келнера да донесе още една чаша. — Кого убедихте да гарантира за вас? Отново Сисли? Той е достатъчно глупав, за да се хване на бас с човек като вас и достатъчно влиятелен, за да пренебрегне тукашните правила. Спокойно, Джак — обърна се той към приятеля си — Кърлейн поне не хапе.

— Какъв ужас, че не си избираш по-добре приятелите, Лъки — упрекна го Джак.

— Наистина, често съм си мислил за това — подразни го Люсиен и тихичко се засмя. — Особено откакто познавам теб и Улф. А сега седни и кротувай. Не желая нова сцена. И без туй вече всички са зяпнали в нас.

— Чудесно! — каза Джак, седна и си пое въздух.

— Надявам се, че не сте си направили целия този труд, само за да поприказвате с мен — обърна се Люсиен към Кърлейн. — Аз веднага си тръгвам.

— Да, отивате да вземете бъдещата си съпруга — каза Кърлейн. — Вие говорихте вчера много за лейди Клара и затова съм тук.

— По-точно? — осведоми се търпеливо Люсиен. Кърлейн остави чашата си на масата.

— Ще бъда откровен, защото ние американците сме си такива. — Той изобщо не обърна внимание на злобния поглед на Джак. — В момента не съм се хванал с никого на бас, но бих желал да спечеля някой и друг долар.

— Или да загубите — забеляза сухо Джак.

— Аз никога не губя — отвърна Кърлейн и видя със задоволство, че тази забележка накара виконт Сивърн да вдигне глава и да започне да следи разговора.

Джак се наведе напред и го изгледа със стъклен поглед.

— Но къде остава тогава спортът?

— Ех, вълнуващо е да наблюдаваш човек, който вярва, че е първият, който ще ме победи — ухили се Кърлейн. — Не допускам, че можете да приемете предизвикателството, нали Рексли? Прекалено сте предпазлив. За разлика от вас Калън има добри шансове да спечели. — Той изглежда спокойно Люсиен. — Вчера вие говорихте открито за скорошната си женитба, а преди малко чух още някои неща. Ще се ожените за лейди Клара Харкамс, най-голямата дъщеря на маркиз Дженивиъв, нали така?

Люсиен кимна мълчаливо.

— Имате намерение да й направите дете, а после да я отпратите — шест месеца след сватбата, нали? Не го ли казахте току-що?

— Имате остър слух, Кърлейн — отвърна Люсиен. — За в бъдеще ще трябва повече да внимавам къде какво приказвам. Но е вярно, такива са намеренията ми.

Кърлейн се облегна отпуснато на масата.

— Звучите правдоподобно, Калън, но аз се хващам на бас за десет хиляди лири, че и след шест месеца вашата съпруга все още ще е до вас. Няма да искате да се разделяте с нея.

Люсиен го гледаше донякъде изненадан.

— Съмнявате се, че за това време мога да й направя дете?

— Не се съмнявам, че го искате — отговори Кърлейн, — но не става дума за това. В каквото състояние да бъде тогава лейди Клара, няма да искате да се разделите с нея. Ще я изпратите в Пеъруд, само ако пожелаете и вие да останете там.

— Това е още по-безвкусно, отколкото дори аз съм го очаквал от вас — забеляза с нескрито отвращение Джак. — Да се хванеш на бас за

една благовъзпитана дама е под всяко равнище. Прати го да върви по дяволите, Люсиен.

Люсиен изгледа Кърлейн изпод полуспуснати клепачи.

— Да не намеквате, Кърлейн, че ще се влюбя в съпругата си? Нима ще пропилеете десет хиляди лири за такава щуротия? Би било прекалено просто.

— Ако е така, Калън, ще спечелите вие.

— Лъки, не можеш да допуснеш сериозно името на лейди Клара да бъде нанесено в книгата за сключени обзалагания протестира Улф.

— Тук, „При Уайт“? Където всеки влязъл през вратата, може да го види? Това би било...

— Във висша степен безчестно — допълни Джак. — Не го прави, Люсиен, това е под достойнството ти, а Роби ще поиска главата ти на сребърна табла.

Виконт Кърлейн се усмихна и сви рамене.

— Но ако спечелите, ще е наистина готов да ви прости малкото прегрешение. Ако всъщност изобщо не мислите да отпращате лейди Клара, тогава най-добре забравете веднага и бързо предложението ми.

Погледът на Люсиен се помрачи.

— Аз ще спечеля. В това изобщо не може да има съмнение.

— Аз пък твърдя, че ще загубите. Наистина ли се смятате способен да отпратите собствената си съпруга?

— Това е вече почти факт — отговори Люсиен. — Клара със сигурност ще се премести в Пеъруд точно шест месеца след сватбата ни.

— Калън, където и да се озове съпругата ви шест месеца след сватбата, тя няма да е там сама. Вие ще сте при нея и то по собствено желание.

— Никога не съм допускал, че сте глупак, Кърлейн. — Люсиен вдигна ръка, за да викне келнера. — Предупредете икономата си да отдели вече парите, защото ще настоявам да ми се издължите до стотинка в деня, в който Клара напусне Лондон. — Той погледна келнера, който очакваше мълчаливо поръчката му, и каза: — Донесете ни книгата за облози.

2

— Любовта е много търпелива, тя е мила и не завижда, никога не се излага на показ, нито се хвали.

За средата на март денят беше слънчев, хубав и необичайно топъл. Седнала в голямата каменна черква в Сейнт Дженивиъв, Клара Харкамс знаеше, че и тя, както и останалите хора в черквата, няма причина да трепери от студ. Вярно, че останалите богомолци не седяха до Люсиен Брайланд, със силно притиснати към неговите ръце, рамене и бедра.

— Това са думите господни за любовта — провъзгласи високо отец Уебстър, а на Клара ѝ се стори, че проникна с поглед дълбоко в нея, — и такава трябва да е свършената, създадена от господата любов.

Клара се раздвижи леко, за да прикрие притеснението си, без да привлече вниманието на виконта. Осъзна, че не е успяла, защото ръката, която той беше сложил на коляното си, се сви в юмрук. Клара се запита, дали няма да е признак за заплашваща беда, че мъжът, за когото скоро щеше да се омъжи, е седнал до нея скован и студен като айсберг.

Не, не беше честно. Нали знаеше по-добре, от който и да е друг колко жив и забавен беше винаги Люсиен, още от деня, в който граф Манинг доведе за пръв път осиротелия си племенник в Сейнт Дженивиъв. Когато ги представиха един на друг, въпреки че беше вече на тринайсет, тя не бе очаквала нищо повече. Но след първата седмица от гостуването си той започна непрекъснато да я наблюдава и честичко тайно я проследяваше. Докато се хранеха, той я наблюдаваше изпод спуснати клепачи и Клара най-сетне болезнено осъзна възхищението му. Тъмнокос, силен и мълчалив, той малко я плашеше. Родителите ѝ предупредиха и нея, и нейните братя и сестри, всички в къщата, че младият виконт скърби за родителите си, починали преди три години. Разбира се, не е някой опасен младеж, но трябва да го оставят на мира, щом пожелае, и да не го ядосват, от тогава Клара още не знаеше, че ще трябва един ден да се омъжи за виконта, иначе щеше наистина доста

да се уплаши. Поне през тази първа седмица, докато граф Манинг ухажваше леля й Ана, а Люсиен, оставен без надзор, обикаляше мълчаливо като „полудиво животно“ цялата къща.

— Престъпление е да се произнася напразно името на любовта! — Господин Уебстър почука по амвона и така накара и Клара, и повечето слушатели да трепнат. — Престъпление спрямо господ и небето!

Клара видя как ръката на виконта се сви в юмрук, а после пак се разтвори и пак се сви и нещо я прободеше в сърцето. Беше непоносимо, че той трябва да търпи всичко това. След службата тя ще си поприказва с отец Уебстър и ще му обясни, че онова, което щеше да се случи, е необратимо. Освен това тя го желаше и сърцето й отдавна беше негово, нищо, което един или друг можеше да каже, не беше в състояние да промени каквото и да било.

Онзи понеделник от втората седмица на гостуването на Люсиен и неговия чичо, тя не трябваше за нищо на света да ходи за риба. И на тринайсет все още толкова дете, както можеше да се очаква от глезените, израсли в провинцията деца на Сейнт Дженивиъв, тя имаше само смътна представа какво значи да си жена. Но на този ден Люсиен сложи жалоните на бъдещия й живот, привърза я така силно към себе си, че навярно и той самият не предполагаше колко здраво я е хванал.

Клара беше свикнала да кръстосва свободно из околностите; родителите й се стремяха да държат децата си вкъщи и да ги притесняват с елегантни дрехи. Стана рано, навлече вехта рокля и младежки обувки, не дочака момичето, което трябваше да й срещне косата и отиде в кухнята, да си измоли от готвачката нещо за хапване. Половин час по-късно, с въдицата и кошницата за излет, вече беше на път към любимото си езеро, където обичаше да прекарва дните си.

Изминаха два безкрайно приятни часа, преди Клара, запретнала роклята високо над бедрата и потопила крака във водата, да забележи, че вече не е сама. Стана толкова бързо, че изпусна по невнимание въдицата в езерото. Докато я извади се измокри цялата. Люсиен излезе от гората, където се беше крил.

Той протегна мълчаливо ръка и я измъкна от водата. После сложи въдицата встрани и се залови да изстиска мокрите й поли. Клара често си спомняше този миг и си мислеше колко странно беше, че стоеше тогава мирно и гледаше отгоре тъмнокосата му глава, докато

той изстискваше роклята ѝ. Едва когато той свърши, хвана я за ръка и я заведе на едно тревисто място на брега, тя си възвърна гласа и попита:

— Ти защо се криеше там?

— Не съм се крил — каза Люсиен и седна до нея.

— Дълго ли стоя там? Трябваше да ми се обадиш. Невъзпитано е да наблюдаваш някого, без да му го кажеш.

Той сви рамене, опря брадичка на вдигнатите високо колене и се загледа в проблясващата повърхност на езерото.

Следващите няколко дена Клара разбра, че Люсиен предпочита да говори малко, но тя самата беше от шумно, бърливо семейство и се чувстваше задължена да води разговор.

— Дойдох да ловя риба — заяви тя и веднага си помисли колко е глупаво да каже нещо толкова очевидно.

— Но той каза „да“ и я погледна. — Само че не си хванала нищо.

— Не, още не. — Никога не беше седяла толкова близо до него и сега забеляза колко хубави и тъмни очи има. — И ти ли си рибар?

— Не. — Брадичката му отново се опря в коленете.

— Много е забавно — продължи Клара, защото искаше на всяка цена да е учтива, въпреки че той я пренебрегва. — Искаш ли да опиташ? Ако искаш, можеш да вземеш моята въдица.

— Може би по-късно.

Отговорът я поотпусна. Клара си играеше с няколко тревички до нея и сега попита:

— Харесва ли ти в Сейнт Дженивиъв? Леля Ана много се радваше, че ти и чичо ти ще ни погостувате. Беше много възбудена.

Той не каза нищо и тя реши, че няма да отговори, но после той каза:

— И Роби беше възбуден.

— Двамата изглеждат чудесно заедно, нали? Графът е толкова представителен, а леля Ана толкова хубава. Мислиш ли, че ще са щастливи, когато се оженят?

Той вдигна глава и въздъхна.

— Не зная. Не познавам никого, който да е бил.

Тези думи дълбоко поразиха Клара, защото тя познаваше само щастливо женени девойки.

— Дори твоите родители?

— Най-малко те — засмя се горчиво той.

— О! — Тя не знаеше какво да каже. Изведнъж изпита усещането, че огромен товар притиска сърцето ѝ. — Моите са, щастливи, искам да кажа.

Той кимна мълчаливо.

— И аз ще съм щастлива, когато се омъжа — заяви тя.

— Наистина ли? Откъде знаеш?

Тя се усмихна и обясни със самоувереността на младите:

— Ще направя съпруга си толкова щастлив, че той никога няма да се кара и ще го обичам, както мама обича татко.

— Ами ако престанеш да го обичаш? Ако се запознаеш след сватбата с друг мъж и се влюбиш? Няма ли да избягаш с него?

Въпросът обърка Клара. Никога не се беше замисляла за подобни неща.

— Но това би било много лошо, нали?

— Да — отговори сериозно той. — Много лошо.

— Никога не бих постъпила така. Ще обичам съпруга си и той ще ме обича. Ще имаме много деца, поне половин дузина. Ще се чувстваме чудесно заедно и ще сме винаги щастливи.

На устните му се появи бърза усмивка, първата, откакто го познаваше.

— Наистина ли ще го постигнеш?

— О, да — отговори тя весело. — Ще живеем на село, но веднъж в годината той ще ме води в Лондон, за да можем да посетим няколко бала. Баща ми има красива бална зала в градската си къща. Ти знаеше ли?

— Да, аз те срещнах веднъж там, но ти беше още много малка. Ти спомняш ли си?

— Мен? — повтори изненадано тя.

— Тъкмо беше навършила седем — разказа Люсиен. — Имаше тържество по случай рождения ти ден и моите родители, и аз бяхме поканени. Ти беше цялата в розово и бяло и с бяла копринена панделка в косата — усмихна се той пак. Вдигна ръка и я погали нежно по къдриците. — Косата ти направо блестеше, ти беше като същинска кукла.

Тя го погледна.

— Ти танцува с мен — измърмори тя. — Това си го спомням. Ти не искаше, но майка ти те накара.

Той свали ръка.

— Глупаво беше. Сигурно сме били много смешни.

Споменът я накара да се засмее.

— Ти беше толкова висок. Помня, че си помислих тогава, че си висок като татко, но много по-хубав. И те накарах да ме целунеш, нали?

— Да, наистина, като ме заплаши, че иначе ще се разкрешиш и ще събереш цялата къща. Беше ужасно глезена.

Усмивката ѝ угасна.

— Такава ли бях? Наистина? Омразно ли ти беше, че трябва да ме целунеш?

Той сви неволно вежди.

— Разбира се. Бях на десет. Последното, което исках да направя, беше да целуна едно седемгодишно момиченце. Ти си беше всъщност още бебе.

— О! — Клара се усети изведнъж ужасно потисната. — Мисля, че си прав.

Той докосна ръката ѝ с върха на пръстите си.

— Не прави такава физиономия — помоли той тихо, — сега е различно. Вече не си бебе и бих те целунал, без някой да ме принуждава.

Клара усети как се изчервява, а когато погледна хубавото му лице, изведнъж я достраша.

— Сега искаш ли да половиш риба? — попита тя, бързо стана и вдигна въдицата, без да дочака отговор.

Той я последва до брега и я остави да му покаже как приготвя стръвта и кордата; останалата част от следобеда двамата прекараха в чудесно приятелство. За облекчение на Клара той не спомена втори път за целувка, въпреки че я хвана за ръката, докато седяха един до друг на брега. Това не ѝ направи кой знае какво впечатление, защото вече си бяха държали ръцете с Андрю Блейкли, тайно, под масата в детската стая, когато той дойде в Сейнт Дженивиъв на гости на братята ѝ.

Когато огладняха, си разделиха съдържанието на Кларината кошница за излети, след това забиха въдицата на брега и легнаха на тревата, за да наблюдават облаците над себе си.

— Ти защо не ходиш на училище? — попита тя, след като бяха говорили достатъчно дълго за времето.

Ръката му, хванала леко нейната, трепна за миг, преди той да ѝ отговори.

— Преди родителите ми да умрат, бях в Итън.

Клара долови мъката в гласа му, обърна се към него и му стисна ръката.

— Съжалявам за родителите ти.

— После Роби ме взе от училище — продължи той, сякаш тя нищо не беше казала. — Сега той ми преподава и след три години ще постъпя в Оксфорд.

— Лорд Манинг ти преподава? — попита учудено тя. — Значи умее?

— Той е чудесен учител. Много по-добър от всички, които имах в Итън. С него пътувахме из цяла Европа — в Австрия, Испания и Италия.

— Колко хубаво! — възкликна тя, възхитена от мисълта, че човек може да опознае толкова далечни страни. — Сигурно е било чудесно! И аз бих искала да отида там.

— Наистина ли? — Той се опря на лакти. — Може един ден да те заведе.

Тя отвори широко очи.

— Готов ли си да го направиш?

Той кимна сериозно и я погали с върха на пръстите си по бузата.

— Ако се омъжиш един ден за мен, ще го направя.

— Да се омъжа за теб? — повтори тя и си помисли детински, че това е най-романтичното нещо, което може да се случи някому, по-романтично от играта им с Андрю Блейкли на мъж и жена.

— Ако обещаеш да ме обичаш и да останеш с мен, ще те заведе, където пожелаеш — продължи той. — И ще ти дам всичко, което поискаш, но трябва да обичаш само мен. Завинаги.

Беше толкова млада, че не ѝ беше трудно да му обещае, че ще го стори, пък и вярваше, че казва истината, когато го увери:

— О, да, разбира се, че ще те обичам, ако станеш мой съпруг.

Той кимна сериозен и доволен, и заяви:

— В такъв случай сега ще те целуна. На годениците им е позволено.

— Ами да — измърмори тя, докато той вече навеждаше глава. — Често съм виждала как лорд Манинг целува леля Ана, докато тя...

Беше кратка, лека целувка, просто кратко докосване на устните ѝ с неговите. Той вдигна глава и ѝ се усмихна.

— Много говориш — засмя се той. — Но аз обичам да те слушам. Надявам се, че когато се оженим, ти ще изпълваш с гласа си нашия дом. Така винаги ще знам къде си, в която стая и да се намираш.

— Значи сигурно имаш добър слух — разсмя се тя.

Той пак се усмихна.

— Да, така е. О, да, точно така е.

Следващата седмица измина сякаш в мъгла и тя осъзнаваше много ясно присъствието на Люсиен, но още по-силно странните чувства, които събуждаше в нея присъствието му. Лорд Манинг и нейните родители очевидно не забелязваха, че те двамата с Люсиен са всеки ден заедно и то дори без гувернантката, въпреки че Люсиен проявяваше уважението, дължимо на нейната младост. Той я целуваше от време на време, но само кратко и целомъдрено, с изключение на един-единствен път, когато докосна устните ѝ с езика си, но тогава тя извика, а той се засмя и я прегърна, извини се и обеща никога вече да не го прави.

На Клара ѝ беше ясно, че Люсиен знае за живота много повече от нея. Седяха един до друг край реката или в гората и той ѝ разказваше за детството си и за пътванията, които беше направил с чичо си. Отговаряше честно на всеки неин въпрос, понякога с болка, понякога засрамен, но всеки път, без да се колебае. Когато Клара го попита за родителите му, той ѝ разказа истината. Те не бяха загинали при злополука с карета, както казваха всички. Изобщо не е било нещастен случай, а хладнокръвно убийство и самоубийство. Бил е сложен край не само на живота на родителите на Люсиен, но и на живота на любовника на неговата майка, с когото тя избягала, но бащата на Люсиен ги настигнал. Освен чичо му, Клара била единственият човек, който знаел истината и тя усещаше инстинктивно, че няма да я разкаже никому.

— Клара, между нас не бива да има тайни — каза той един ден, докато се разхождаха край езерото. — Женени хора не трябва да имат тайни един от друг. Аз винаги ще ти казвам истината, ако го правиш и ти.

И така, след неин въпрос той ѝ разказа, че вече пет пъти е спал с жена — неговият чичо уредил срещите малко след петнайсетия му рожден ден. Първия път било в Италия, с много по-възрастна жена, която не продумала почти нищо, но с уменията и търпението си предизвикала огромната му благодарност и възхищението му, след това се случило още няколко пъти, в различни страни, където са били. Той знаел много добре как се правят деца. По-късно това щеше да наскърби Клара, но тогава, на тринайсет, тя беше като омагьосана и искаше да научи всяка подробност. Той изпълни драговолно нейното желание и я шокира с разказите си, но после я привлече към себе си на тревата, прегърна я през кръста и каза: — Клара, не бива да мислиш, че ще мога някога да те мамя. Чичо Роби казва, че когато един мъж намери жената, за която иска да се ожени, той трябва да забрави всички останали и да встъпи с доверие в брака, иначе той не е честен мъж. Не мога да върна вече станалото, но докато сме женени, нито ще мисля за друга жена, нито ще я докосвам.

В нощта, преди да си замине, Люсиен се промъкна посред нощ в стаята на Клара.

— Исках само да се сбогувам спокойно с теб — обясни той, седна на леглото до нея и хвана ръцете ѝ.

— Бих искала да не си отиваш — изрече тя бързо и се разплака. — Ще ми липсваш.

— И ти на мен — отговори той и я целуна по мократа буза. — Още си много млада, Клара, и аз не бива да го забравям. Но те обичам от цялото си сърце и няма да обичам друга.

— И аз те обичам, Люсиен.

— Моля се да е така — прошепна той. — Клара, толкова си млада... но те моля, не забравяй нито мен, нито обещанията си. Аз няма да забравя моите и един ден, кълна ти се, ще те възнаградя за верността ти. Искам да прекарам живота си като те правя най-щастливата жена на света.

3

Колко странни са тези спомени днес, мислеше си Клара, седнала сега до него, вече пораснала, в църквата в Сейнт Дженивиъв. Приветливият, любвеобилен Люсиен от онези дни беше изчезнал, сякаш никога не е бил. Тя се беше вкопчила в обещанията му, когато той, неговият чичо и леля Ана се качиха в елегантната каляска на граф Манинг, която трябваше да ги отведе в Лондон, за да бъде оповестен там официално годежът на леля Ана с графа. Когато замина след месец с родителите и братята и сестрите си за Лондон, за да се приготвят за сватбата на леля Ана, тя се надяваше да види отново Люсиен. След това той щеше да уреди двамата да си пишат, което нямаше да е трудно, след като нейната леля и неговият чичо вече бъдат женени.

Но трябваше да минат четири години преди да види отново Люсиен. Леля Ана се върна след месец от Лондон, тя беше развалила годежа си с графа и съвсем скоро след това се омъжи за съседа им полковник Хънингтън. Малкото тържество в тесен кръг се състоя в същата черква, в която Клара седеше сега. Тя не разбра какво беше накарало леля Ана да постъпи така, беше доловила само отчаянието, потиснало дома на нейните родители през последвалите няколко месеца, когато леля Ана замина с полковника, за да последват армията. Баща ѝ беше много угрижен, а майка ѝ все се тревожеше за него. От своя страна Клара копнееше за Люсиен, очакваше поне няколко думи от него, може би писмо, поне нещо. Но не получи нищо и когато годините отминаха, стигна до заключението, че онова лято той изглежда само си беше прекарал времето с нея и е забравил не само дадените обещания, но и нея. С възрастта споменът за него избледня, още повече, че многобройните обожатели я ласкаеха с вниманието си. Андрю Блейкли беше най-пламенният ѝ поклонник и даваше ясно да се разбере, че иска един ден да я направи своя съпруга. Клара всъщност много го харесваше, но ѝ беше трудно да вижда в този приятел от детството нещо повече от брат.

На седемнайсетия рожден ден на Клара Люсиен се появи без предупреждение в Сейнт Дженивиъв, изглеждаше много по-голям и по-зрял от своите двайсет години. Висок, мускулист и силно загорял, виконт Калън беше вече мъж и то толкова привлекателен, че когато го видя от прегръдката на Андрю Блейкли, който тъкмо я целуваше за рождения ден, Клара усети как сърцето ѝ спира. Смаяна и изненадана, не знаеше как да реагира и не можа да отиде при него и да го поздрави. Вместо това отмести поглед, сякаш изобщо го нямаше и тъй като беше ужасно смутена от внезапната му поява, почна да се смее и да флиртува с Андрю, държа се толкова глупаво, че всеки път, щом си спомнеше, направо простенваше. Когато баща ѝ най-сетне я накара да поздрави Люсиен, направи го толкова ужасно глупаво и нервно, че той я изгледа смаян. После той я помоли за следващия танц. Тя беше забравила, че вече го е обещала, но Андрю се появи тутакси до нея и поиска танца. Мина повече от час преди Люсиен отново да говори с нея и да я помоли да го придружи в градината. Вече имаше разрешението на нейния баща.

Той седна до нея на пейката до потока, хвана ѝ ръката и я заговори толкова пламенно и сериозно, че тя се запита дали не е по-нервен от нея.

— Клара, нямам истинско извинение задето през цялото това време не ти писах, но те моля да ми повярваш, че често си мислех за теб и исках да го направя. След като леля ти развали годежа, Роби не беше добре и ние тръгнахме да пътуваме, но този път в толкова далечни страни, че едва успяхме да се върнем.

— Много далечни? — повтори тя, без да разбира.

— Да, далеч от Англия, трябваше да кажа, или толкова далече, колкото можеше да стигне Роби. — Той се усмихна смутено. — Започнахме от Италия и стигнахме до Андите, докато успях най-сетне да го убедя да ме върне в Англия, за да мога да следвам.

— Андите ли?

— Да. Той стисна ръцете ѝ и тя усети мазолите по пръстите му. — Беше дълго пътуване. Някой ден с удоволствие ще ти разкажа за него. Върнахме се едва преди месец в Лондон, а после възникнаха някои проблеми, когато пожелах да се запиша в Оксфорд, защото съм минал с година възрастта за първи семестър.

— Тебе те нямаше — прошепна Клара, поклати глава и се почувства ужасно глупава, притеснена и неспособна да направи онова, което с удоволствие би сторила. — През цялото време си мислех... Реших, че ти само...

— Моля те, Клара, повярвай ми, исках да ти пиша и да ти обясня какво се е случило, но бях така погълнат от грижите за Роби. Той дълго време беше много зле, а когато по-късно вече имах време да ти пиша, бях толкова далеч, че не знаех дали изобщо ще получиш писмото.

Клара го гледаше смутено. Какво ѝ казваше този привлекателен, объркващ мъж? Че означава нещо за него? Че е мислил сериозно всичко, което ѝ беше казал преди четири години? Че иска да се ожени за нея?

— Милорд — подхвана тя с треперещ глас, защото искаше да е учтива с него, а след четирите години гледаше на него като на чужд човек. — Не зная какво да кажа. Щях много да се радвам на писмо от вас и щях да ви отговоря. През изминалите години сигурно сте преживели по време на пътуванията си много интересни неща.

На лицето му се появи израз на тревога, който така силно ѝ напомни за ранимия юноша от онези дни, в които се беше влюбила, че сърцето ѝ се сви от любов към него.

— Клара, ти не си ме забравила, нали? Зная колко млада беше, колко млади бяхме и двамата. Ако чувствата ти са се променили, трябва да ми го кажеш.

Клара би предпочела да се разплаче.

— Милорд, вие сигурно се шегувате. Не си правя илюзии — аз не съм красива. Откакто ме видяхте последния път, не се превърнах в красив лебед. Боя се, че е станало по-скоро обратното. Тъй че навярно вашите чувства са се променили.

— О, не, Клара. — Той вдигна ръка и погали с пръсти хладната ѝ буза. — За мен ти си най-хубавата жена на този свят. Ти си момичето, на което можах да поверя сърцето си. Не искам повече. Дай ми това и ще съм доволен и винаги ще се стремя ти да си доволна, обещавам ти го. Но ти не си ме забравила, или греша?

— Не, Люсиен — прошепна тя и това беше истина.

Той видимо се отпусна, усмихна ѝ се.

— Не съм те забравял нито за миг. Мисълта за теб ме запази здрав, най-вече в леденостудените нощи, в които само спомените за

теб можеха да ме стоплят. Никога няма да разбереш как копнеех за теб, как исках да чуя гласа ти. — Той тихичко се засмя. — Бих дал цяло състояние, за да те чуя да бърбориш както онова лято. Клара. — Той произнесе името ѝ, сякаш не можеше да повярва, че наистина е седнала до него. — Дори не зная как да започна да ти казвам колко много те...

Не можа да изрече повече нито дума, защото беше настъпил нещастният миг, който Андрю бе избрал, за да ги прекъсне. Двамата с Люсиен бяха на една възраст, но в сравнение с Люсиен, Андрю правеше впечатление на юноша.

— Клара, търсих те навсякъде — извика Андрю, хвана я за китката и я дръпна да стане от пейката. После се обърна към Люсиен. — Лорд Калън, нали? Запознахме се преди години, когато бяхте на гости в Сейнт Дженивиъв с граф Манинг, вашия чичо.

Само за секунди Люсиен се преобрази трагично. Милият, откровен мъж, който допреди малко държеше ръката на Клара, беше изчезнал и на неговото място се бе появил един сериозен, скован благородник с безизразно лице, който дълбоко я потресе.

— Блейксли — каза Люсиен и кимна.

— Дошъл сте да си поопресните спомените, нали? — попита добродушно Андрю. — Клара ми разказа какво се е случило онова лято, когато сте бил тук. Влюбени и тъй нататък. Допускам, че и двамата ще се смеете всеки път, щом си го спомните, нали? — Той се смееше, сякаш искаше да го докаже и не обръщаше внимание на Клара, която клатеше глава в напразния си опит да го накара да млъкне. — Въпреки това не тая лоши чувства, Калън. Не сте единствената жертва. Всички неизбежно се влюбват в Клара. Боя се, че тя твърде много обича да флиртува.

— Андрю! — слабо протестира Клара, тя възприемаше думите му като закачки, но знаеше и как ще ги изтълкува Люсиен. — Това изобщо не е вярно.

— Напротив, малка лъжкиньо! — Андрю сложи собственически ръка на рамото ѝ, пораздруса я на шегата, без да престава да се хили. — Дори отец Уебстър е влюбен в нея, милорд. Трябва да видите как дъртото момче се опитва да държи в неделни дни проповедта си, но не отлепя поглед от Клара и забравя всяка втора дума. — Той пак се

разсмя, а Клара сложи ръка пред устата си, щом видя как се присвиват очите на Люсиен.

— О, това няма никакво значение — продължи Андрю, без да усеща нарастващото напрежение. — Клара си беше от дете готова на всичко. Караше всеки мъж от околностите да се влюби в нея, за да разочарова след това надеждите му. Ех, мен това не ме трогва. — Той отново весело я разтърси, преди да я привлече здраво в обятията си, което издаваше отдавнашна близост. — Зная, че не взима на сериозно нищо, освен онова, което ми казва. Тя каза ли ви, че сме сгодени?

— Андрю — измърмори ужасена Клара. — Ние не сме сгодени!

— Официално не сме — съгласи се той веднага, — но е само въпрос на време. — Той погледна Люсиен. — Чакаме само подходящия момент, за да го съобщим на нейните родители.

— Люсиен — подхвана Клара и тръгна към него с протегната ръка, за да го увери, че никога не е приемала някакво измислено от Андрю предложение за женитба, но той хладно я прекъсна.

— Боя се, че това време никога няма да дойде — заяви Люсиен, скован като статуя. — Лейди Клара може да не ме е осведомила за този факт, но ние с нея сме обещани от деца един на друг. Тя ще стане моя съпруга.

Това шокира Клара повече от всичко останало, преживяно през този ден.

— Люсиен! Това истина ли е?

Той я погледна толкова студено, че тя потръпна.

— Да, твойт и моят баща са уредили въпроса малко след твоето раждане. Нима очакваш да ти повярвам, че твоите родители никога не са ти разказвали за това?

Тя поклати смаяно глава.

— В такъв случай съжалявам, че аз съм човекът, който ти го съобщава и с това разрушава мечтите ти за щастие. — Сега беше човек коренно различен от онзи, който бе седял допреди малко на пейката до нея. Дори гласът му се беше променил и сега звучеше студено и безизразно. — Оставам с впечатлението, лейди Клара, че когато разговаряхме преди малко, е станало някакво недоразумение и затова моля да ми простите казаното от мен. Никога вече няма да ви обременявам с толкова неприятни чувства. Обещавам ви го.

После той си тръгна, без да се обърне още веднъж и без да чуе какво извика тя подире му, само час по-късно беше си стегнал багажа и си беше заминал.

След това идваше всяка година и всеки път ставаше само още по-зле. Когато тя стана на осемнайсет, той пак дойде в Сейнт Дженивиъв, потърси я и я намери край езерото в мига, в който тя целуваше Андрю Блейкли за сбогом, защото той напускаше Сейнт Дженивиъв, за да постъпи на служба в армията на краля. Когато беше на дваисет, той препусна на кон в конюшната на баща ѝ тъкмо когато тя се смееше с едно от конярчетата — споменът беше прекалено тревожен, за да мисли сега за него. Клара отпъждаше всеки път спомените. Когато навърши дваисет и една, той се появи в градината на нейния баща в нещастния миг, който отец Уебстър беше избрал, за да ѝ открие безсмъртната си любов. Побеснял от ярост, Люсиен преби тогава човека до смърт, въпреки факта, че Клара тъкмо се опитваше напразно да се освободи от страстната му прегръдка. Двамата можаха да поприказват едва след като доктор Уарлоу, селският лекар, свести припадналия свещеник. Разговорът им протече, както винаги, катастрофално. Оттогава бяха минали две години, през които Клара се питаше дали Люсиен Брайланд ще иска да запази годежа им. Когато склони най-сетне баща си да му пише и да развали годежа, Люсиен отговори, че няма да го направи, че са сгодени и той ще направи всичко необходимо, за да си останат сгодени.

С тази цел беше се появил най-сетне преди два дена в Сейнт Дженивиъв, в най-елегантните си дрехи, с великолепно каляска и толкова студен, скован и официален, че Клара с удоволствие би го ударила, само за да се увери, че наистина е от плът и кръв. Дори братята ѝ, които винаги са го обичали, бяха така потресени, че останаха на разстояние, а нейните родители, които успяваха да сгреят с топлината и сърдечността си дори най-трудните гости на Сейнт Дженивиъв, гледаха отчуждено този мрачен и сякаш непознат виконт. Клара можеше само да се досеща колко ли студено е поздравил Люсиен бъдещите си тъст и тъща, защото след първата си среща с него, родителите ѝ излязоха от библиотеката с ужасно разстроени лица. Баща ѝ я увери много настойчиво, че ако не желае, не е длъжна да приеме предложението на граф Калън, въпреки че и той, и Едуард

Брайланд винаги са мечтали да видят един ден децата си свързани с брак.

Днес, след службата Люсиен щеше да поиска ръката ѝ, а Клара не беше сигурна как ще отговори. Защото бе обичала мъжа, когото познаваше някога, но мразеше мъжа, в който той се беше превърнал. Любовта просто не искаше да си отиде, колкото и да се беше мъчила да я прогони, но омразата ѝ... И най-дребното нещо се превръщаше в надежда, когато в страховитите им разговори Люсиен кажеше нещо, което ѝ напомняше онзи Люсиен, когото обичаше. Някъде зад ледената маска на тъмнокосия мъж, който седеше сега до нея, той сигурно още съществуваше. Самотният, мил, нежен младеж, който ѝ се беше заклел някога в любов, беше все още тук и него Клара искаше да обича, за него да се омъжи.

Ако графът ѝ направи предложение, тя ще го погледне в лицето и ще почака да види какво ще открие. Ако забележи поне малка следа от онзи Люсиен, когото обичаше, ще приеме предложението му. Заради надеждата, че отново ще го намери. Клара знаеше, че тогава ще е готова на всичко.

— Уебстър — измърмори Люсиен и върна стария том Еразъм на мястото му, след което скръсти ръце на гърба. — Този мъж е същинска напаст. А Клара — типично за нея — желае да разговаря с един от обожателите си, докато някой я чака, за да ѝ направи предложение за женитба. — Той отиде със саркастичен смях до камината. — Като че ли и без туй всички мъже в околността не са вече в краката ѝ, не, тя трябва да отиде при него и да му внуши чувството, че е благороден мъченик. Проклет глупак. Заслужава нейното съчувствие. Или още едно перване по носа. Това сигурно повече ще му помогне.

Люсиен затвори очи и уста и се замисли за мъдростта на мълчанието. Не давай никога и никому привилегията да може да чете чужди мисли. Само те — тайните, нечисти помисли на душата — можеха да предизвикат болка, ако ги извадиш на бял свят.

Люсиен отвори очи и се загледа в огъня.

— Не че мога да я упрекна задето се опитва да отложи колкото може повече този фарс — измърмори той тихо.

Трябваше да ѝ върна свободата. Трябваше да съм достатъчно мил и така да ѝ подаря малко щастие. Той поклати глава, за да отпъди тези мисли, защото нямаше какво да противопостави на тази истина.

Часовникът в другия край на стаята удари дванайсет. Достатъчно време за Клара и нейния достоен за съжаление обожател. Споменът за целенасочената проповед на свещеника за значението на любовта го накара саркастично да се засмее.

Питаше се нетърпеливо, кога тя най-сетне ще дойде, защото копнееше да загърби час по-скоро всичко това и да се върне в Лондон. Първото, което щеше да направи там, щеше да е да отиде в най-любимото си игрално свърталище, да се напие до припадък в клуба „При Мейдрю“, а после да отиде при Памела. Когато изтрезнее, ще види пред себе си разлютената си любовница. Тази мисъл го накара да се усмихне, една хубава кавга с Памела с остро й езиче, беше тъкмо онова, от което имаше нужда в момента. Нейните пленителни, бърброви устни ще бъдат надминати само от нейната възхитителна самоуверена личност и тя положително ще му възвърне равновесието.

Тя беше вече достатъчно разгневена от факта, че ще се жени за Клара. Не че Памела бе мечтала да стане графиня Калън. Но просто не желаше установеното ѝ ежедневиe да бъде нарушено. Двамата бяха любовници и неприятели, приятели и врагове, но тъкмо ожесточените битки, в които се впускаха между часовете за любов, ги караха да се чувстват истински живи. Памела смяташе, че сега, когато ще трябва да се съобразява със съпруга, той вече няма да е достатъчно добър противник. Беше заплашила, че ще го напусне, но на подобни глупости Люсиен бързо беше сложил катинара. Тя ще си отиде, когато той реши и нито минута по-рано. Ако Памела беше научила нещо за него, то беше да не възприема най-обикновеното му учудване за гняв. Имаше известни граници, които тя никога нямаше да прекрачи, освен ако е готова да плати високата цена и тя го знаеше много добре.

Последната среща с чичо му не беше протекла особено радостно и Люсиен не си я спомняше с удоволствие. Роби с право побесня, когато научи за клюките, тръгнали от „При Уайт“, защото Люсиен беше направил там, както преценяваше сега, най-голямата глупост, на която беше способен. Само мисълта за абсурдния бас с Кърлейн го караше да изпъшка. По дяволите, какъв бяс го бе обладал, та направи нещо толкова идиотско! И по-лошо, какво го беше подтикнало да намеси името на Клара? Не само името ѝ, но и обидния прякор „пуйчето“, който ѝ беше прикачил в катастрофалния ден, когато тя разруши всичките му надежди.

— О, божичко! — Люсиен си разтри очите. — Какъв идиот! Така го беше наругал Роби, когато го извика в библиотеката на Манинг хаус, за да му каже, че името и прякорът на Клара са в устата на всички и че той знае за облога в мъжкия клуб.

— Е, момчето ми, как си представяш сега прекрасното предложение, което ще направиш на дамата? — Роби не плесна с ръце, а драматично ги закърши. — Моля ви, лейди Клара, омъжете се за мен. О, аз впрочем вече успях да накарам цял Лондон да говори за вас. Зад гърба ви всички ви наричат пуйчето. — Роби описа кръг около него и го изгледа мрачно. — Срамувам се от теб, Лъки, баща ти също щеше да се срамува от теб, ако беше жив и беше разбрал какъв долен номер си погостил на дъщерята на неговия приятел. Ако си въобразяваш, че е желал за теб този брак, за да можеш да се отнасяш към нея като към курва, много и много се лъжеш!

Презрението на чичо му го лиши от дар слово и Люсиен се усети сякаш е низша форма на живот. Не упрекна Роби задето той не му проговори до самото му отпътуване. Всъщност Люсиен му беше благодарен за известната доза деликатност, която чичото прояви към него. Собствената му лудост го беше подтикнала да свърже завинаги Карла със себе си, да я направи своя съпруга, независимо от това дали тя го желае или не. Улф го беше нарекъл „отмъщение“ и Люсиен вече се питаше дали това не е по-близко до истината от всичко останало. Що се отнася до Клара, съзнанието му преливаше от толкова объркани и невероятни чувства, че вече се съмняваше дали някога ще успее да я разбере.

Изведнъж вратата на библиотеката се отвори, Люсиен се обърна и видя Клара как влиза плавно, усмихва му се радостно и си сваля шапката. Испита, както винаги в нейно присъствие, кратка, остра болка и някакъв неопределен копнеж да осъществи онази смешна младежка мечта, която беше хранил преди години.

— Моля да ме извините, милорд, не мислех, че ще продължи толкова дълго. — Клара хвърли шапката си на един стол и продължи да се приближава усмихната към него. — Татко ми каза, че сте искали да говорите с мен.

— Да — каза той, докато ѝ предлагаше кресло. — Лейди Клара, между нас има въпрос, който трябва да бъде изяснен и мисля, че знаете какво имам предвид.

— Благодаря — каза тя и махна с ръка към креслото, сякаш искаше да го отпрати. — Предпочитам да стоя, милорд. Моля ви, кажете каквото имате да казвате.

Тя беше най-елегантната, най-добре облечената жена, която някога беше виждал, но какъв смисъл имаше за една невзрачна жена да се облича така, сякаш е диамант от най-висока проба? Очите ѝ бяха сиви, косата с цвета на блатиста вода, кожата ѝ загоряла от слънцето и цялата в лунички. Клара беше наистина една от най-невзрачните жени, които познаваше. Напомняше му моделите в шивашките ателиета, без лица и с лишени от очертания фигури, които служеха само, за излагане на прекрасни рокли. Карла беше сякаш оживяла кукла от витрина. Тя никога нямаше да го посрами, като носи дрехи, каквито си избират обикновено момичетата от провинцията, дошли за пръв път в града. Впрочем Клара наистина никога нямаше да го засрамва. Възпитанието ѝ беше безукорно.

Тя се беше приближила към него и сега стоеше тихичко, гледайки го въпросително. Люсиен отвърна на погледа ѝ и си помисли, че за жена, която ще получи предложение за женитба от един от най-желаните мъже на пазара за ергени, тя изглежда доста самотна и тъжна. Сигурно го мрази за онова, което е намислил, задето трябваше да се остави безрезервно в неговите ръце. Беше си пожелала да е свободна от него — той помнеше дума по дума онова, което баща ѝ, маркизът, му беше написал, — но то беше и единственото, което Люсиен никога нямаше да ѝ даде.

Погледът му се плъзна към устните ѝ, може би най-хубавото в нея, и той изпита внезапното желание да я целуне и да ѝ покаже какво иска да ѝ даде през няколкото месеца след сватбата. Наслада, колкото пожелае и още и още, цял океан, в който може да се удави, за да помни всеки път, когато погледне друг мъж, какво е могъл да ѝ даде единствено той. Но тя вече го знае, каза си. Беше го научила още двайсетгодишна в конюшните на своя баща, където Люсиен я изненада да флиртува с едно от конярчетата. Невъзможно беше да е забравила и изживяното с него, въпреки че актът не беше консумиран докрай. На този ден, когато той си тръгна, я остави девствена, а сега изведнъж се запита дали още е такава. Изкушаваше се повече от мъничко да повтори онова, което бяха направили в конюшнията, за да разбере дали е така.

Само че сега бяха в библиотеката на нейния баща и в дома на нейния баща, пълен с гладни, очакващи хора, които чакаха той да се появи заедно с Клара и да обяви годеща им. Трябваше да ѝ направи предложение за женитба, за да може после да замине за Лондон.

— Сигурен съм, че ще се съгласите с мен, лейди Клара, между нас всяка преструвка е излишна — подхвана непринудено той и я погледна право в очите. — Нашите семейства отдавна са се споразумели за нещо, което е време да бъде изпълнено.

Тя пристъпи още една крачка към него и сега той усещаше топлината на тялото ѝ и чистия ѝ, женски аромат.

— Щом това отговаря на желанията ви, милорд. — Големите ѝ сиви очи се взираха в лицето му.

Той се усмихна многозначително и за малко да каже какво именно желае, но вместо това ѝ отговори според етикета:

— Сигурен съм, че знаете колко високо ви ценя, милейди.

— Наистина ли го зная? — свъси тя чело.

— Ако ли не, бързам да ви уверя в най-дълбоките си чувства. Обръщам се към вас, госпожице, с надеждата и с молбата да ми подарите дълги години, през които ще мога да ви го докажа. Наистина искам да го правя докато съм жив. Ще ми окажете ли честта, лейди Клара, да станете моя съпруга?

Ето, направи го. И то по толкова безукорен начин, че и най-критичният член на лондонското общество не би могъл да възрази нещо.

Клара отмести за миг поглед, но свъси още по-силно чело.

— Защо? — попита тя.

Той се засмя.

— Защо ли? — повтори той. — Много добре знаеш защо. Клара, не подлагай търпението ми на изпитание. Ако се надяваш да получиш от мен нещо повече, освен този вид предложение за женитба, по-добре ще е да размислиш още веднъж, мила моя. Остави романтичните си въздишки за господин Уебстър или за онзи Блейкли, който все те ласкаеше като пълен глупак.

Тя леко се изчерви.

— Поне знаех кога един от тях ще ми направи предложение и защо. За теб не виждам причина, Люсиен, да спазиш споразумението,

сключено преди толкова много време от нашите двама бащи. Аз те освобождавам от него, както би те освободил и моят баща.

Веселостта му изчезна.

— Не желая да бъда освободен, не желая да освобождавам и теб. — Той сложи два пръста под брадичката ѝ, повдигна главата ѝ. — Забелязвам, че не си одобрила моя начин да правя предложение по установения ред. Исках да съм мил с теб, Клара и да ти направя запомнящо се предложение за женитба, такова, каквото си го пожелава всяка дама. Но ако не го желаеш, нека си кажем, че сме приключили, защото тъкмо това най-много ще ми допадне.

Тя се дръпна рязко от него.

— Е, милорд, в такъв случай наистина много съжалявам...

Но той не я остави да довърши. Хвана я за ръката, привлече я плътно към себе си.

— Правя всички необходими приготовления, за да стане сватбата ни след два месеца в Сейнт Джордж. Можеш да дойдеш в Лондон, когато ти бъде удобно, за да приготвиш и ти всичко. Аз ще прекарвам времето си като се представям за твой предан годеник.

— Не, няма да го правиш — отговори разпалено тя и отново се опита да се дръпне. — Аз не искам да се омъжа за тебе, Люсиен.

— О, напротив, Клара, искаш го. — Той хвана и другата ѝ ръка и я привлече грубо към себе си. — Ако се наложи, ще те влача до Гретна Грийн и ще подкупя някой ковач да ни венчае, тъй че и да кажеш да, и през цялото време да крещиш не, ти ще станеш моя жена. Изобщо не се съмнявай.

— Но защо? — настоя тя отново да разбере и настъпи без всякакъв резултат ботуша му с малкото си краче. — Мразиш ме, откакто станах на седемнайсет. Не ме искаш за съпруга, а и не ти трябвавам. Аз няма да се омъжа за теб!

— Говори по-тихо! — скара ѝ се той и лекичко я раздруса. — Говоря съвсем сериозно, че ще те отвлека, ако трябва, но бих предпочел да не минавам през проснатото тяло на баща ти, защото точно това ще се случи, ако продължиш да вдигаш такъв шум!

— Ти няма да посмееш да удариш баща ми.

Той се изсмя саркастично в яростното ѝ лице.

— Прави каквото знаеш, Клара, резултатът ще е все същият. Обещана си ми още преди години и настоявам всичко да ми бъде

изплатено докрай. Липсата на любов в нашите отношения изобщо няма да ме тревожи, скъпа. В моя речник любов и омраза са почти едно и също и не познавам брак, който да не се е провалил заради едното или другото.

— Бракът на моите родители.

— По дяволите, млъквай, Клара!

Устните му върху нейните я накараха да млъкне. Той я държеше здраво за ръцете, а когато я прегърна силно през кръста и я привлече към себе си, тя изстена и продължи да се бори, но най-сетне се предаде. Със свободната си ръка той галеше гърдите ѝ, без изобщо да обръща внимание на смаяната ѝ въздишка. Ръката му обгръщаше здраво коравото хълмче, пръстите му галеха втвърдилата се пъпка, а езикът му си пробиваше път в устата ѝ, доставяше ѝ удоволствие не по-малко от онова, което изпитваше и той.

— Видя ли — каза той, когато вдигна най-сетне глава, а учестеният му дъх накара гласа му да звучи по-строго — няма начин да ме спреш. Ще си взема от теб онова, което желая, Клара. Ако се противиш, само ще влошиш нещата.

Той я пусна и сега я наблюдаваше как си оправя косата и роклята, как се опитва да овладее гнева си. Очите ѝ святкаха, но тя успя да направи лицето си безизразно и не избухна в сълзи, както биха направили навярно повечето жени. Люсиен ѝ се възхищаваше. Дори много. Желаше я толкова силно, че само при мисълта да я обладае тук, в библиотеката на нейния баща, в дома на нейния баща, на креслото, което ѝ беше предложил и в което можеше изведнъж да си представи с високо вдигнати поли, сега му се струваше възможно най-разумната мисъл. Знаеше какво ще намери под полите, под хубавите ѝ дрехи, познаваше стройните крака и меката кожа, и красивите гърди.

— И тъй, нека се разберем — каза той най-сетне и се опита да овладее тялото си. — Ако си готова, можем да отидем и да го съобщим на семейството ти. Сигурен съм, че те търпят адски мъки, докато чакат щастливата двойка.

Той ѝ предложи ръката си, но тя продължи да стои и само го изглежда.

— Кажи ми защо — помоли тя с треперещ глас. — Ще направя каквото пожелаеш, Люсиен. Ще се омъжа за теб и ще ти бъда съпругата, която желаяш. Но поне ми кажи защо.

Все още с протегнатата ръка, той я изглежда продължително и мълчаливо, преди да отговори:

— Защото преди много време ти се доверих, когато в мен още беше живо нещо, способно на подобни чувства. Защото от глупост ти оставих на съхранение малкото сърце, което ми беше останало, защото го смятах на сигурно място. Но всичко това се оказа без значение за теб, Клара, ти ми го доказваше отново и отново. Въпреки това то е твое и ако пожелаеш да си го върна, ще се наложи да взема заедно с него и теб.

Тя сигурно нямаше да изглежда по-смаяна, ако я беше ударил с юмрук, а той изпита изведнъж ужасното чувство, че отново е юношата, който изплака очите заради единственото нещо, което желаше повече от всичко на света.

Тя пристъпи крачка към него и вдигна заклинателно ръка.

— Люсиен...

— Спести ми женското си съчувствие, Клара — каза потиснато той и отново ѝ предложи ръката си. — Защото ме разболява. Хвани ме под ръка, а когато отидем при твоето семейство, си изиграй ролята. Те очакват влюбена, щастлива двойка, защото желаят именно такава.

Бяха минали тринайсет години от последното идване на Клара в Лондон и в нейните очи той не се беше променил към добро. Шумът и смрадта я караха да копнее за спокойната хубост на Сейнт Дженивиъв. Много добре разбираше защо нейните родители предпочитат да живеят в провинцията, вместо да се потопят в светските развлечения, които предлагаше градът. Тя много се натъжи, когато Люсиен заяви, че след сватбата ще останат в Лондон поне първите шест месеца, а не в имението му в провинцията. Едва през октомври щели да заминат за Пеъруд, беше казал той, но не по-рано. Клара имаше чувството, че вече брой дните.

„При Алмак“ я разочарова особено много. Като всяко момиче тя бе мечтала да посещава отбрано общество, но действителността се оказа много различна от представите ѝ. Като си помисли човек, че покана за „Алмак“ беше сред най-желаните и почетните в това общество и осигуряваше успехите на една госпожица, сурово разочарование беше да откриеш, че помещенията са малки и тесни, храната и напитките — нищо особено, а разговорите — най-често просто клюки. Все пак партньорите ѝ за танците бяха приятни, макар и малко нещо недодялани, а погледите и шушукането, които я преследваха, откакто беше дошла в града, бяха тук не чак толкова явни. Или тя просто беше почнала да им свиква.

Въпреки че се беше подготвила, доколкото можеше, Клара продължаваше да се изненадва, че е обект на толкова силен, макар и прикрит интерес. Всъщност това трябваше да се очаква, след като толкова виден и привлекателен благородник като Люсиен се женеше за толкова незабележителна жена, колкото и добро да беше нейното потекло и колкото и голяма зестрата ѝ. Самият факт беше смайващ, дори за Клара, и ако не се беше убедила сама колко непоколебимо е решил Люсиен да я вземе за жена, и тя нямаше да повярва. Откакто бяха пристигнали в Лондон, тя вече няколко пъти му беше давала възможност да промени мнението си, но той всеки път само се

дразнеше и настояваше да се оженят. В края на краищата тя се отказа да говори за това и се стараеше да постигне с бъдещия си съпруг нещо като примирие. Засега безуспешно.

Верен на дадената дума, Люсиен играеше съвършено ролята на предан годеник, поне когато бяха заедно на обществени места. Когато я придружаваше на многобройни балове и приеми, дори да не изглеждаше ужасно щастлив, правеше впечатление на много доволен.

Всъщност държането му беше почти безукорно. Но въпреки привидната си преданост за пред хора, насаме Люсиен си оставаше все така дразнещо дистанциран. Насаме беше все замислен и мълчалив или говореше с кратки, безизразни изречения, сякаш всяка излишна дума можеше да му създаде неудобство. Той непрекъснато я наблюдаваше, но не я докосваше. На обществени места я следеше с дебнеш поглед, представяше я на приятели и познати, но рядко ѝ позволяваше да разговаря с тях повече от няколко минути. Наблюдаваше я дори докато танцуваха и тя забеляза, че не само запазва за себе си колкото може повече танци, но се грижи сред другите ѝ партньори да не са чичо му Роби или най-близките му приятели — лорд Рексли и лорд Сивърн. Можеше ли да се чуди човек, че цял Лондон се съдираше от клюки? Тя почувства едва ли не облекчение, когато той реши да не отиде на днешния бал „При Алмак“, въпреки че отначало се съгласи.

Клара изобщо не се опита да се замисля какво ли го е накарало да се откаже. Поглеждаше към входната врата, където, по някаква причина, очакваше да го види. Скоро щяха да затворят вратите и тогава нямаше да пуснат вече никого да влезе, та ако ще и принц — регентът да е решил да посети толкова скучно събиране.

— Той няма да дойде, миличко — заяви до нея леля ѝ Ана и потупа с ветрилото си Клара по рамото. — Не се натъжавай, ще минем чудесно и без него.

Клара разбираше, че тези думи трябва да я окуражат, но в тях ясно прозвуча недоволство. В миналото леля Ана беше показала съвсем ясно, че не понася Люсиен, а нейното неодобрение на предстоящата женитба бе ставало причина за не едно спречкване между нея и бащата на Клара.

— Сигурна съм, че за отсъствието му има сериозна причина — измърмори Клара и се опита това да прозвучи много весело.

Последното, което би искала, е да даде с тъжния си вид на дамите наоколо повод за нови клюки.

— Да, сигурно има причина — отсече леля Ана, докато кимаше усмихната на минаваща покрай тях позната. — Ако прилича поне малко на чичо си, ще намира безкрайно много разумни причини за онова, което върши или не върши.

Клара затвори за миг очи и помоли господ за помощ. Този отвратителен грип ги спохождаше наистина по най-неподходящо време. Нейните родители се бяха почувствали задължени да се върнат в Сейнт Дженивиъв, за да се грижат за тримата братя на Клара, тъй че се наложи леля Ана да отпътува за Лондон и да заеме като придворна дама на Клара мястото на нейната майка. Колкото и да обичаше леля си, за Клара тази промяна беше същинска катастрофа. Леля Ана никога не бе казвала какво се е случило преди единайсет години между нея и граф Манинг или защо годежът им беше внезапно развален, но всеки път, когато някой споменавахе графа, на лицето ѝ се появяваше особен израз, по-красноречив от всякакви думи. Струваше ѝ се невъзможно приготовленията за женитбата, с които се занимаваха сега леля Ана и граф Манинг, да не доведат до неприятни ситуации.

— През последните няколко седмици Люсиен беше повече от внимателен — защити го Клара. — Как мога да го упрекна, ако иска да прекара една вечер в компанията на своите приятели, а не на това радостно събиране тук.

Изразът на леля Ана се посмекчи, защото тя се усмихна.

— Допускам, че имаш право. Никога не съм виждала толкова много хора така да се стараят да получат покана за толкова отвратително събиране. Не се смей, мила, че току-виж са ни изхвърлили, а майка ти никога не би ми го простила. Я виж, онзи хубав американец май идва към нас, Кърлейн ли му беше името? Не бива да танцуваш пак с него, Клара, ако не искаш да шокираш всяка присъстваща тук матрона. Баща ти ми разказа какво е станало на бала на лейди Бъридейл и съм сигурна, че клюкарките още го коментират.

Клара добре знаеше, че още го правят, въпреки че всъщност не се беше случило нищо истински сериозно. В края на един валс граф Кърлейн просто ѝ беше целунал ръка и в същия миг Люсиен вече изникна пред него. Той я дръпна за ръката и я завлече в градината, където отново изпадна в мълчаливата си замисленост. Обществото

реши, че държанието на Люсиен е ужасно романтично, толкова романтично, че Клара вече беше чула различни варианти на случката и във всеки нов драматизмът се засилваше. Нямаше да се учуди да чуе, че Люсиен е нахлул на бял кон в наследствения замък на лорд Бъридейл и я е вдигнал от паркета на балната зала право на седлото.

— Брак по любов — шепнеха дамите от обществото, а виконт Калън е така омагьосан от годеницата си, че си позволява толкова прелестни прояви на ревност. Глупавото е само, мислеше си Клара, че изобщо не е никаква ревност. Беше чисто и просто недоверие. Беше толкова сигурен, че тя ще му изневерява, ще го лъже както майка му беше лъгала неговия баща, че не можеше да понесе дори толкова очарователен, но незначителен жест — негов познат просто ѝ целуна ръка.

— Лейди Ана — поздрави граф Кърлейн и се изправи усмихнат пред тях. — Лейди Клара — поклони се той леко. — Надявам се, че се наслаждавате на вечерта? Доста народ има, както виждам.

— Предполагам, че ви заблуждава дългата върволица обожателки, която ви следва, милорд — закачи го леля Ана. — Само още няколко и изобщо няма да можете да помръднете.

Лорд Кърлейн се смееше открито и привлекателно, наистина очарователно според Клара. Беше толкова добродушен, че човек не можеше да не го харесва или дори да се пази от него, както съветваха разните клюкарки. Те твърдяха, че Кърлейн си търсел богата жена с титла, която да го спаси от финансовите му затруднения, но ако беше вярно, той поне не беше ужасил някоя от богатите млади дами, които дебютираха в обществото този сезон. Вместо да избягват един толкова съмнителен авантюрист, на всичкото отгоре и американец, те търсеха компанията му и го следваха навсякъде. Лорд Кърлейн беше кажи-речи най-известният мъж в Лондон и това се потвърждаваше при всяко събиране, на което присъстваше. По всяка вероятност неговият чар, добрите му маниери и несъмнено привлекателната му външност натежаваха над неизвестното му финансово положение и нещастната му националност. Откакто беше в Лондон, Клара откри, че той е чудесен събеседник и не обръщаше внимание на явното пренебрежение на Люсиен всеки път, щом тя се запrikaзваше с него.

— Пак свирят валс — каза Кърлейн. — Разбирам, че от много танцуване вече едва се държите на крака, но бихте ли ми оказала още

веднъж честта? — обърна се той към Клара.

— Много сте любезен, милорд — започна Клара, — но мисля, че вие, може би...

Някакво движение премина през залата и отклони вниманието им. Клара погледна към входа и откри лорд Манинг — с панталон в сапфирен цвят, подходяща жилетка и бяло сако той изглеждаше много впечатляващо. Всеки път, когато го виждаше, Клара се учудваше, че годините са минали толкова незабелязано покрай него. В русата му коса още нямаше бял косъм, тъмносините му очи бяха все така живи, а привлекателното му лице красиво и без нито една бръчица, също както на времето, когато беше на трийсет и шест.

Клара усети как леля ѝ се вцепенява и я чу как прошепна тихо „Робърт“ — гласът ѝ прозвуча едновременно тъжно и ядосано. Клара забеляза, че тя гледа графа, сякаш е призрак, а когато погледът му падна на Клара и жената до нея, той също се загледа като омагьосан. Изглеждаше толкова стреснат и безпомощен, че Клара направи инстинктивно крачка към него. Ръката на лорд Кърлейн върху нейната я възпря.

— Музикантите ще засвирят след миг — каза той. — Ще позволите ли? Той пусна ръката ѝ, подаде ѝ своята. Клара хвърли поглед към лорд Манинг, после към леля си, преди да сложи колебливо ръката си в тази на Кърлейн и да се остави той да я заведе на танцовата площадка.

— Каквото и да беше това преди малко, — каза ѝ той тихо — струва ми се, че е нещо много сложно.

— Преди много години двамата са били сгодени — обясни Клара и хвърли поглед натам, където лорд Манинг се беше запътил най-сетне към леля Ана. Размениха, изглежда, няколко любезни думи, макар и доста сковано. — Никой не знае какво е станало, но годежът е бил развален.

— Така ли? — попита заинтересован Кърлейн. — Звучи като чудесна тайна. Такава, която с удоволствие бих разкрил. Каква чудесна двойка щяха да са. Лейди Ана е едва от няколко дена в града и вече е предизвикала смут сред неженените мъже.

— Наистина ли? — осведоми се усмихнато Клара. — Не бих казала, че това ме изненадва. Тя е хубавицата на семейството.

— О, сега вече зная от кого сте го наследили.

Клара се разсмя.

— Ще е честно да ви предупредя, милорд, че не съм устойчива на ласкателства, колкото и груби да са. Ако не внимавате, ще се окажа в краката ви заедно с другите ви обожателки.

Той се ухили.

— Доста сте злобничка, лейди Клара. Аз сигурно много бих се радвал да е така, но ме смущава обстоятелството, че тогава ще се озова срещу вашия годеник с пистолет в ръка. Впрочем исках да ви кажа колко съжалявам, че родителите ви и вашите братя са били принудени да се върнат в Сейнт Дженивиъв. Надявам се болестта да не им попречи да дойдат за сватбата.

— Аз също се надявам, милорд — каза Клара. — Баща ми със сигурност ще дойде, освен ако не се разболее и той, но не зная дали майка ми ще може. Този грип се оказа много упорит и аз, разбира се, не искам тя да остави братята ми сами, та, макар и заради моята сватба.

— В такъв случай ще се надявам братята ви бързо да се възстановят. Майка ви сигурно не би искала да пропусне сватбата на дъщеря си.

— Не, не би искала.

— Къде е лорд Калън днес? — попита той и се озърна търсещо. — Невъзможно е да ви е оставил на машинациите на толкова опасен мъж като мен, нали?

— Ако успеете да се проявите и „При Алмак“ като опасен — отговори Клара — значи сте още по-надарен, отколкото предполагам.

Зелените му очи светнаха весело.

— Скъпа моя, почти ме въвеждате в изкушение да се опитам. Калън е глупак, щом оставя такова съкровище да се разхожда само, макар да ми се струва, че сигурно изпитвате облекчение да сте за известно време свободна от него. Този мъж не се отлепва от вас, сякаш го е страх да не се разтворите във въздуха.

— Едва ли — отговори веднага Клара. — Освен това всъщност не съм тук сама, помните, надявам се, за присъствието на леля ми, милорд. Предупреждавам ви, тя е опасен противник. Само да ме настъпите по пръстите по време на танца, тя ще ви удари с ръкавица през лицето и ще ви заповяда да си изберете оръжието за предстоящия дуел.

— В такъв случай ще се държа като безукорен джентълмен — повдигна вежди Кърлейн.

— Както винаги — засмя се Клара.

— Не го казвайте — каза той умолително, — би разрушило моята репутация. — Той я завъртя около себе си. — Разкажете ми за Барингтън. Разправят, че само за два месеца сте направили малко чудо при подновяването на семейната резиденция на Калън. Чух, че е била необитаема цели петнайсет години.

— Четиринайсет.

— Лорд Калън никога ли не е живял там?

Тя поклати глава.

— Само като момче. По-късно при пребиваванията си в Лондон е живял в дома на своя чичо, а през останалото време в имението си в провинцията.

— А сега ще живее в празните стаи на Барингтън с очарователната си млада жена. Колко щастлив човек. Харесаха ли му промените, които сте направили?

— Надявам се. Той ще види за пръв път цялата къща утре сутринта. Много се вълнувам да разбера мнението му.

— Предполагам, че ще бъде повече от възхитен. В града се говори, че Барингтън ще бъде гвоздеят на сезона.

— Къщата наистина е прекрасна — съгласи се Клара, — но подозирам, че единственото, което иска обществото, е след толкова години да види отново как изглежда къщата отвътре. Люсиен я е наследил от майка си.

— Както и титлата си и своето богатство — кимна Кърлейн. — Доколкото зная, това е причината неговите приятели да го наричат Лъки — Щастливеца. Семейство Барингтън е отдавна едно от най-заможните в Англия, нали така?

Клара му хвърли любопитен поглед.

— Да, въпреки че обикновено не се говори за това. Не мисля, че има голямо значение за Люсиен.

— Не, навярно не. Наистина, изглежда му е безразлично, дали принадлежи към аристокрацията или не. От него би станал добър американец.

— Прав сте — засмя се тя. Но ви моля, не му пускайте тази муха. Току-виж опътувал при първа възможност за колонии.

— Но не и без вас, това никога не би сторил — заяви Кърлейн. — Познавах преди време друг човек, също толкова обсебен от бъдещата си съпруга. Защо се намръщихте?

Клара се накара да се усмихне и се опита да направи някоя повърхностна, подходяща за флирт забележка. Приетите в лондонското общество флиртове и закачки ѝ допадаха. Беше малко повече от упражнена в тях и разпозна в лицето на Кърлейн истински майстор. Думите му бяха незначителни, невинни, трябваше да са комплимент за нейния чар. Накара се да мисли за тях, но отговори, без да се замисля:

— Само защото мразя конкуренцията, ще ви попитам, милорд, кой беше другият мъж, когото сте познавали? Може би трябва да го превърна в свой обожател и да го открадна от дамата му.

— Той би желал да го сторите. Наистина го желае. Но мисля, че е невъзможно. А когато се омъжите за лорд Калън, ще бъдете ужасно заета със съпруга си. Той е мило момче — продължи той и отново я завъртя, — аз много го обичам, макар да си мисля, че животът с него ще е за вас едно твърде... голямо предизвикателство.

Клубът „Мейдрю“ беше елегантен, тъмен, дискретен и много приятен. Преди да стане богат човек, собственикът, Харолд Мейдрю, беше прекарал по-голямата част от живота си като наемен войник, при което беше прекосявал морета и грабил чуждестранни кораби в полза на Англия. Освен това беше човек понаучил едно — друго за това как да се хареса на богати мъже и жени и колко висока цена са готови те да платят, за да избегнат скандал. Дори най-видни членове на висшето общество можеха да прекарат една вечер в „Мейдрю“ и да си изберат свой начин да се разорят, без дума да се разчуе. В неудобни моменти, когато се включваха местните пазители на реда, човек можеше да е сигурен, че Мейдрю ще уреди най-дискретно въпроса. Ако от ръка в ръка минеха достатъчно пари, нямаше да бъдат споменавани имена, нито аристократи щяха да се видят заплетени в какво ли не, от своя страна благородниците знаеха как да се отблагодарят по подобаващ начин. Като се има предвид колко несигурно е подобно предприятие, Харолд Мейдрю имаше значителни приходи.

Люсиен беше отдавна постоянен посетител на клуб „Мейдрю“, първо, защото тъмната, малко двусмислена атмосфера му харесваше и второ, защото беше едно от заведенията, където можеше да заведе Памела, без да му бъдат задавани неудобни въпроси. За разлика от

собствениците на други игрални клубове, които допускаха само жени, които можеха да се купят за няколко монети, Харолд Мейдрю беше разбрал добре, че и дами от обществото желаят да се разделят с парите си не по-малко от господата.

Памела беше седяла вече целия следобед и цялата вечер до Люсиен и беше обявявала залаганията си на червено и черно. От другата му страна седеше Улф, който пресмяташе сумите толкова бързо, че крупието не успяваше да го следва. Седнала в скута му, неговата малка възлюбена, французойката Ивет, изглеждаше още по крехка до мускулестия си любовник. Люсиен потръпваше, като си представяше, че при любовните им игри той сигурно почти я смачква. Беше чудо, че момичето още е цяло, но може и да се лъжеше. Ивет беше шепя кокали, но знаеше много добре как да води Улф за носа. Само за няколко часа Бела беше научила от нея много неща.

В другия край на масата Джак и жената, която беше довел, се бяха прегърнали толкова страстно, че и най-отраканата лондончанка би се изчервила. Но в „При Мейдрю“ никой изобщо не обръщаше глава да ги погледа.

— Ако продължи така — прошепна Памела на ухото на Люсиен и кимна с глава към двойката, — ще се наложи да очистим масата и да им я предоставим. Откъде изкопава той все такива жени?

Люсиен ѝ хвърли кос поглед.

— Какво искаш да кажеш, скъпа?

— Ами че как толкова благородният лорд Рексли с всичките си разсъждения и аристократичното си чувство за превъзходство си намира жени на улицата — усмихна се Памела. — Чудесна тема за Котката, не мислиш ли?

— Не, не мисля — отвърна отсечено Люсиен.

— Не бой се, мили — позасмя се тя. — Няма да закачам лорда. Държа твърде много на тялото и живота си. Боже милостиви! Пачаврата вече падна от скута му на пода. Каква гледка! Кой от двамата е по-пиян, как мислиш?

Люсиен погледна натам, където един засмян Джак тъкмо вдигаше своята не по-малко засмяна спътничка от пода. Къде ли намира такива жени, питаше се и той, докато гледаше как приятелят му отново слага кикотещата се жена в скута си. С боядисаната червена коса, която падаше, рошава в лицето ѝ и грозно размазаната смесица от

пудра и руж, беше по-отвратителна от своите предшественички. Въпреки това Джак изглежда харесваше момичето. Утре щеше да го смени с друго и щеше да е не по-малко доволен. Това беше съществена черта от същността на неговия приятел, черта, която Люсиен не разбираше, но отдавна беше свикнал да приема. Джак обичаше жените, всякакъв вид жени и колкото повече, толкова по-добре. Нежният пол беше неговата гибел и най-голямата му слабост. Изглежда никога нямаше да се задоволи с една-единствена възлюбена, дори след като се ожени.

— Джак не е пиян — каза Люсиен на Памела, — вече ти го казах веднъж.

— О, да! — отвърна тя. — Безукорният лорд Рексли, който никога не се напива, а само се държи като глупак, когато излиза. Не зная защо винаги го забравям, може би защото рядко виждам този мъж в по-различна обстановка.

Люсиен въздъхна и се извърна, за да погледа без всякакъв интерес как крупнето раздава нови карти, а Улф провъзгласява високо резултатите. Никога не печелеше в опитите си да застане между Джак и Памела. Те се бяха намразили от пръв поглед. Люсиен отдавна беше свикнал, когато двамата се караха, да не се намесва и беше ограничил усилията си да ги помирява с това, че гледаше да говори колкото може по-рядко на единия против другия.

— Ще се включиш ли в тази игра?

Той поклати отрицателно глава, допи си брендите и отдръпна стола.

— Не, благодаря, предпочитам да си опъна краката.

Тя го изгледа внимателно.

— Нали не искаш да си ходиш?

Би искал да можеше. Но беше последната нощ преди сватбата му, в която можеха да се видят и той дължеше на Памела няколко часа от времето си. Последните два месеца беше все много зает, не можеше да се придържа към обичайното си разписание, и тя беше изразила ясно недоволството си.

— Не, но след час или два ще го направя. Обещах на Роби да съм си вкъщи за закуска. Мосю Делард ни осведоми, че има намерение да направи прочутите си палачинки, заради които Роби го подмами от

предишния му господар, херцог Дейвънпорт. Момчето ще получи удар, ако не събере оваците на всички вкъщи.

Даже в тъмното Люсиен различи силната червенина, която се разля по бузите на Памела. Тя притежаваше безукорна хубост, беше руса, синеока и с класически черти на лицето — същинска гръцка статуя, само че когато се разгневеше, в израза ѝ се появяваше нещо остро, което не ѝ отиваше.

— Мислех, че днес ще дойдеш с мен вкъщи — каза напрегнато. — Минаха цели три седмици, Люсиен...

Той сложи два пръста под брадичката ѝ, вдигна я с рязко движение към себе си.

— И повече ще минат, ако не се стегнеш, миличка. Не си забравила, надявам се, че не се вслушвам в изискванията ти. — Той я пусна и я изгледа предупреждаващо. — Пожелавам ти голям успех в играта, веднага се връщам.

Докато минаваше покрай него, Джак го задържа.

— Успя ли в края на краищата и да те отблъсне? — попита той сред пресмятанията на Улф. — Божествената Памела тази вечер май не е в най-добро настроение, но кога ли пък е била?

Той си играеше изкусно с жената в неговия скют, чийто разтворен корсаж даваше свободен достъп на погледа на всеки минаващ, и сега я премести ловко на другото си коляно. — Нали още не си тръгваш? Обещавам да те върна навреме вкъщи при Роби. Не се притеснявай.

— Искам само да глътна малко чист въздух — обясни Люсиен. — Тук има достатъчно пушек да задуши цял полк.

Джак му хвърли любопитен поглед.

— Не е по-различно от друг път — забеляза той и се озърна в изпълнената с пушек зала. — Преди никога не ти е пречело.

Леко раздражение направи гласа на Люсиен малко по-остър отколкото би искал.

— Не, но днес да — пое си той дъх. Без да обръща внимание на вдигнатите високо вежди на приятеля си, се обърна и излезе навън.

Мейдрю му отвори собственоръчно задната врата, която водеше към алеята, без да го обременява с въпроса какво търси милордът на студения нощен въздух. Той предложи на Люсиен чаша от собственото си бренди и изчезна отново в задимената и шумна задна стая, а

Люсиен тръгна с чашата в ръка по алеята, поемайки дълбоко голяма глътка въздух.

Наоколо му беше тихо, не се чуваха стъпки. Тази алея беше предпочитаният изход за мнозина от дискретните клиенти на Мейдрю и беше добре пазена, за да бъде сигурна. Въпреки следобедната горещина, нощният въздух беше хладен и сега освежаваше лицето му. Люсиен затвори очи и усети, че се поотпуска. Би желал и тъгата му също да изчезне.

Би трябвало сега да е „При Алмак“. Мразеше, разбира се, „Алмак“, но там човек поне можеше да диша, без да си пълни дробовете с воня. Там можеше и да се движи. И да танцува с Клара. Да я докосва с ръце, да я прегръща по време на валса и да вдишва чистия ѝ свеж дъх. Тя щеше, както винаги, да му се усмихва, дори ако той не отваря на усмивките ѝ. Както винаги щеше и да го влудява, да го кара да замира от желание да я има. По-късно, след като ѝ пожелаеше лека нощ, пак щеше да лежи буден цяла нощ и да я вижда пред себе си, да си спомня всяка казана от нея дума и всяка усмивка, и нейния аромат, щеше да нарича себе си безнадежден идиот, но и да съзнава, че на другата сутрин ще стане и ще потърси повод да я види отново още същия ден.

За два месеца Клара го беше превърнала отново в болния от любов младеж, копнеещ за нейната благосклонност, умиращ от страх, че може да я загуби или изобщо никога да не я има. Така беше почти от самото начало. Много добре си спомняше колко ужасен беше, когато, още дете, чу от родителите си, че момиченцето, с което току-що беше танцувал и което го накараха да целуне, ще стане един ден негова съпруга. Отначало беше ядосан, дори разгневен, но с течение на времето беше започнал да мисли за Клара Харкамс по съвсем различен начин. Тя се беше превърнала в негова тайна и негова мечта. Вкопчваше се в тях всеки път, когато родителите му отново се караха и си представяше колко различен ще е неговият брак с момиченцето с копринените панделки. Тя ще го обича така, както винаги бе желал. Тя ще го спаси от самотата и мъката му.

С годините тази обсебеност се засилваше. Беше вече толкова сигурен в нея, че когато видя Клара отново като шестнайсетгодишна, възприе я не като човешко същество, а като полубогиня. Първите няколко дена в Сейнт Дженивиъв изпитваше такова благоговение към

нея, че не смееше да ѝ говори, а се задоволи да я наблюдава и да я следва навсякъде. Фактът, че тя не се беше превърнала в красавица, неимоверно го успокои. Красивите жени, които познаваше, се бяха оказали до една фалшиви и безсърдечни, най-вече неговата майка. Обикновеното, открито лице на Клара само засилваше съвършенството ѝ и Люсиен помнеше как сърцето му — дали от любов? — се свиваше всеки път, щом я зърнеше.

Но каквото и да беше онова, което го беше завладяло, преди да се натъкне на нея край езерото, то беше само слаб отблясък от онова, което му се случи, когато поговори за пръв път с нея. Любов, истинската любов го порази като гръм. Чувството го покори със силата си и въпреки младостта си, вече знаеше, че е загубил сърцето си завинаги. Може да беше невидима магия или съдба, но вече нищо не можеше да се промени. Той обичаше жена, която не отговаряше на неговата любов и независимо от това какво вършеше или мислеше, той не можеше нищо да промени.

Люсиен отпи голяма глътка бренди и поклати мълчаливо глава. Беше много по-патетичен, отколкото е бил някога неговият баща. Много повече. Най-лошото беше, че Клара го караше ясно да го осъзнава и в нейно присъствие той си даваше, както никога, сметка за всички свои недостатъци. Тя го караше така силно да желае нейната любов, че беше готов да коленичи и да моли за нея, макар да знаеше колко безнадеждна е подобна постъпка. В него цареше мрак, отвратителен мрак, който не можеше да има нищо общо с онова, което беше Клара. Всички я обичаха. Беше сладка, добра и мила. Мъжете се тълпяха край нея, сякаш беше отговор на техните молитви. Тя ги караше да се смеят, дори най-лошите. Господи, нали беше виждал с очите си как го прави. И то толкова лесно. Ако ѝ даде поне малък шанс, тя ще накара и него да се смее. Но толкова ниско той няма да падне. Тя няма никога да разбере, че е неин пленник. Последните месеци само потвърдиха решението му след първите шест месеца брак, да установи известна дистанция помежду им. Това беше единствената възможност да остане да живее с някакъв остатък от гордост и единствената възможност за Клара да намери поне малко щастие. Ако остане, ще се държи неприязнено с нея, както го прави сега, защото това беше единствената отбрана, която можеше да ѝ

противопостави. Болката и объркването от малките му жестокости бяха мъчение и за двамата.

Той изпразни чашата и потръпна, когато брендите изгори гърлото му. Не, така е по-добре. По-добре, че не отиде „При Алмак“. Без неговото мрачно присъствие, тя сигурно чудесно се забавлява. Можеше да види пред себе си мъжете, с които тя танцува, до един чаровни, усмихнати и добри. Всички те можеха да я направят щастлива, както беше вярвал той някога и за себе си. Съмняваше се изобщо да ѝ липсва, тя изпитваше навярно по-скоро известно облекчение от отсъствието му.

Запрати с проклетие чашата на пътя и чу с мрачно задоволство как тя се счупи със звънтене в камъните. Познатият мрак се надигна в него и той го приветства. Не, няма да се превърне в предано куче на Клара, не, няма да е ничие куче.

— Добавете в сметката ми цената на една чаша — каза той на Мейдрю, когато се върна в клуба. Мейдрю само кимна.

Памела вдигна очи, щом го видя да влиза. Изразът на лицето ѝ говореше, че вече е наясно с настроението му.

— Ставай! — заповяда той и започна да събира нещата ѝ. — Ще те откарам у вас.

— С удоволствие. — Тя стана и почна да си събира нещата. — И без туй не желая да загубя още. Ако искаш да ме водиш и занаят тук като твоя възлюбена, ще трябва да ми плащаш загубите в клуба на Мейдрю.

Улф прекъсна монотонното си броене и вдигна към Люсиен подутите си очи.

— Ти трябваше да се прибереш в Манинг хаус. Така ми каза. Много добре си спомням.

— Чудесно, Улф — похвали го Люсиен и го потупа по якото като скала рамо. — Недей да се косиш за това. Ще гледам преди закуска вече да съм привършил. Идвай, Пам. — Беше я хванал за ръката, когато входната врата на клуб „Мейдрю“ широко се отвори и прозвуча силно изсвирване. — Това пък сега какво е? — измърмори той.

— Ами струва ми се, че местните власти са решили да развалят още една хубава вечер — обясни Джак и стана, за да помогне на спътничката си да се изправи на крака. — Ще останеш ли, за да

участваш в битката? — хвърли той многозначителен поглед на Люсиен.

— Ще заведе Пам у дома ѝ.

Джак му хвърли дълъг презрителен поглед, без да обръща внимание на бъркотията, в която останалите се блъскаха на вратата към алеята. Люсиен не му даде възможност да каже нещо, кимна му леко, хвана Памела за лакътя и я отведе.

Утринната светлина, която падаше върху леглото ѝ, беше почти съвършена и Памела знаеше, че трябва да побърза, ако иска да улови обекта си както го искаше, преди отношението светлина — сянка върху леглото да се промени или голият мъж, който лежеше в него, да се събуди. Люсиен не обичаше да става модел за скиците ѝ, но си остана неин любим модел и с положителност най-голямото предизвикателство за изкуството ѝ да рисува. Памела се измъкна внимателно от леглото, наметна пенъора и се залови да рисува.

Няколко минути работи съсредоточено, променяше някоя и друга линия и местеше непрекъснато поглед между леглото и скицника си. Никога не беше успявала да предаде чертите на лицето му, дори когато посвещавахе часове да го рисува по памет — чувствената извивка на устните му, тъмните, смущаващи очи, високите галски скули и правилния нос. Сами по себе си чертите на лицето му не представляваха трудност, но начинът, по който ги променяха неговите чувства, не се предаваха лесно. Изразът му се менеше толкова бързо, че тя все не успяваше да го нарисува. И Люсиен никак не ѝ помагаше. Беше непредвидим като вятъра, за миг мил и кротък, после див и буен, после отново ведър и гальовен. Беше направила няколко добри рисунки, на които той беше изобразен в различно настроение, но нито една не беше достойна за него. Това засягаше чувството ѝ за съвършенство. И сега усещаше как разочарованието ѝ се засилва, въпреки че имаше щастливата възможност да рисува Люсиен в съня му. Чаршафът се беше увил свободно около бедрата му и той беше съвършен образец на небрежна мъжественост, беше строен, силен и мускулист — всяко училище по изкуствата в Лондон би желало да има модел като него в часовете за мъжки акт. Но той принадлежи само на нея, за да може тя да се упражнява — каза си Памела със сънena усмивка. Единствено и само на нея. Всъщност не можеше да мечтае и насън да го използва за официалните си скици, както вече го беше правила с предишни любовници. Люсиен би решил, че подобен

комплимент съвсем не е приятен. Тази мисъл я накара да спре и да се взре по-добре в скицата. Беше несъмнено най-добрата, която му беше правила, но ако той знаеше...

— Ммммм. Колко е часът?

Дълга прозявка последва думите му, след което Люсиен започна с огромно удоволствие да се разкършва и да се протяга. Памела прелисти бързо листата на скицника напред и се залови да прерисува грубо картината от преди малко.

— Какво правиш?

Той я стрелна с поглед, почеса се по гърдите и когато Памела леко му се усмихна, се надигна на лакът и попита, бесен:

— За бога, Памела, значи докато съм спал?

Тя продължи да рисува и отговори спокойно:

— Би ли предпочел да се опитам да те убия докато спиш?

— Бих предпочел да се задоволиш в проклетите си рисунки с цветя и дървета, вместо да използваш един беззащитен Никой. А сега спри и ми помогни да се облека. По дяволите! — Той стана и си разтърка очите. — Колко е часът? Роби ще ми покаже къде зимуват раците.

Памела остави скицника и стана.

— Добре, че Сиби вече ти изглади нещата рано-рано — каза тя и отиде до скрина, на който слугинята беше сложила дрехите му. — Да позвъня ли да донесат кафе или няма да останеш толкова дълго?

— Не, помогни ми само да се облека поне дотолкова, че да мога да си взема кола, без да ме арестуват. — Памела го измери от глава до пети и се закиска. — Май няма да се получи. Все още изглеждаш така, сякаш някоя каруца те е влачила през половин Лондон.

Тя вдигна капака на една чаша и потопи пръст в нея.

— Ммм, водата още е топла. Значи мога поне да те избърсна. Полека, скъпи. — Тя се разсмя, когато той се опита да си обуе панталона. — Внимавай да не паднеш и да не си удариш главата, защото милата ти женичка ще разбере, че си умрял в обятията на своята любовница.

Люсиен, който се сражаваше с копчетата на панталона, се ухили на Памела.

— Наистина ли ще ме държиш в обятията си?

— Едва когато дойде полицията, скъпи. Ще искам преди това спокойно да закуся. Сигурна съм, че Сиби няма да има нищо против да гали безжизнената ти ръка и да плаче, ако наистина си пожелаеш нещо толкова скучно.

— Ризата — каза той само и протегна ръка да я вземе.

— Позволи ми да ти хвърля още един поглед, Люсиен — помоли Памела, след като му я подаде. — Следващия път, когато те видя, ще си женен мъж. Здравно вързан и прекалено уморен за удоволствия.

Люсиен се засмя кратко, вдигна ръце и се обърна, за да може тя да го види.

— Няма да съм яко вързан, мила, но сигурно прекалено уморен за удоволствия... поне с теб.

— Копеле... — Тя го замери с жилетката му.

— Престани, Пам — посъветва я Люсиен — и се съсредоточи върху други неща. Предупредих те навреме, че ще искам да обладавам съпругата си колкото може по-често. Как иначе бих могъл — добави той с престорена невинност, — да направя бебе на момичето.

Памела хвърли палтото и колосаната му яка на леглото и се дръпна от него.

— Много мъже успяват да го направят без особени усилия. Никога няма да разбере защо правиш от това такъв въпрос. Досега си бил винаги умен мъж.

— Голям въпрос, така ли? — повтори той развеселен, какъвто беше най-често при любовницата си. — Вижте какво, скъпа лейди Холинг, щом толкова държите на това, ще ви обещаю да не обладавам съпругата си през следобедите в Хайд парк, поне не докато там има много хора.

— Копеле — повтори тя и дръпна шнура на звънеца, за да каже на момичето, че желае да закуси. — Абсолютно ти е безразлично какво мисля или чувствам, но и аз имам сърце, въпреки че този факт може да те изненадва.

— Ни най-малко — възрази меко той и седна, за да си обуе ботушите. — Зная, че имаш сърце. Много е мъничко, но е налице и е недокосвано. Как мислиш, защо искам да отпратя Клара, веднага щом забременее? Освен за нейно добро, разбира се.

Тя присви очи.

— Сигурно не заради мене, Люсиен. Разбира се, че заради нея. Както и да е... престани да ме смяташ за пълна глупачка, иначе ще извадя пистолета си и ще те застрелям.

— Не ми вярваш? Това ме наранява. — Той седна да си завърже вратовръзката.

— Ех, понеже си мъж — обясни мило тя — и защото си глупав. Не понасяш да гледаш истината в очите, предпочиташ да се махаш от пътя ѝ. Или променяш фактите така, че да подходат на егото ти.

— Наистина ли, скъпа? Просто не разбирам за какво говориш.

— Нима, скъпи? Влез, Сиби. — Когато момичето влезе, понесло голям сребърен поднос, тя се усмихваше на Люсиен. — Достатъчно умен си, за да го установиш и сам. Ще се осмеля дори да кажа, че ще е достатъчно да наблюдаваш своето тъжно аз, за да го разбереш. Защо трябва клетата малка Клара Харкамс да понася цял живот твоята изпортена личност?

Люсиен стана и отиде до масичката, на която Сиби тъкмо подреждаше кафе и сладки.

— А защо не? Ти нали го правиш и то с удоволствие. Добро утро, мила моя Сиби. — Той плесна хубавичката прислужница по дупето и бе възнаграден с възхитеното ѝ писукане, докато бързаше да излезе.

— Не я насърчавай — предупреди го сериозно Памела, — влюбена е в теб.

Люсиен отхапа парче сладкиш.

— Наистина ли? — попита с пълна уста.

— Много добре знаеш, че е. Ще ти изрежа сърцето, ако си позволиш с нея някоя от твоите малки играчки.

— Боже милостиви, толкова рано сутрин и вече толкова агресивна — престорено се учуди той. — Сиби е сладко, очарователно детенце. Аз не посягам към такава невинност. Подобни неща върша само с жени от твоята порода, скъпа.

Тя беше прекалено уморена, за да се впуска в нови словесни двубои с него, затова му каза да си върви.

— По-добре ще е да не рискуваш, като ми позволиш да те обръсна. Пръстите ми станаха изведнъж много неспокойни, а ти не би искал да посрещнеш годеницата си с прерязан гръклян, нали? Върви да си получиш заслужените упреци от лорд Манинг — добави тя

язвително, — след което се погрижи за провинциалната си невинност. Направи я щастлива и се харесай на нейните родители, а когато всичко това ти омръзне, се върни при мен. Желая ти хубава сватба, скъпи. И внимавай да не се задавиш със свещената си клетва. — И тя си наля чаша кафе.

Люсиен се поклони леко.

— Сърдечно ви благодаря, лейди Холинг. — После посегна покрай нея към скицника и откъсна горния лист. Накъса рисунката на малки парченца и ги хвърли във въздуха. Когато те взеха да падат около любовницата му, която го гледаше с присвити очи, той добави: — Не ме взимай отново за модел, Памела. Знаеш, че не обичам. — После си взе шапката. — Довиждане, скъпа. Можеш да ме очакваш отново тук две или три седмици след сватбата. Тогава ще съм със сигурност в онова ужасно настроение, което ти най-много обичаш.

Щом той излезе, Памела отмести закуската, посегна към скицника и го запрелиства, докато стигна до скритата рисунка.

— Чудесно! — измърмори тя с въздишка на облекчение и взе молива, за да довърши онова, което Люсиен беше прекъснал, докато тялото му в нейното легло й беше все още пред очите.

Хемет отвори, преди Люсиен да успее да сложи ръка на чукчето на вратата и удостои графа с такъв поглед, сякаш той беше най-отвратителното създание на този свят.

— Добро утро, Хемет — поздрави Люсиен, сложи шапката си в протегнатата ръка на иконома и се озърна около стария човек из антрето. — Да де, зная как изглеждам, тъй че престани да правиш физиономии. Лорд Манинг вече буден ли е?

— От близо три часа, милорд — отговори сдържано Хемет и отстъпи назад, за да пусне виконт Калън в елегантния хол.

Люсиен потисна въздишка.

— Разбирам. Искam само да се кача горе да се пооправя.

Хемет затвори тихо вратата и изсумтя така, че да се чуе.

— Графът настоя изрично, милорд, веднага щом се върнете, да ви изпратя при него.

Люсиен не можа да се сдържи и изпъшка.

— Е да — отбеляза сухо Хемет. — Мосю Делард беше много нещастен, и не за пръв път, защото и тази заран не бяхте тук, за да

оцените неговите палачинки.

— Божичко!

— Точно така беше! — каза Хемет и тръгна към салона за закуска, а Люсиен колебливо го последва. — За трети път тази седмица не му стават палачинките. Направо ги залепи за източната стена на кухнята и сега към печката сочи голямо петно. Госпожа Паркс съобщи, че напуска и вече си е събрала багажа. Половината прислуга искаше да я последва. Мисля, че този път трябва да се извините на колене.

— По дяволите! — Люсиен си избърса ръцете в ризата и съжали, че Памела не го обръсна. Чичо му щеше, може би, да предпочете чисто лице с прерязан гръклян вместо онова, което щеше да види сега.

Хемет отвори вратата към салона за закуска и обяви с най-отегчения си глас:

— Виконт Калън, милорд.

Седнал в горния край на масата, лорд Манинг изобщо не се обърна.

— А, най-сетне. Влез, Люсиен. Чакахме те.

Люсиен. Беше винаги лош признак, когато чичо му се обръщаше към него с пълното му име.

— Добро утро, Роби — подхвана той с непринуден тон и пристъпи напред, а Хемет излезе от салона и затвори вратата след себе си. — Чудесна сутрин. — Той спря, защото един в сравнение с него много спретнат лорд Рексли му се усмихна над пълна с палачинки чиния. — Джак! — възкликна малко учуден Люсиен. — Добро утро. Съжалявам, че снощи изчезнах толкова бързо от „Мейдрю“. Вие с Улф оправихте ли се? Никак не ми се искаше да ви оставя в капана.

— Не се тревожи — успокои го Джак. — Лесно се отървахме. Онази малка приятелка на Улф притежава най-изненадващия десен прав и пламенен темперамент. Един от полицаите направи грешката да я нарече проститутка и тя веднага му даде да разбере, че е французойка, а той прасе, след което му строши носа. Човекът пак имаше късмет, защото Улф успя да го отърве. Клетото момче стоеше като боксова круша и пресмяташе на висок глас колко струват причинените от нея щети, сякаш това можеше да спре някого да хвърля каквото му падне под ръка.

— На това място Джак и Люсиен избухнаха в истеричен смях, а лорд Манинг ги слушаше търпеливо.

— Не виждам белези. Добре, че намина. — Люсиен се опитваше да гледа невинно чичо си. — Искали сте да ме видите, сър? Аз наистина трябва да се преоблека, преди да отидем да вземем лейди Клара и маркизата.

Граф Манинг обгърна с две ръце чашата си за кафе, облегна се назад на стола и измери със спокоен поглед племенника си.

— Лъки, скъпи, ако не престанеш веднага да се правиш на невинна овчица, ще наема банда пирати да те отвлечат през нощта, нещо, което сигурно е трябвало да направя още докато беше дете, защото си един невъзпитан, неблагодарен нехранимайко. После ще те продам в робство на някой далечен остров, където ще се пържиш с години, преди изобщо да почна да се замислям, дали искам да се върнеш. Седни! — той кимна към стола вляво от себе си и не обърна внимание на опитите на седналия вдясно от него лорд Рексли да скрие смеха си. — Можеш да закусиш — каза той, веднага щом Люсиен седна и погледна към слугата, застанал с неподвижно лице до бюфета. — Стребит, можеш да сервираш на виконта, след което да се заемеш с другите си задължения.

Стребит направи точно така, а когато излезе и остави тримата мъже сами, лордът отбеляза:

— Изненадан съм от това колко усилия полагат приятелите ти, Люсиен, за да те запазят здрав и бодър. С какво си заслужил такава лоялност? Кротките думи поразиха Люсиен като остър нож и той хвърли поглед към Джак. Лорд Манинг остави чашата си и взе салфетка, за да си избърше устата. — Рексли очаква търпеливо вече повече от час ти да се появиш — продължи той и сгъна грижливо лепеното парче плат, — и то само, за да е сигурен, че няма да те убия в мига, в който престъпиш прага. Сигурен съм, че ще съумееш да оцениш неговите усилия.

Люсиен си пое дълбоко дъх и протегна ръка към своята чаша кафе. Погледна над ръба ѝ към чичо си и приятеля си, които толкова си приличаха, че никога не беше преставал да се учудва. Бяха като два портрета на един и същ човек, единият по-млад, другият по-стар и двамата руси, синеоки и яки като скала. Използваха даже едни и същи изрази, когато биваха пияни. Ако не познаваше много отдавна родителите на Джак Сомъртън, Люсиен щеше да мисли, че Джак е копеле на неговия чичо. Всъщност тази мисъл дълго не го напускаше и

виконтът беше прекарал не е една вечер, преди да заспи в разсъждения на тази тема. Но и посред бял ден, на моменти като този, мисълта продължаваше да го преследва.

Лорд Манинг гледаше мрачно племенника си и мълчанието се проточваше вече ужасно мъчително. Лорд Рексли се опита да се притече на помощ:

— Ами те момчетата са си момчета — каза той.

— Да де — изръмжа Манинг — и глупаците си остават глупаци. Предполагам, че за децата ти ще бъде интересно да разберат, че докато ти си пропилявал състоянието си в „При Мейдрю“ — и той хвърли святкащ поглед на Джак — граф Кърлейн е удостоявал лейди Клара с вниманието си по време на танците. Не че е имал при това особен успех, но „При Алмак“ всяка жена е била готова да я хвърли през прозореца, само за да получи шанса да привлече вниманието на този мъж.

Люсиен върна с видима припряност скъпоценния китайски порцелан върху чинийката.

— Това не е причина за тревога. Той само прави каквото може, за да спечели онзи отвратителен облог. Нищо повече.

— Така ли? — попита с престолено учудване лорд Манинг, наведе се напред и опря лакти на масата. — Разкажи ми.

Люсиен усети как му става горещо.

— Роби...

— Лъки, да ти кажа ли, че никога не съм бил по-близо до желанието да те напердаша? Не заради този идиотски облог, който сам по себе си ще е достатъчен повод, а защото си оставил Клара сама в блатото, което си й приготвил. Ако не можеш да си представиш как половин Лондон шушука зад вдигнати ветрила, че си оставил жена си сама, тъй че е могла да танцува два пъти в прегръдките на лорд Кърлейн, значи съвсем си се побъркал. А вие — обърна се той към Джак, преди човекът да успее да отвори уста, — вие сте му толкова добър приятел, че дори сте го насърчавал.

— Не беше точно така — направи той слаб опит да се оправдае. — Всъщност не го насърчих, милорд. Беше по-скоро... Подкрепа. — Той се усмихна с най-чаровната си усмивка, с което предизвика появата на подчертано пренебрежение на лицето на лорд Манинг.

— Нима се опитвате да отречете, че вие и Сивърн сте се хванали на бас срещу него на страната на Кърлейн?

— Да, мисля, че го направихме. В онзи момент решихме, че така ще му помогнем — прокашля се Джак.

— Кърлейн е ловджийска хрътка — наблегна още веднъж Люсиен, — няма защо той да ни тревожи. Ще държа Клара надалеч от него.

— Господ да ме пази — избухна Манинг с едва сдържана ярост. — Кълна се, че ми иде да си взема камшика за езда и да ти дам каквото заслужаваш. Чуй ме добре, моето момче. Всъщност и двамата. — Той включи и Джак в подигравката си, опря длани на масата и се наведе напред, за да придаде по-голяма тежест на гнева си.

— Не мога да ви измъкна от този облог с Кърлейн. С него сами сте си изкопали гроба и сега трябва сами да си изсърбате попарата — като мъже, надявам се. Но мога да ви възпра да не наранявате други хора и ще го направя. Разберете ме правилно, джентълмени и се дръжте както подобава. Това е единственото предупреждение, което чувате от мен. — Измина миг на тежко мълчание, по време на което той поглеждаше ту единия, ту другия.

— Хм — изрече Джак и си задърпа вратовръзката. — Божичко, вече е късно. Трябва да си вървя, иначе ще пропусна още една среща с моя управител. Благодаря ви за интересната сутрин, сър. — Той стана. — Не зная дали ми беше по-приятен разговорът или ми бяха по-вкусни чудесните палачинки.

Вратата отново се отвори и се появи Хемет. Той се прокашля силно.

— Извинете ме, господа, но виконт Сивърн търка килима в зеления салон и би желал да знае дали да си поръчва траурни дрехи, което при неговия ръст ще изисква от шивача му известни усилия и време. Не би желал да присъства на погребението с неподходящо облекло и е сигурен, че ваша милост лордът, го разбирате.

— Естествено — отговори хладно лорд Манинг. — Моля те, увери виконт Сивърн, че виконт Калън още е между живите. Поне засега — допълни той и хвърли поглед към Джак, — а вие ще направите най-добре да отидете да поприказвате с него. Ще го поздравите от мен, нали? — Беше съвсем ясно какво иска да каже.

Джак се поклони леко.

— Разбира се, сър. Ще му предам поздравите ви, така както ги формулирахте само преди няколко минути.

— Благодаря. — Лордът въздъхна и спря сериозен поглед на Люсиен, който нагъваше методично палачинките си. — О, господи, вижте го само — пак този упорит израз на лицето. Деца, вие ще ме състарите преждевременно. Можете да дойдете за вечеря, Рексли. Обещах на мосю Делард, че като компенсация за трагедията тази заран, може да приготви някой от шедьоврите си. Доведете и Сивърн.

— Благодаря, сър, много се радвам.

— В такъв случай, омитайте се — каза с тиха усмивка лордът. — И престанете да ме карате с тази ваша учтивост да се чувствам толкова стар. С това убедително кротко лице можете да вкарате в грях дори квакер.

Лорд Рексли излезе усмихнат от салона, а когато вратата зад него се затвори, дълбокият му глас се смеси с по-високия на виконт Сивърн.

— Ти имаш много приятели — отбеляза, вече поуспокоен, лорд Манинг, — но не и много ум.

Люсиен отмести полупразната си чиния.

— Извинявам се за шумотевицата. Извинявам се задето не се прибрах навреме, за да спра приказките. Извинявам се задето не отидох снощи „При Алмак“. — Той вдигна леко брадичка. — Предполагам, че ще искаш да говориш сега с мен за Памела.

Усмивката, която се появи на устните на лорда, не достигна очите му.

— Не, изобщо не.

— Ще я видя едва след сватбата, ако това те тревожи. Ще бъда най-преданият съпруг, когото Лондон някога е виждал. В това отношение и досега съм на равнище, въпреки прегрешението ми от миналата нощ. Имах основание да мисля, че на Клара ужасно ѝ е омръзнало да я придружавам. След катастрофата при лорд и лейди Бъридейл мисля, че разбрах — хората възприемат Клара и мен като романтична двойка. Въпреки облога.

— Люсиен — отговори меко лордът, — не те моля отношението ти към Клара Харкамс да е в противоречие с чувствата ти. За мен е ясно, че не можеш да обичаш момичето и щом искаш да я отпратиш час по-скоро в Пеъруд, тъй да бъде. Мога да си представя, че всяка жена ще предпочете да е по-далеч от мъжа, който не я обича, а не да го

има до себе си всеки ден. Но не карай Клара да плаща за греховете на твоите родители. Тя не е майка ти, нито ти си баща ти. Виждам по лицето ти, че в момента си бесен. Ти наистина умееш да създаваш напрежение, момче. Още е сутрин, но вече започвам да се чувствам капнал. Е, добре. — Лордът дръпна стола си и стана. — Зная, че ще направиш каквото ти е по силите и не се надявам на повече. Върви се приготи, трябва да тръгваме. Моля те, измий се старателно. Смърдиш на лейди Холинг и нейния нескопосано избран парфюм, а това е недопустимо, когато човек отива на посещение при бъдещата си съпруга. — Впрочем — добави той и се спря още веднъж до вратата — родителите на Клара са се върнали вчера неочаквано в Сейнт Дженивиъв, защото някои членове на невъзпитаното им потомство — струва ми се трите по-големи момчета — са успели някак да се заразят от грип.

— Но ще се върнат навреме за сватбата, нали?

— Господи, надявам се — отвърна лордът. — Никак не ми харесва мисълта да бъда натоварен с организирането на всичко това.

Докато чичо му отваряше вратата, Люсиен се поклащаше напред-назад на стола.

— Но коя е тогава дамата, придружаваща Клара?

Робърт Брайланд изглежда равнодушно племенника си.

— Леля й е пристигнала вчера, за да поеме юздите. Сигурен съм, че знаеш кого имам предвид.

Люсиен му отвърна с изпълнен с недоверие поглед.

— Роби! — беше всичко, което можа да каже и с тон, от който сърцето на лорда всеки път омекваше, защото знаеше добре, че неговият нелесен племенник е единственият човек на този свят, способен да произнесе името му с толкова дълбоко съчувствие.

— Да — отговори меко лордът. — Ана Хънингтън. Внимавай, Лъки и се дръж добре, защото ако аз не мога да те вкарам в пътя, лейди Ана сигурно ще успее.

— Закъснява, разбира се. — Ана Хънингтън забодне брошката под лявото си рамо и огледа още веднъж отражението си в огледалото. — Винаги е закъснявал. И винаги ще го прави. Изглежда закъснял е от самото начало, хващам се на бас, че се е родил със закъснение.

Застанала зад стола на леля си, Клара хвърли тревожен поглед на отражението си в огледалото.

— Сигурна съм, че има сериозна причина за закъснението. Нали ни предупреди все пак.

— Е да, изпрати ни бележка. — Ана приглади няколко кичура на гъстата си руса коса. — Той е най-добре възпитаният мъж на широкия божи свят. Ако смъртта се появи собственолично в салона на лорд Манинг, ще ѝ бъдат предложени стол и чаша чай, преди сър Робърт да я попита на какво дължи удоволствието на това посещение.

— Откакто сме в Лондон, лордът е наистина чудесен в грижите си за нас — протестира Клара. — Просто не зная какво щяхме да правим без него. Той положи всички усилия, за да се чувстваме удобно.

— Виж, за това съм сигурна — отвърна сухо Ана.

— Беше много мил — упорстваше Клара. — Можеш ли да си представиш хаоса, ако не беше той. Нали знаеш какъв безнадежден случай е татко при подобни обстоятелства.

Ана Хънингтън срещна погледа на племенницата си в огледалото и заяви открито:

— Много добре ми е известно какъв е баща ти, но просто не мога да повярвам, че се е съгласил на този ужасен брак.

— О, леличко, недей...

Ана се обърна и улови слабичките ръце на Клара.

— Съжалявам, Клара, но аз не мога да приема нито виконт Калън, нито неговия чичо. През годините, които идват, той ще те направи нещастна и съм готова да извия врата на брат си, задето е толкова наивен и допуска обратното. Единственото, за което мисли, е

колко мил и любезен е бил Едуард, нещо напълно естествено, струва ми се, след като двамата бяха най-близки приятели. Но споменът за един покойник съвсем не е достатъчно основание, за да те пожертва на отвратителния му син.

— Не, не е жертва — възрази Клара и стисна ръката на леля си. — Разбери, моля те, че искам да се омъжа за Люсиен, въпреки че, да си призная, преди имах известни съмнения. Татко никога не би ме принудил, ако аз не се бях съгласила. Откровено казано и той, и мама бяха доста разтревожени.

Ана се надигна с въздишка и отиде до един от високите прозорци да погледне към улицата.

— Закъсняват — повтори тя и поклати глава. — Ох, Робърт, не можеш да не създаваш напрежение. — Тя помълча малко. — Искам да знаеш, че те са луди. Цялата банда. Клара, Брайландовци винаги са причинявали само ядове, с каквото и да са се залавяли — натърти тя бавно. — Имаш още седмица време, за да се замислиш какво правиш. Още не е късно да сложиш край на цялата тази история. Само да промениш мнението си и ще те върна веднага в Сейнт Дженивиъв. Та ако ще и в деня на сватбата. Но ако изпълниш намерението си и се омъжиш за Люсиен Брайланд, може би никога вече няма да имаш възможност да се отървеш от него.

Клара се присъедини към леля си до прозореца, усмихна ѝ се успокояващо.

— Не, няма да го сторя. Не мисля, че би трябвало да се освободя от Люсиен Брайланд, дори ако живеехме на двата противоположни края на света. Вече опитах, но наистина няма смисъл. Леличко, зная какъв мъж е и бих излъгала, ако кажа, че не изпитвам страх. Но какво друго мога да направя?

— О, миличка — измърмори леля Ана, — значи в такова състояние се намираш? — Тя докосна с връхчетата на пръстите бузата на племенницата си. — В такъв случай съжалявам, много, много съжалявам.

— Моля те, разкажи ми какво се е случило преди години между теб и лорда — помоли тихичко Клара, но си прехапа езика, когато видя мъката, изписана на красивото лице на леля ѝ. — Прости ми, че те попитах, зная, че не искаш да говориш за това. Но вчера, като ви видях „При Алмак“, се запитах — какво ли е могло да се случи между вас

двамата? Ти някога си го обичала. Зная, защото макар да бях тогава много млада, помня добре. А вчера ти го погледна по същия начин, по който го правеше тогава. Той също те гледаше така. Сякаш умира от глад, а ти си единствената храна, с която би могъл да засити глада си.

— Клара!

— Вярно е! — настоя тя и се изчерви дори по-силно от леля си. — Не бях единствената, която го забеляза. Стояхте като две статуи и за повече от половин минута направо се бяхте втренчили един в друг.

— О, Клара — Ана простена леко и се отпусна на леглото. — Много трудно е да се обясни. Когато човек е млад и влюбен, светът изглежда съвсем иначе. Аз — той и аз — и двамата направихме грешка. Затова не искам да сгрешиш сега и ти, като се омъжиш на виконт Калън. Скъпа моя, такива грешки не са дреболия. Те променят целия ти живот. А когато станеш по-зряла и почнеш да виждаш по-ясно, вече е късно да се върнеш. Вече си избрала посоката и не можеш да я промениш.

— Значи би предпочела да се беше омъжила за него? — попита Клара и седна на леглото до нея. — За лорда?

— Това вече няма никакво значение — отговори кротко Ана. — Не се омъжих за него и сега имам Сара и живот, в който за Робърт Брайланд няма никакво място. Но онова, което ти искаш всъщност да знаеш, е дали съм съжалявала някога за решението си да скъсам годежа си с лорда, дори ако това опростява твърде много нещата. Съжалявам за младостта и неопитността си, за глупавите си представи за това каква трябва да е любовта. Мога да погледна назад и съвсем категорично да кажа, че ако знаех тогава онова, което зная днес, никога не бих развалила така прибързано годежа. Разбери ме правилно, Клара. Твоят чичо Филип беше добър човек и прекрасен съпруг откакто е умрял, не минава ден, в който да не ми липсва.

— Разбира се — каза бързо Клара. — Аз много обичах чичо Филип.

— Аз също — потвърди и Ана. — Но и да не беше така, нали той ми подари Сара, а тя е най-голямото щастие в живота ми.

— Но ти толкова си обичала лорда.

— Така е — съгласи се Ана. — Толкова го обичах, че ми се струваше, че сърцето ми ще се пръсне от това чувство. Нощем лежах будна и обзета от благоговение, само защото този мъж го имаше на

света. Трудно е да се обясни — добави тя. — Като поглеждам назад, трябва да кажа, че и силата на това чувство, и начина, по който го оставих да расте, бяха незрели. Сякаш плуваш в океан и се оставяш да потънеш, само защото водата е толкова приятна. При това бях убедена, че и той изпитва същото. Но за човек като Робърт любовта е, може би, само наивна идея. — В гласа ѝ прозвучаха горчиви нотки. — О, не се съмнявам, че е изпитвал нещо към мен. Доказа го в редица случаи. Въпреки това, като поглеждам сега назад, виждам защо го е правил. — Тя се усмихна леко на племенницата си. — Плътско желание. Боя се, че не много повече.

Лицето на Клара остана сериозно.

— Какво стана?

— Направих голямата грешка да го моля за вяност. А това, мила моя, не беше модерно. Мъж, който няма две или три любовници, разочарова приятелите си. За бога, не ме гледай така. Не говоря за мъже като баща ти. — Тя се изсмя. — Трябваше да се изразя по-ясно. Модерен мъж като Робърт, който държи на това как изглежда в очите на обществото, е тъкмо от типа мъже, за който говорим. Знаех, че Робърт има метреса, една чудно хубава актриса на име Даяна, която е издържал две години, преди да се запознае с мен. Понеже вярвах, че любовта му към мен е не по-малка от моята към него, помолих го да се раздели с нея и той се съгласи. Разказа ми, че е решил да сложи край на всичко това, още преди да поиска ръката ми.

Клара не го очакваше.

— Наистина ли ти го каза? А после...

— Били са празни приказки, мила — продължи Ана, — не беше истина. Сварих него и Даяна в Лондон, където Робърт ме беше довел за приготовленията около сватбата. По-точно на два пъти. Първия път във Воксхол, където Робърт се извини пред нашата компания и се забави толкова, че взех да се притеснявам. Един от приятелите ми дойде с мен да го търсим и двамата се натъкнахме на лорд Манинг и красивата му възлюбена в една, както бих се изразила за нежни уши, твърде интимна прегръдка.

— О, скъпа! — възкликна Клара.

— Е, така беше — усмихна се бледо Ана. — И аз го възприех така. Но той ми обясни, че искал да се раздели окончателно с метресата си, предложил ѝ обезщетение и тъкмо, когато сме дошли

ние с приятеля му, Даяна изразявала благодарността си за финансовата подкрепа. Трябва да кажа, че оттогава се възхищавам на актьорския талант на тази жена. Тя успя да се престори едновременно на ужасена и зарадвана от присъствието ни.

— О, не, леля Ана — избухна Клара. — Било е ужасно. Лордът извини ли ти се?

— Да се е извинил? — повтори Ана през смях. — Скъпа, той беше станал направо тъмночервен от притеснение. Дори отиде дотам, че на другата сутрин, когато леля ми Юнайс най-сетне го въведе, той падна на колене пред мен. Това нямаше, разбира се, никакво значение. Всичко, което този мъж трябваше да направи, беше да ме целуне и щях да съм вече в краката му. Беше, както ти казах, луда любов.

— Ти си му простила?

— Напълно — увери я Ана. — Повярвах на всяка негова дума за станалото и на обещанието му, че не желае да има вече никога нищо общо с прекрасната Даяна. Аз исках да му вярвам и да мисля, че е човек на честта. Тъкмо съзнанието, че всичките му обещания са само лъжи, ме накараха да скъсам годежа. Допускам, че с течение на времето щях да свикна да живея с прегрешенията му, стига той да не говори за тях, но да знам, че ме е лъгал, докато е коленичил пред мен, докато ме е гледал право в очите... — Тя поклати глава. — Не можех да се омъжа за човек, на когото няхах доверие. Беше невъзможно.

— Струва ми се все пак, че лордът е човек на честта — каза Клара. — Просто не си представям, че е могъл да стори подобно нещо, поне не без разумно обяснение.

Лицето на Ана беше сериозно и разстроено.

— Сварих го да напуска посред бял ден дома на любовницата си, само няколко дена след като ми беше дал всички тези тържествени обещания и уверения в невинност. Беше сутрин. Отивахме с леля да изпробвам още веднъж булчинската си рокля. Имаше голямо движение и напредвахме много бавно. Често съм се питала как ли щеше да протече животът ми, ако кочияшът не беше решил да избере път, по който обикновено не минавахме. Тогава нямаше да видя Робърт да излиза от къщата й. Но той стоеше на вратата, дрехите изпомачкани след, както предполагам, много дълга нощ, и небръснат. Не можеше да има съмнение, че е прекарал нощта там, с нея.

— И си сигурна, че е била нейната къща? — попита Клара. — На Даяна? Самата нея не си видяла, или?

— Не, нея не видях, но видях Робърт и той също ме видя. Никога, нито преди, нито след това, не съм виждала лице като неговото тогава. Дори челюстта му увисна. Но, — въздъхна тя — лорд Манинг е винаги учтив. Той затвори уста, наложи си шапката и си тръгна преди някой да ни свари да се зяпаме като полуидиоти. Излишно е да ти казвам, че не отидох на пробата. Той се яви един час по-късно в салона на леля Юнайс и призна, че е прекарал нощта в къщата на Даяна. Празнували с неколцина приятели сватбата ни и бил толкова пиян, че просто объркал някои неща. Отишъл при Даяна по стар навик, понеже тя винаги се грижела толкова добре за него.

— Боже милостиви! — измърмори Клара. — Предполагам, че... предполагам, че това вече е преляло чашата.

— Така си помислих и аз — каза Ана, стана, върна се при прозореца и постоя там минута мълчаливо, преди да продължи — Той се разкайваше сърцераздирателно, каза, че подобно нещо никога няма да се повтори. Попитах го защо трябва да му повярвам втори път, а той отговори, че просто трябва да го направя, в противен случай бракът нямал смисъл. Един мъж и една жена трябвало поне да си имат доверие. Той ми бил дал дума и очаквал да я приема. Не желал да печели доверието ми. Ако не желая да му го дам доброволно, ако не вярвам на честната му дума, той нямало да проси.

Отново минаха няколко минути, през които тя гледаше с безизразно лице към улицата.

— Изглеждаше сякаш аз съм виновната, а не той и в този миг ми стана ясно, че той изобщо не ме обича. Желал е ме само плътски и освен това му трябваше и графиня с добро потекло. Той щеше да се ожени за мен и да ми бъде добър и внимателен съпруг, но никога нямаше да ме обича. И така — прошепна тя — аз свалих пръстена от пръста си и му го върнах. Той заговори само още веднъж и с най-безизразния тон, който съм чувала някога, помоли ме да не развалям годежа. — Ана вдигна ръка и притисна длан към стъклото. — Каза дори „моля те“, но аз не желаех да отстъпя. Бях инат и ядосана. И глупава. Сърцето ми беше разбито, но не и гордостта ми. Казах му да си върви и той го направи. — Тя затвори очи и притисна чело към

стъклото. — Беше преди близо единайсет години. Снощи в „При Алмак“ го виждах за пръв път от тогава.

— О, лельо Ана, толкова съжалявам.

Като чу напоения със сълзи глас на племенницата си, Ана вдигна глава, отвори очи и се усмихна.

— Не бъди глупава, скъпа. Всичко беше много отдавна. Човек трябва да приема живота, какъвто дойде, и колкото може по-малко да съжалява.

— Но ти си го обичала! — възкликна Клара и изхълца. — Как си могла тогава да се омъжиш за чичо Филип?

— Никога не съм съжалявала, че се омъжих за полковник Хънингтън. Но признавам, че беше грешка да се омъжа толкова скоро, без да дам на Робърт и на себе си време да оправим нещата. Не беше твърде честно и по отношение на Филип. Причиних му тъкмо онова, което искаше да ми причини Робърт. Омъжих се за него, без да го обичам, само защото знаех, че ще се разбираме добре. Но щом съм могла да бъда толкова лицемерна, значи съм могла да бъда такава и спрямо Робърт, когото все пак обичах. Но какво да ти кажа, бях направила избора си и връщане назад нямаше.

— Ти още обичаш лорд Манинг — реши Клара и избърса една сълза от бузата си.

— Няма никакво значение дали го обичам или не. Сама си оправих леглото и сега си лежа в него щастлива и доволна. Въпросът, който ти трябва да си поставиш, скъпа моя, е дали изборът ти да се омъжиш за виконт Калън е най-добрият за теб. Аз загубих лорд Манинг, защото не можех да разсъждавам ясно, защото взех решението си в разгара на чувствата и защото бях твърде горда да го променя. Не се омъжвай и ти по същата причина за този коравосърдечен човек. Поразмисли, преди да се отдадеш за цял живот в негова власт. Наистина ли мислиш, че виконт Калън те обича или поне държи на тебе?

Клара поклати мълчаливо глава.

— Той беше мрачно, мълчаливо момче — продължи Ана, — и се превърна в мрачен, мълчалив мъж. За разлика от него ти си била винаги ясна и лъчезарна като слънчев лъч. Ако успееш да внесеш малко светлина в живота му, то ще е истинско чудо. Но аз се боя да не стане по-скоро обратното.

— Аз го обичам — призна Клара и впери поглед в ръцете си. — Дори ако той ме въвлече в мрак, ще ми остане поне това.

Ана Хънингтън се загледа с тежка въздишка в сведената глава на племенницата си, докато някакво движение долу на улицата не я отвлече.

— Пристигнаха — каза тя. — Робърт тъкмо слиза с присъщата си елегантност от каляската. Толкова изискан мъж. Трябваше да предположа, че с възрастта ще става все по-привлекателен. — Ана се дръпна от прозореца и си взе шапката. — Да вървим, Клара, ще ми се всичко това да приключи час по-скоро.

Целият ден беше същинска катастрофа. Лорд Манинг се облегна със сподавена въздишка на една лавица с книги и сега гледаше как лейди Ана, лейди Клара и неговият племенник обикалят библиотеката на Барингтън Плейс. Дамите и най-вече Клара, сочеха всяка промяна, направена през последните два месеца, а Люсиен кимаше с добросъвестен, макар и съмнителен интерес и измърморваше по нещо, за което лордът много се надяваше да е учтив отговор.

Екскурзията не потръгна от самото начало. Закъснялото връщане на племенника беше забавило, разбира се, и появата им в градската къща на семейство Сейнт Дженивиъв, което би се възприело като разбираемо и простимо нарушаване на етикета, ако Ана Хънингтън не ги беше посрещнала като същински ангел на отмъщението и не им беше заявила с най-учтив тон, че някои хора просто никога няма да се променят. След това Люсиен, вече ядосан и непримирим, даде тон на всичко, защото се държа с лейди Ана толкова студено и саркастично, че лордът с най-голямо удоволствие би го замъкнал в някое закътано ъгълче на по-горния етаж, за да го напердаши. Засега той просто сложи ръка на тила на племенника си — жест, който изглеждаше отстрани фамилиарен, но накара всъщност Люсиен много болезнено да разбере, че държането му никак не се нрави на неговия чичо. След това момчето почна да се държи малко по-добре, въпреки че отговорът му на забележката на лейди Ана, че „При Алмак“ е имало ужасно много дърти злобарки:

— В това отношение сте голям авторитет, милейди, — доведе до подновяване на военните действия. Господи, бяха по-лоши от две улични котки, които се карат за една риба — в случая за Клара. След един час усилия да се запази мирът, младата дама изглеждаше изтощена и ако зависеше от Робърт, той би я завел на някое тихо, спокойно място, за да могат останалите двама, ако щат и очите да си издерат.

Малкото момиченце беше изненада. Шокираща изненада, защото беше миниатюрно издание на своята майка и внезапната му поява разтърси Робърт като електричество.

Беше се скрила зад пердетата в салона, където ги бяха изпратили да чакат лейди Ана и лейди Клара. Малко след като вратата се затвори, двамата с Люсиен чуха някакво сумтене и се спогледаха, но в следващия миг тя се появи, избърса си носето и ги заразглежда с невероятна непринуденост.

— Аз съм Сара Хънингтън — заяви тя, ужасно горда. После им представи леко посмачканата си кукла и каза: — А това е Маргарет.

Той беше сякаш омагьосан и отначало си помисли: Ана трябва да е изглеждала така като дете. Беше копие на майка си, от златистата коса и тъмносините очи до шокиращата ѝ хубост и тогава си помисли: Ана има дете, а аз така и не го научих. Люсиен се приближи пръв към нея, наведе се и много мило ѝ каза:

— О, божичко, куклата ти е паднала, нали? Горката малка Маргарет. Я да видим дали не можем да я излекуваме.

Детето кимна тъжно и Робърт дойде на себе си. Когато Ана и Клара влязоха, тримата бяха коленичили на пода и Робърт тъкмо предлагаше да посетят специален доктор, който сигурно ще може да излекува Маргарет.

Навъсената физиономия на Ана говореше ясно — не ѝ харесва, че той се е запознал с дъщеря ѝ. Тя веднага извика гувернантката, за да отведе Сара. Жената, слаба, сериозна личност, която — поне така предположи Робърт — сигурно караше децата да сънуват кошмари, се скара на момиченцето, че не си пази играчките и ги разваля. Шокиран, че Ана позволява на една прислужничка да говори по този начин на нейното дете, Робърт вече беше отворил уста, за да отправи упрек, но Сара го надмина, защото вдигна главичка, изгледа хладно гувернантката и високомерно заяви:

— Маргарет не е развалена. — Тя наблегна на думата така, сякаш я използваша само тъпи селяндурки, свършващи като евтини пристанищни уличници. — Тя просто падна от коня и си строши врата, затова трябва да отиде на лекар. — С тези думи детето отиде при Робърт, сложи куклата в ръката му, завъртя се на пети и излезе преспокойно от стаята, предоставяйки на въздишащата гувернантка да я последва.

Ана се опита да си върне куклата, но Робърт учтиво отказа с обяснението, че е дал дума на една дама и гледа на това като на дълг на честта. Маргарет бе настанена в елегантната карета на лорда и зачака да завърши посещението на Барингтън Плейс. Робърт беше склонен да си пожелае и той да е навън, при куклата.

Люсиен беше намразил Барингтън от времето, когато починаха неговите родители, защото това беше не само бащиният дом на неговата майка, но и мястото, където беше роден и отраснал, докато стана време да тръгне на училище. Робърт го беше водил тук само веднъж, след като го беше взел от Итън — два дена след смъртта на неговите родители, — за да му даде възможност да си избере нещо, което да му напомня за тях. Момчето се беше озъртало като подгонено и подплашено из къщата и Робърт почти веднага го отведе. През годините беше давал предложения, внимателни указания или недвусмислени заповеди, за да върне момчето в къщата, която то наследи, но нищо не можа да убеди Люсиен да пристъпи отново нейния праг. Сега имаше съпруга, за която трябваше да мисли и беше негово задължение, както Робърт му бе доказвал в безброй разговори, да ѝ предложи достоен за нея дом.

Пиян или трезвен, Люсиен беше използвал всяка възможност, за да избегне завръщането в Барингтън Плейс. Отначало предложи Клара и той чисто и просто да продължат да живеят в Манинг хаус. Лордът отклони предложението с учтиво съжаление. После Люсиен си каза, че може да продаде Барингтън и да купи друга къща. Лордът даде съвсем недвусмислено израз на неодобрението си, защото продажбата на хубав стар семеен имот накърняваше всяко чувство за чест. Злите езици нямаше да спрат да клюкарстват, а това докарваше на Робърт непоносимо главоболие.

Два дена по-късно Люсиен отново се беше появил със заплахата, че ще изгори Барингтън до основи, за да издигне на негово място толкова голяма къща, че да смае цял Лондон. Това сигурно би било твърде занимателно, — заяви Робърт, но Люсиен нямало да може да се наслади както подобава, защото щял лежи в затвора Нюгейт по обвинение в палеж.

Младежът даде съгласието си едва в деня, в който Клара пристигна в Лондон. Следвайки чувството си за дълг, той я посрещна,

а след това се върна, ужасно притеснен, в града и обясни, съвсем объркан:

— Ами аз я заведох на разходка, само за да глътнем малко чист въздух. Минахме с каретата през парка, а после — божичко, трябва да съм заспал. Не ми е ясно как, но се озовахме в Барингтън и аз ѝ казах, че ще заповядам да отворят къщата, за да може тя да я преустрои по свое желание.

За Робърт това беше добър знак. Още по-обещаващо беше, че Люсиен придружаваше от време на време Клара и майка ѝ до Барингтън, за да наглеждат напредването на ремонта, с който беше заета цяла армия от художници, зидари и бояджии, които Люсиен беше наел, за да изпълняват желанията на Клара. Парите и усилията изглежда си заслужаваха, защото Клара бе превърнала Барингтън в съвсем нова къща, толкова различна от онази, в която Люсиен бе живял като дете, че Робърт можеше само да се възхищава на мъдростта ѝ. Тя беше доловила инстинктивно какво ще е най-доброто за толкова трудния му племенник.

Тази жена е очарователна, казваше си той, като гледаше стройния ѝ силует как бърза между Ана и Люсиен от стая в стая и пътьом им обяснява къде е открила стария стенен килим, а именно на тавана и как е заповядала да го изперат и окачат. На Люсиен сигурно щеше да му трябва малко време, за да го познае, но той беше щастлив мъж. Клара Харкамс наистина не беше хубавица, но притежаваше качества много по-важни от външността. Освен това умееше да се облича, да подчертае всяко свое предимство по много елегантен начин, който Робърт можеше да оцени. Разбира се, че редом с Ана Хънингтън всяка жена изbledняваше, независимо от това колко добре облечена беше.

Ана беше сега дори по-хубава отколкото на двайсет. Тогава беше разтваряща се пъпка. Сега беше напълно разцъфнала роза и толкова невероятно красива, че човек изпитваше болка само като я погледнеше. Преди единайсет години той знаеше, че щастието му е прекалено голямо, за да бъде реално и тя наистина да му стане жена, въпреки така и стана. С всеки английски ерген в краката си, тя упорито беше чакала три години, преди да приеме предложение за женитба — неговото, но в края на краищата и той не успя да задоволи невероятно високите ѝ изисквания спрямо един партньор. Докато наблюдаваше спокойно прекрасните извивки на тялото ѝ, той се питаше дали този

идеален мъж, с когото винаги го е сравнявала, полковник Хънингтън, наистина е бил такъв.

— Какво ще кажете, милорд?

Гласът на Клара прекъсна мислите му и го върна към действителността, в която лейди Ана беше прегърнала чантата си така, сякаш щеше всеки миг да я използва като оръжие, Люсиен блещеше зъби от гняв, а Клара се приближаваше, простряла ръце, към него и изглеждаше така, сякаш щеше ей сега да избухне в плач.

Лорд Манинг хвана ръцете ѝ, стисна ги успокояващо и каза:

— Мисля, че сте подредили великолепно всичко, скъпа. — Той я прегърна през кръста и усети притеснено колко е напрегната. — Ех, онези двамата представа си нямат. Ужасно ми е неприятно да ги слушам как се карат като две дърти жени. На вас също, нали? — Зарадва се, като я видя да се усмихва, докато той я връщаше при другите двама. — Не мисля, че, колкото и да се старае, някой може да задоволи било единия или другия.

— Сигурно е така — съгласи се тя и изгледа внимателно леля си и Люсиен, които се приближаваха към нея.

— Да не искаш да кажеш, че това чудовищно нещо ти харесва? — искаше да знае Люсиен, сочейки с пренебрежителен жест килима на стената.

— Разбира се, че ми харесва — заяви Робърт и погледна многозначително Люсиен. — Нещо повече, уважавам упорития труд, вложен в онова, което са ни завещали нашите прадеди. Ако го гледаш достатъчно дълго, ще признаеш, че килимът притежава неоценима стойност.

Лицето на Люсиен се вкамени в същия упорит израз, с който Робърт беше свикнал през годините и който предвещаваше всеки път някоя беда. Откакто племенникът му живееше под неговите грижи, Робърт беше опитал всичко възможно, за да му внуши светска изтънченост — обещания, подкупчета, явни заплахи — нищо не даде резултат. Когато Люсиен губеше самообладание, губеше го напълно. Единственото, което можеше да се направи, беше да се изтеглят невинните от първата линия, както и всички, от които Люсиен очакваше нещо лошо. Затова Робърт подтикна лекичко Клара към племенника си и преди да се обърне към лейди Ана, видя доволен как Люсиен прегърна властнически момичето през кръста.

— Милейди, бихте ли ми оказали честта да ме придружите на една разходка из градината? Доколкото си спомням, промените там са особено поразителни.

Тя удостои Робърт с поглед, от който би замръзнала дори полярна мечка.

— Не, няма да оставя племенницата си с този арогантен, невъзпитан...

— Благодаря, милейди. — Ръката на Робърт обгърна сякаш в желязно менгеме китката ѝ и той я отдръпна от младата девойка. — Нямам думи да кажа колко съм ви благодарен за честта да ме придружите. Деца, вие можете да продължите да оглеждате къщата, ако желаете. Лейди Ана и аз ще се върнем след малко.

Ана напразно се опитваше да се възпротиви.

— Клара! — извика тя, докато Робърт я дърпаше през вратата, — няма нужда да стоиш тук и да слушаш този досаден грубиян на име Робърт Брайланд! Слушай, аз не съм кон, когото водят на разходка.

— С положителност не, милейди — мекият глас на Робърт още звучеше в салона, преди вратата да се затвори зад него и Клара и Люсиен да останат сами.

Клара се освободи мълчаливо от хватката на Люсиен и най-сетне каза:

— Трябваше да взема мнението ти, преди да заповядам да го окачат. Веднага ще кажа да го махнат.

Тя го чу как издиша напрегнато.

— Не, остави го тук, Робърт е прав. Килимът е с висока стойност, баща ми сигурно много му се е възхищавал, а майка ми не е понасяла да го вижда на стената. Остави го на мястото му. Моля. — Тя усети как той минава зад нея и се вцепени. — Клара. — Той докосна нежно ръката ѝ и я обърна към себе си. — Тази заран се държах много невъзпитано и бих искал да се извиня. Обстоятелствата около нашата сватба не са такива, каквито бихме си ги пожелали, но не искам нещата да станат още по-лоши за теб.

Клара просто не можеше да повярва, че го мисли сериозно. Беше решила, че веднъж в Лондон, лесно ще го спечели на своя страна, но сега, след два месеца напразни усилия, вече беше склонна да даде право на леля си Ана. Вместо да възроди любовта, която Люсиен беше

изпитвал някога към нея, сега се питаше дали той няма да убие всички чувства, които тя изпитва към него.

— Това е твой дом — обясни Клара, като се мъчеше усърдно да изличи всяко чувство от гласа си. — Ти трябва да се чувстваш добре тук. Ако съм направила нещо, някоя промяна, която не ти допада, трябва да ми кажеш, за да мога да се поправа.

Едва доловимата ранимост, изписана на красивото му лице докато искаше извинение, сега изчезна и бе заменена от израз на засилено внимание.

— Той ще бъде и твой дом, Клара. — Ръката му стисна по-силно нейната. — Всичко твое, ще е тук, всяко нещо, което има някакво значение за теб.

Пак това недоверие. То навярно никога нямаше да изчезне, колкото обещания и да му дава. Тя се усети изведнъж капнала и отговори:

— Да, Люсиен, зная. Не оставих нищо в Сейнт Дженивиъв, за да не изглежда, че имам намерение да се върна там. Всичко, което има някакво значение за мен, е в Барингтън. — За малко не добави — включително и ти, — но се въздържа, защото разбра, че той само би й се подиграл. През последните седмици на няколко пъти се опита да му каже, че го обича, още от онова лято тогава, преди много години, но той очевидно не желаше да слуша подобни неща. Съмняваше се и дали ще й повярва, дори ако изрече думите.

Изразът му отново се промени с бързината, с която Клара постепенно бе започнала да свиква. Лицето му стана приветливо, сега държеше ръката й леко, пръстите му я галеха.

— Прощавай — извини се отново. — Да видя отново леля ти след всички тези години, да си спомням какво преживя Роби, когато тя го заряза заради полковник Хънингтън, всичко това може малко да ме е... — Той не продължи, поклати глава и й се усмихна притеснено, а сърцето на Клара заби учестено. — Къщата е чудесна, Клара. Никога не съм мислил, че ще трябва да живея отново тук, но ти си я превърнала в нещо съвсем ново. Просто не мога да я позная.

Похвала от Люсиен беше нещо рядко, както и усмивката му, затова Клара неволно също се усмихна.

— Радвам се, че ти харесва. Навярно не помниш, но ти ми разказа веднъж какво е станало с родителите ти и какво свързваш с

Барингтън. — Тя видя мрачния му поглед и побърза да продължи. — Не искам да мислиш за това, Люсиен, затова промених толкова много неща. Ако искаме да бъдем щастливи тук, трябва да загърбим миналото и да започнем отначало. Ще заместим всички стари спомени с нови, създадени от самите нас. С добри спомени — добави тя, за да може той да я разбере. — Ако и ти го искаш като мен.

— Помня всяка дума, която си казахме през онова лято — измърмори Люсиен. — Спомням си всеки миг, но не допусках, че би го направила и ти.

Топлината на неговата ръка върху нейната, това първо негово докосване от седмици накара тялото ѝ да пламне. Изведнъж остана без дъх и устните ѝ се разтвориха. Погледът на Люсиен следваше движението ѝ, спря на устните ѝ, после той се наведе и я целуна със същата нежност и деликатност, както и през онова лято. Клара не смееше да помръдне, от страх да не пропъди магията на мига. Когато той вдигна глава и погледна към нея, сърцето ѝ се изпълни с надежда. Той беше отново същият, онзи Люсиен, в когото се бе влюбила преди толкова много време. Но в следващия миг той пак изчезна, сложил безизразна маска и все пак надеждата остана в сърцето на Клара, дори когато Люсиен отпусна ръка, отстъпи на крачка от нея и каза:

— Ще е по-добре да разгледаме и останалото, преди Роби и леля ти да са се върнали. Доволна ли си от слугите, които наех?

— Да — отговори тя и го последва към вратата на библиотеката. Сега той звучеше пак така отегчено, както цялата сутрин, но на Клара ѝ беше все едно. Чувстваше се толкова щастлива, че през останалата част от сутринта сякаш стъпваше върху облаци, независимо от това какво казваше или правеше Люсиен. До вратата той спря, обърна се и ѝ подаде едва ли не колебливо ръка.

— Милейди? — каза той. Учтивият жест я учуди дори повече от нежната целувка. Досега никога не ѝ беше предлагал ръката си, когато биваха сами, само на обществени места, когато имаше кой да ги види.

— Благодаря — прошепна тя и сложи ръка върху неговата и усети силата на мускулите му под плата. — Милорд — добави тя.

Един дълъг момент двамата само стояха и се гледаха. После Люсиен си пое дълбоко дъх, изправи се решително и отвори вратата.

За пръв път от години се чувстваше добре в нейно присъствие. Да обикаля Барингтън заедно с нея, да усеща топлината на ръката ѝ

върху неговата, да слуша оживеното ѝ бърборене, което винаги беше възприемал като музика, всичко това надигна в него такава вихрушка от чувства, че едва чуваше какво му разказва за столове, маси и килими.

Какъв глупак е бил! Тя не го обича, никога не го е обичала и ако сега му се усмихва и флиртува и го гледа с очакване, това нищо не значи. Тя ще се държи така с всеки мъж, проявил интерес към нея, също както го е правила неговата майка. Клара не е ли разбила вече сърцата на половин Лондон? Дори Джак и Улф са очаровани от нея, помисли си той мрачно и я погледна в лицето, докато тя му показваше една гръцка ваза до стълбището.

О, да, най-добрите му приятели станаха много бързо жертва на безспорния чар на пуйчето. Когато Джак се запозна с Клара на бала на Рамси, след като танцува с нея един валс, той го дръпна встрани и заяви:

— Какво те прихваща, та наричаш пуйче това приказно същество? Вярно, не е красавица, но каква великолепна фигура. Тънка и гъвкава е като котка. Това кара всеки мъж да се запита какво ли ще е да я погали. Толкова е чаровна. Нищо чудно, че е имала в Сейнт Дженивиъв толкова много обожатели. Не можеш ли да си представиш как изглежда тази блестяща коса, когато я носи пусната? Господи, Лъки, завиждам ти.

Улф беше по-сдържан, когато отбеляза:

— Тя е симпатична, също като Бела. Ако някой се осмелеше да говори за Бела така, както ти говориш за Клара, щях да се възмутя. — Люсиен знаеше добре, че на езика на Улф това значеше, че би нанесъл на подобна личност смъртоносни наранявания.

През първата си година в Оксфорд Люсиен се беше заклел да не допусне да се окаже още веднъж толкова уязвим по отношение на когото и да било. Но това беше, може би, невъзможно. През последната нощ при Пам той опита всичко, за да пропъди образа на Клара, но дори докато двамата с Памела се любиха по обичайния си лудешки начин, той не успя да пропъди докрай мислите за нея. Струваше му се сякаш Клара стои до леглото и го наблюдава, мъмри го и му внушава чувство за вина.

Но това нямаше значение. На времето той се беше доверил на Клара, а тя беше стъпкала с крака сърцето и душата му. Никога вече

няма да има доверие в нея. Да я желае, да. Да я има? Да. Да ѝ се доверява? Щеше да е идиот, ако го допусне.

И въпреки всичко, каза си той, когато влязоха в кабинета, въпреки всичко тя е направила всички промени тук, защото — просто не можеше да повярва, че правилно я е разбрал — си е спомнила какво ѝ е разказал тогава за родителите си. След всички тези години тя си е спомнила, а той беше уверен, че онова лято, което бе имало толкова голямо значение за него, е изчезнало напълно от спомените ѝ.

— Погледни, Люсиен. — Тя го повлече развълнувана след себе си. — Виждаш ли това?

Той погледна и отговори:

— Това е шах.

— С дървени фигури! — усмихна му се тя. — Същият като твоя на времето. Войничетата са даже от същия полк. Спомняш ли си?

— Да, разбира се. — През един от онези вълшебни летни следобеди двамата лежаха край езерото и превръщаха облаците в картини, а той ѝ разказа за сбирката си от дървени войничета, с която като момче толкова се гордееше. През първата си година в Итън майка му я подари на някакво сиропиталище и тогава той плака за загубата. Това той не бе доверявал никому, дори не на Роби. Но Клара.

— Благодаря ти, Клара.

— Няма защо. — Тя му се усмихна с лекотата, която винаги го беше очаровала, после сложи ръка върху неговата. — Толкова се радвам, когато нещо ти харесва, Люсиен.

Той вдигна ръката ѝ, целуна я по дланта.

— Да, харесва ми, даже много. — Той се обърна и огледа просторното, уютно помещение. — Всичко е станало толкова различно, Клара. А това какво е? Не ми казвай.

— Масичка за рулетка — обясни тя малко смутено. — Помислих, че, може да ти хареса.

Той я увлече усмихнат след себе си, искаше и тя да се възхити на малката, прекрасна резбована масичка, по която се въртяха сребърни топчета.

— Виждам, че ме смяташ за лекомислен хлапак, който си пилее времето по ей такива забавления.

— О, не — увери го тя. Но искам да имаш всякога чувството, че това тук е твоята стая. Където можеш да отидеш, когато пожелаеш да

останеш сам или можеш да настаниш приятелите си. Това трябва да е личното ти убежище. Аз никога няма да те смущавам тук, ще забраня и на прислугата да те смущава.

Той се отпусна на най-близкия стол, прегърна я през кръста и я привлече към себе си.

— Изобщо няма да ме притеснява, ако влизаш тук — каза той, глух за всички предупреждаващи звънчета на недоверието си. Той я обичаше. Винаги я беше обичал. Беше направила за него всичко това. Най-сетне щеше да намери щастието и спокойствието, за които бе копнял всички тези години. — Стаята е свършена.

Когато понечи да я привлече още по-близо, тя се изчерви и се възпротиви.

— Още не си видял горния етаж. И кухнята, и стаите на слугите.

— Няма значение. Ако са станали дори наполовина толкова хубави като онова, което вече видях, значи са повече от подходящи. — Той я целуна нежно и я пусна в мига, в който тя искаше да обгърне шията му с ръце. — Ще бъдем ли щастливи, Клара? Ти това ли си пожелаващ?

Тя го погледна изпитателно в лицето.

— Ти това ли си пожелаващ, Люсиен?

Люсиен предположи за миг, че ще загуби облога с Кърлейн, но отхвърли тази мисъл, заради онова, което изпитваше в момента.

— Онова, което си пожелавам е... — подхвана той.

— Клара!

Резкият глас на леля Ана накара Клара да се изправи, Люсиен също побърза да стане. Притеснена, че може да бъде сварена в толкова интимна прегръдка, тя се обърна към вратата на кабинета. Видът на леля Ана, цялата в кал и с разрошена коса, с един празен ръкав и скъсана рокля, беше шокиращ.

— Лельо Ана! — възкликна Клара. — Какво се е случило?

— Съжалявам, че ви прекъсвам — каза лорд Манинг, когато се появи на вратата не по-малко раздърпан. — Боя се, че вината е моя.

— Несъмнено — заяви твърдо Ана и вкопчи и двете си ръце в парцалите, в които се беше превърнала нейната чанта. — Вземи си нещата, Клара, прибираме се веднага вкъщи.

— Роби — изрече недоумяващо Люсиен и се приближи към чичо си, за да отърси листата от жилетката му, — добре ли си?

— О, да, нищо ми няма — увери го Роби, а щом улови погледа на лейди Ана, добави. — Ех, доколкото може да се очаква при дадените обстоятелства. Боя се, че повредихме най-прелестните розови храсти в градината ти.

— Паднали сте в розовите храсти? — попита съчувствено Клара. — О, леличко, сигурна ли си, че не си се наранила? Имаш ли драскотини? Ах и хубавата ти рокля!

— И тя е съсипана, също като розите — заяви ядосано лейди Ана. — Освен това изобщо не сме падали. Лорд Манинг ме блъсна.

— Милейди, виждам, че сте доста възбудена — подхвана успокоително лордът — но аз наистина не...

— Ти ме блъсна, нехранимайко такъв!

— Да, мисля, че наистина го направих, съгласи се учтиво той, — но в никакъв случай не беше нарочно и трябва да признаеш, Ана, че вината е колкото моя, толкова и твоя. Освен това, преди да паднеш, аз се опитах да те хвана.

Тя го измери с хладен поглед, после се обърна на пети и излезе. Клара хвърли на Люсиен разтревожен поглед и я последва.

— Сигурен ли си, че си добре, Роби? — попита Люсиен, хвана чичо си за раменете и го огледа внимателно. — Окоето ти... той го докосна колебливо и веднага отпусна ръка, защото лордът се присви от болка.

— До довечера ще е синьо — обясни Робърт, къде на шега, къде с охкане. — Тя все още е огън и пламък, каквато си беше като момиче. Ако не и повече. Какъв удар! Сигурен съм, че и джентълменът Джаксън немаше да ми нанесе по-лек.

— Тя те удари?

— Да — призна си Робърт с въздишка. — Веднага щом я измъкнах от розовите храсти. Аз затова паднах.

Люсиен направи яростна гримаса.

— Аз... аз ти си заклевам, че ще ѝ извия на тази вещица ръцете...

— Не, не, успокой се, Лъки. — Лордът направи движение с ръка по посока на племенника си, а после притисна пръсти към болната си глава. — Заслужавах си полученото и дори повече, господ да ми е на помощ — изрече той с внезапна тъга. — След всички тези години си въобразявах, че съм приключил с нея, но и сега е все така зле както

винаги. Не разбирам защо съм толкова луд по тази жена. — Той отпусна ръка. — Аз обидих лейди Ана по възможно най-лошия начин, Лъки, аз ѝ се натрапих, въпреки волята ѝ. Ох, миг или два тя беше всъщност съгласна, и това ме насърчи да стана по-настойчив, но когато се опита след това да ме отблъсне, тя падна в розовите храсти, тъй че освен обидата ѝ причиних и нараняване. — О, боже милостиви! — затвори той очи.

В следващия миг се усети здраво прегърнат от племенника си, от което всеки друг мъж би се притеснил. Но за Роби, който отдавна беше свикал с промените в настроенията на своя племенник, беше същинска утеха. Той вдигна ръка и го потупа леко по гърба.

— Нямах причини да си тъжен, Лъки, това е мой проблем.

— Няма да допусна тя отново да те нарани.

Роби притисна племенника си здраво към себе си, после отстъпи крачка назад.

— Днес не съм вече предишният глупак, момчето ми. Не си блъскай главата заради мен. След седмица ще си женен и ще можеш да се грижиш за съпругата си. Ако искаш да ми помогнеш, Люсиен, постарай се да направиш Клара своя щастлива съпруга.

— Разбира се, че ще го направя — отговори Люсиен, но Робърт видя как пред погледа на племенника му отново се спуска завеса, зад чиято студенина той се отдръпна, за да прикрие ранимостта на своето сърце. От предишната нежност към Клара вече не беше останала и следа, заличена от безкрайното му недоверие към всяка жена.

Ядосан на себе си и за да поправи направената грешка, Робърт забеляза равнодушно:

— Виж какво, Люсиен, извлякъл съм си някои поуки от катастрофата, която ме сполетя, след като пропъдих лейди Ана.

— Ти не си я пъдил, тя те е зарязала — поправи го разпалено Люсиен.

— Не е така — заяви твърдо Робърт. — Аз я пропъдих с гордостта си и със своята страст да контролирам отношенията ни. Тя искаше само искрено извинение за онова, което бях сторил и сериозно обещание вече да не го правя. Това много ли беше, като се има предвид, че тя щеше да се остави за цял живот в моите ръце? Люсиен искаше да възрази нещо, но той го спря, вдигайки ръка. — Ако можех да отида още веднъж в салона на нейната леля и да постъпя вече

съвсем иначе, кълна ти се, Лъки, щях да падна на колене и да направя всичко, което тя поиска от мен и дори повече. Той отпусна ръка и продължи: — Това е мъдростта, която придобива един мъж, след като се е учил години наред. Скъпи ми племеннико, аз мога само да се моля ти да си научиш урока, без да ти се налага да прекараш като мен толкова дълги години в разкаяния за сторената грешка.

Градската къща на маркиз Сейнт Дженивиъв беше ярко осветена, чудесно украсена и пълна с хора. В елегантната бална зала, в която гостите за сватбата на виконт Калън с единствената дъщеря на маркиза, лейди Клара, очакваха откриването на бала, Люсиен беше застанал до Джак и Улф и наблюдаваше лорд Кърлейн. Той се приближаваше много бавно към тях, защото разни млади дами непрекъснато му препречваха пътя. С майчиците си за опашка те се хилеха, прихваха и все се опитваха да го заприкажат. Кърлейн се проявяваше като майстор в изкуството да предизвиква едва ли не припадъци, след което ловко да се измъква.

— Той не е човек! — измърмори възмутено Джак. — Ама и жените са такива глупачки!

— Ех, можем да признаем и истината — каза Люсиен. — Той е привлекателен, интелигентен и абсолютно аморален нехранимайко.

— Освен това няма пари — допълни Джак.

— И очевидно е неотразим — завърши Люсиен, сякаш не го бяха прекъсвали.

До него Улф, кръстосал ръце на широките си гърди, издаде някакъв неясен звук.

— Бела твърди, че бил очарователен. Направо не ми е ясно как може да мисли така. — Той прекоси с поглед залата, до другия ѝ край, където бърбивата му годеница си приказваше с лейди Клара. — Не зная защо изведнъж реши, че това е важно. Освен това никога не е твърдяла същото и за мен.

Люсиен и Джак се спогледаха развеселени.

— Сигурен съм, само защото твойт чар е толкова голям, че е излишно да те уверява специално — успокои ги Джак. — Нали ги знаеш жените. Повечето са с мозък като на пиле.

Улф въздъхна.

— Бела не е с мозък на пиле. Тя може да ти реши уравнение по-бързо от асистентите на Хемстед. Без чужда помощ. Аз често я водя в

лабораторията да ми помага.

— Улф, романтични глупако — каза сухо Люсиен, — сигурен съм, че за Бела това е невероятно възбуждащо.

Улф го изгледа объркан.

— Тя никога не се е оплаквала — натърти той. — Лейди Клара също не е с птичи мозък. Вчера, във Воксхол обсъждахме флогистоновата теория и това много ѝ хареса.

— Ти си я обсъждал — поправи го Люсиен, — а Клара е доказала доброто си възпитание и тактичността си, като ти е създала впечатлението, че слуша. Тя знае какво е да си добра компания.

— Но Лъки — каза Джак, — та това звучи почти като комплимент за бъдещата ти съпруга.

Люсиен сви рамене.

— Просто е факт. Не разбирам защо трябва да пренебрегвам добрите качества на Клара. Всяка жена с нейния произход би била също тъй добре възпитана.

— Може би — каза Джак, — но лейди Клара се прояви като нещо изключително. Тя е много обичана в обществото. Направи ли ти впечатление, че много дебютантки са започнали да имитират дрехите ѝ?

— Клара е елегантна — съгласи се меко Люсиен. — Винаги е била. Дори боса и с вехта рокля, тя успяваше някак... — Той млъкна и поклати леко глава. — Няма значение. А, ето ви най-сетне, Кърлейн. Никога не бих предположил, че ще минете невредим през тълпата ваши поклоннички.

— Калън — поздрави усмихнато лордът. — Рексли. Сивърн. Приятна вечер, нали? Очертава се да е успешна. Колко жалко, че майката на лейди Клара не е могла да дойде. Но маркизът е тук, нали?

Люсиен кимна кратко.

— Пристигна едва тази заран. За съжаление лейди Сейнт Дженивиъв се е заразила, тъй че той ще си тръгне още утре следобед.

— А, да — каза разбиращо Кърлейн. — След сватбата. Колко жалко, но разбирам, че иска да се върне при съпругата си. А вие държите ли се, Калън? Тази нощ ще е, както се казва, последна в свободния ви живот.

— Едва ли — усмихна му се хладно Люсиен.

— Наистина ли? — На лицето на Кърлейн беше изписано пресилено учудване. — Сигурно се шегувате. — Той се обърна и се усмихна на лейди Клара и мис Хоуел, които тъкмо се смееха на нещо, което една от тях беше казала. — Тя е чудесна — каза той тихо и възхитено. — Ще можем да се смятаме щастливи, ако след сватбата изобщо ще можем да я зърнем.

— Кърлейн — подхвана предупреждаващо Джак.

— Джак — прекъсна го Люсиен. — Не тази вечер.

Кърлейн продължаваше да гледа лейди Клара и мис Хоуел.

— Калън, надявам се, че няма да имате нищо против, ако ангажирам за последно вашата съпруга — прощавайте, бъдещата ви съпруга — за един-два танца. Откакто лейди Клара е в Лондон, можах да се насладя няколко пъти на нейната компания. Тя е наистина очарователна.

Люсиен погледна към Клара, чиято стройна фигура беше великолепно подчертана от сатенената ѝ сапфирено — синя рокля. Косата ѝ беше вдигната високо, а тънкото ѝ вратле — голо. Нещо в нея беше подчертано еротично и караше мъжете да си представят какво ли ще е да прилепят устни към това меко място, да ги плъзнат и по-надолу.

— Един танц — отсече той — и да не е валс.

— О, не, разбира се, че няма да е валс — съгласи се с него Кърлейн. — Няма да забравя сцената, която направихте последния път при подобни обстоятелства. Но по-добре внимавайте, Калън, иначе ще реша, че мога твърде лесно да спечеля облога.

При тези думи Люсиен загуби самообладание. Той хвана Кърлейн за ръкава и го обърна към себе си.

— Облогът е между нас двамата, между вас и мен. Клара няма нищо общо с това. Оставете я на мира, или, кълна ви се, много ще съжалявате. — Очите му святкаха опасно.

Другият мъж го изгледа с учтиво любопитство.

— Много добре ви разбирам, Калън. А сега ме чуйте. Гледам на лейди Клара като на своя приятелка — независимо от нашия облог — и като на прелестна жена. Ще я виждам дотогава, докато нашето познанство го позволява. А сега, господа, моля да ме извините, искам да поздравя дамата, придружаваща лейди Клара, а също и мис Хоуел, за да я помоля да запише в бележничето си един танц с мен.

— Само не с Бела — каза Улф, но Кърлейн вече си беше отишъл.
— Проклето копеле! Няма да допусна той да танцува с Бела.

— Нищо не можем да направим — въздъхна Джак.

— Но аз не желая той да танцува с Бела — повтори ядосано Улф.

— В такъв случай най-добре ще е да направиш същото, което ще направя сега аз — посъветва го Люсиен.

— Какво?

Хладна усмивка се появи на устните на Люсиен и той си свали ръкавиците, сякаш щеше да се впусне в битка.

— Да прекараш останалата част от вечерта до твоята годеница — каза той, поклони се на приятелите си и се запъти към Клара.

Маркиз Сейнт Дженивиъв откри бала с менует с най-голямата си дъщеря, след което Люсиен отведе бъдещата си съпруга за един валс.

— Както виждам, разбираш се добре с мис Хоуел — забеляза той, когато музиката зазвуча. Тя се чувстваше винаги толкова мъничка в неговите обятия. А той се запита дали изненадата, която изпитваше всеки път при първото докосване, ще изчезне някой божи ден.

Тя се усмихваше както винаги толкова открито и не подозираше, че това напълно променя лицето ѝ. Сякаш някой запалва свещ — помисли си Люсиен.

— Да, така е. Толкова е остроумна и умна. Не разбирам защо лорд Сивърн не се ожени веднага за нея. — Тя погледна към лорд Сивърн и мис Хоуел, които танцуваха недалеч от тях. — Толкова е ясно, че я обича, а тя е сигурна, че без него слънцето няма да изгрее. Много симпатична двойка.

Люсиен проследи погледа на Клара. Бела беше висока жена с великолепно фигура, но въпреки това се губеше в лапите на огромния Улф.

— Толкова отдавна са сгодени, че вече изобщо не мога да си ги представя оженени.

— Ние с теб бяхме сгодени много по-дълго време — възрази Клара.

Люсиен отново я погледна в лицето.

— Само че за разлика от Улф, а може би и от теб, аз винаги съм знаел, че един ден ще станеш моя жена. Никога не съм и помислял за нещо друго.

Тя се изчерви леко.

— Нито пък аз, милорд.

— Сега това вече няма никакво значение — каза той, въпреки, че възприе думите ѝ като лъжа. — Утре ще станеш моя съпруга и какво си е пожелавал всеки от нас, вече няма значение. За какво си говореше преди малко с Кърлейн?

— С лорд Кърлейн? — Тя го изглежда с любопитство. — Нищо особено. Само последните клюки.

— До утре не мога нищо да ти забранявам, но когато станеш моя жена, бих желал да стоиш по-далеч от него.

Клара отвори широко очи.

— Но защо? Мислех, че лорд Кърлейн е сред най-близките ти познати. Държал се е винаги безукорно, Люсиен, уверявам те.

— След като ми подариш наследник, ще можеш да си вземеш любовник, Клара — отговори Люсиен, без да се замисля и я завъртя около себе си, без да обръща внимание, че тя изстена. — Само не го прави под носа ми. Той наистина е, както казваш, един от най-близките ми познати и няма да допусна да спи с жена ми. Надявам се, че се изразих достатъчно ясно, нали? — Тя се опита да се отскубне, но той хвана ръката ѝ по-здраво. — О, не, скъпа, сега няма да ми избягаш. Помисли само какво впечатление би направило това.

— Пусни ме — настоя тя тихо и ядосано. — Или ме върни при леля.

— Не и докато си в това настроение. — Той продължи да танцува. — Би могла да направиш някоя глупост, например да отмениш сватбата.

— Точно така — хвърли му тя гневно. — Ти непрекъснато ме обиждаш и унижаваш, Люсиен Брайланд, но да подозираш, че ще си вземам любовници, това вече е прекалено!

— Ще предпочиташ ли да играя ролята на ревнив съпруг? — попита той. — Ех, би ти било, може би, по-забавно. Какъвто е бил случаят с моята майка. Но аз вече те предупредих, че няма да се оставя да ме водят за носа. Стой мирно, Клара — заповяда сериозно той. — Не искам Роби да се почувства унижен, защото правиш сцена на нашия сватбен бал.

— Роби!

Клара го изглежда, навярно по-дълбоко ранена от тези думи, отколкото от всичко, което той бе ѝ казвал досега. На лицето ѝ беше

изписана мъка.

— За бога — изръмжа той, — нали няма да се разреवेश тук, където всеки може да ни види?

Тя примига и той видя сълзи в очите ѝ.

— Не — прошепна тя. — Но те моля, върни ме при леля Ана.

Той изруга тихо и се приближи към високата врата. Беше невъзможно да я изведе навън, в градината, без всички погледи да се насочат към нея, но не му оставаше друг изход. Хората щяха, може би, да си кажат, че искат да останат за малко сами. Люсиен наистина можа да чуе как някои дами в залата въздишаха на тема романтика.

— Ела — каза той, хвана я за лакътя и я изведе на терасата. Тя не оказа съпротива, дори и когато я поведе към градината.

Там той я заведе до една пейка в най-отдалечения кът, сред няколко храста. Плисъкът на водоскок се смесваше с отдалечените звуци на музиката.

— Не мисля, че ще издържим на тази преструвка — каза той и се опита да седне на пейката до нея. Но тя се отскубна от него и му обърна гръб. — Това е пълна глупост. — Той прокара ръка през косата си. — Зная, че не ме обичаш, Клара и изобщо не искаш да ме имаш за съпруг. Затова няма смисъл да се преструваш, че думите ми имат някакво значение за теб.

— Искам да ме освободиш — каза тя нерешително с треперещ глас. — Мислех, че ще мога да го понеса, но вече започвам да вярвам, че е невъзможно. Още не сме женени и ти вече ме обвиняваш в изневеря. — Тя си пое шумно въздух и вдигна ръка да си избърше лицето.

Той докосна ръката ѝ, но тя отстъпи ядосано назад.

— Ти си болен, Люсиен. Болен в главата. Как можа изобщо да си помислиш, че аз някога — тя млъкна и се разплака.

Дълбоката мъка, прозвучала в думите ѝ, накара Люсиен да се вцепени. Клара плачеше. Защото я беше наранил, защото използваше всяка възможност да я нарани. Жената, за чиято любов копнееше повече отколкото за всичко друго на този свят — може би наистина е луд. Но ако е вярно, влудяваше го именно тя.

Невъзможно беше да ѝ вярва. Тя флиртуваше с всеки мъж, с когото се запознаваше. Дори собствените му приятели я намираха очарователна, възхитителна, мила... чудесна. Ако ѝ довери сърцето си,

тя ще го разбие. Ще се окаже още по-голям глупак от баща си, стига да повярва на поне малка част от онова, което тя му казва.

— Клара — каза той и пристъпи към нея. Тя искаше да се отдръпне, но когато закри лицето си с ръце и се разплака, той я привлече в обятията си и я притисна към себе си. Разбираше възмущението ѝ и напрежението, скрито зад него. От утре тя ще е изцяло в неговата власт.

— Не плачи! — прошепна той. — Моля те, Клара, не плачи. — Той я целуна по челото, загали нежно косата ѝ.

— Бих искал да ти вярвам — каза той, — но ми е трудно. Никога не съм имал доверие на жена. Може наистина да е болест. Както ти каза.

— М-м-можеш ли д-да п-повярваш на мен, ако ти се закълна да ти бъда вярна? — изхълца тя.

— И моята майка се е клела на баща ми да му бъде вярна. — Той я погали по гърба. — Всяка жена, изневерявала на съпруга си, е давала същата клетва. И тя няма стойност.

— Не мисля за брачната клетва — каза тя и си пое разтреперана дъх, — имам предвид тук и сега, в градината.

Ръката му се вцепени.

— Не зная, би ли го сторила?

Тя кимна до рамото му.

— Ако и ти се закълнеш в нещо.

— В какво?

— Да ми имаш доверие — или поне да се опиташ. Да ми дадеш време да ти докажа, че ще ти бъда вярна съпруга и то във всичко. Само ако ми дадеш малко време, Люсиен, преди да ме заклеймиш. Няколко месеца.

Няколко месеца! След шест месеца тя щеше да е в Пеъруд. Сама. Люсиен си помисли с чувство за вина за облога.

— В това ли ще ми се закълнеш, Клара?

Тя се поотдръпна и го погледна с лице измокрено от сълзи. Никога не беше изглеждала по-непривлекателна, но въпреки това сърцето му се сви от желание. Това беше онази Клара, на която беше дал сърцето си и нищо не можеше да промени това или да развали магията ѝ.

— Че ще бъдеш за мен единственият мъж — измърмори тя, — и никога не е имало друг.

Той взе лицето ѝ в ръце и я погледна в очите.

— Истина ли е това, Клара? Още ли си девствена?

Тя се опита да не изпъшка, но въпреки това простена шокирана.

— Разбира се!

Той разбра, че пак се е ядосала.

— Ако трябва да бъдем откровени един с друг, Клара, трябва да си призная, че не го вярвах. Вече съм тръгвал по пътища, само за да разбера, че те вече са били изминати.

Въпреки тъмнината видя, че тя силно се изчерви.

— Разбирам — каза тя и преглътна.

Тя или е най-добрата актриса на този свят, помисли си Люсиен, или наистина е толкова невинна, за колкото се представя. Все пак навярно беше точно така. Та нали знаеше, че утре той ще открие истината, а не беше глупава и не би излъгала за нещо толкова важно.

— Клара — прошепна той, обзет от страх заради чувствата си и защото добре разбираше, че може да я нарани. Зарови пръсти в косата ѝ, вдигна лицето ѝ към себе си. — Ако ще съм първият, който ще те има, това ме прави много щастлив, но и в противен случай щях да се ожения за теб. Но знаеш какво съм ти разказвал за майка си, знаеш колко страда Роби, когато леля ти го изостави заради друг мъж.

— Тя не го е изоставила — започна Клара, но Люсиен я накара с целувка да замълчи. Когато той вдигна отново глава, и двамата бяха вече по-спокойни.

— Той страдаше, Клара. Изобщо не можеш да си представиш как страдаше. Обиколих с него половината свят и бях свидетел на тази болка. Не ме моли да разбера и нея, защото не мога. Роби е всичко, което имам на този свят и чувствата на всички други хора изобщо не ме интересуват.

Тя хвана ръката му. Тя беше студена и Клара нежно я погали.

— Зная, Люсиен.

— В името на нашия брак и заради нас ще направя всичко, което поискаш. Ще се опитам да ти вярвам. Ще се опитам, Клара. Разбери, моля те, че не мога да ти обещаю нищо повече. Опитът ми с жени не ми позволява лесно да им се доверявам. Но през следващите няколко месеца искам да направя усилия.

Той говореше сериозно. Ако имаше и най-малък шанс двамата с Клара да бъдат щастливи, той с удоволствие ще пренебрегне облога и ще плати на Кърлейн. А Клара не бива никога да разбере.

— Люсиен — прошепна тя, после обгърна шията му с ръце и го притисна силно към себе си.

Ръцете му се плъзнаха през кръста и бедрата ѝ, все по-надолу.

Тя вдигна глава и го погледна с влажни от сълзите очи, с усмивка на устните. Той също се усмихна и наведе глава. Тя беше единствената жена, която някога е искал да целуне и сега се чувстваше като в рая. Двамата с Памела не докосваха устни, стига да можеха да го избегнат, многото други жени, които бе притежавал някога, той също никога не беше целувал. Тази интимност Люсиен не споделяше лесно.

Но с Клара беше различно. Всичко беше различно. Тя лежеше отпусната в прегръдката му, оставяше го да я води и се наслаждаваше на тази близост не по-малко от него. Устните ѝ бяха влажни и топли, когато се разтвориха бавно под напора на езика му, пуснаха го да влезе. Вече я беше целунал веднъж по този начин — от яд. Сега я целуваше и галеше, подмамваше я, докато тя не изстена тихичко и не се поддаде, отначало сдържано, после с нарастваща страст, която почти го подлуди. Беше прекрасен танц и двамата чудесно си допадаха. Той си каза, че би могъл да стои цяла вечност така с нея, да я люби, да се слива с нея. Но тялото му имаше други, не толкова благородни наклонности.

— Мисля, че ще е по-добре да спрем — каза той след дълги минути и с мъка се откъсна от нея. Тя притисна лице във врата му и кимна, задъхана. — Утре — обеща той и я притисна към себе си с пълното съзнание, че тя положително усеща всеки сантиметър от възбудата му. — Тогава няма да се наложи да спираме, освен ако не сме твърде уморени за нещо друго. Но днес — той я пусна и се поотдръпна от нея — днес нека се държим по-прилично. На баща ти и на Роби изобщо няма да им хареса, ако произнесем брачната си клетва тук, в градината.

Той се усмихна, тя също и изведнъж той започна страстно да се надява, че тяхното единение може да донесе плодове. Лицето ѝ още беше зачервено от плача, няколко кичура се бяха измъкнали от прическата ѝ, затова той я заведе до водоскока, намокри кърпичката си и ѝ я подаде.

— Сигурно изглеждам ужасно — каза тя и прокара кърпичката по лицето си. — Личи ли ми, че съм плакала?

— Съмнявам се — каза той и оправи кичурите. — Те ще решат, че сме правили тук в градината тъкмо онова, което правехме — целували сме се. Устните ти изглеждат много нацелувани.

— Твоите също — засмя се тя.

— Значи ще се отървем с това. Ще решат, че балът е бил скучен, ако годениците не са направили поне един опит да се измъкнат. Но ще е по-добре да се приберем. Не искам баща ти да почне да нервничи. Сега по-добре ли си?

— О, да! Тя хвана ръката му и силно я стисна. — Люсиен, знаеш ли какво си пожелавам повече от всичко?

— Какво?

— Да си възвърнем състоянието, в което бяхме онова лято в Сейнт Дженивиъв.

Той поклати с усмивка на съжаление глава.

— Това е невъзможно, Клара. Момиченцето, което ти беше тогава, е изчезнало, а момчето, което бях аз, отдавна е умряло.

— Въпреки това можем да сме щастливи заедно — настоя тя. — Може да съм безнадеждна мечтателка, но когато станем мъж и жена, можем поне да опитаме.

— Ами тогава да опитаме — прошепна той. — Но не забравяй, Клара — предупреди той. — За мен е ужасно трудно.

— О, Люсиен, други мъже не ме интересуват, само ти, Люсиен. Ще ти бъда вярна съпруга. Нямах никакво основание за недоверие или ревност.

— Ще видим — отговори той. — Заклех ти се, че ще направя опит и ще го направя. — Той ѝ подаде ръка. — Ела, по-добре да се приберем, преди Роби да е пратил да ни търсят. В момента нямам желание да изслушам някое негово конско евангелие.

Къде е сега племенникът му, беше въпрос, над който лорд Манинг в момента изобщо не се замисляше. Много повече би желал да разбере къде ли е сега Ана Хънингтън, за да може да я покани на танц. Тази вечер вече се бе опитал веднъж да го направи, но беше грубо отблъснат, въпреки това се надяваше, че тя ще промени мнението си. Като годеници обичаха да танцуват заедно. По онова време валсът още не беше всеобщо приет в Англия, но Робърт беше научил танца във

Франция, беше научил и Ана, която реши, че е доста неприличен. Но тя беше чувствена жена и той се осмеляваше да го танцува с нея всеки път, когато ѝ се намираха няколко свободни мига.

Беше я видял да се качва преди известно време по стълбата, навярно за да нагледа Сара. Салонът, в който се довлече, беше много подходящ, за да я чака там. Тук бяха насядали предимно картоиграчи, а двете възрастни дами, които го въвлякоха в разговор, бяха приятна компания. Беше застанал на пост до вратата, за да може да държи стълбището под око.

Най-сетне я видя да слиза, вдигнала полата на роклята си с присъщата ѝ грация, на която от самото начало толкова се бе възхищавал. Беше изненадан, че видеше ли я, всеки път му спираше дъхът. Бяха изминали толкова години, откакто я загуби.

Когато слезе долу, тя не погледна към него, се устреми веднага към балната зала, за да изпълнява там задълженията си на домакиня. Робърт прекъсна учтиво разговора си с двете възрастни дами, погледна към горния край на стълбата и погледът му спря на едно малко момиченце в бяла нощничка. Сара Хънингтън скочи веднага в сянката и притисна гръб към стената, за да не я открият.

Робърт застина, когато зърна израза, който се появи за кратък миг на лицето на момиченцето. То искаше да види бала — той добре помнеше от собственото си детство чувството, което изпитваха с брат си Едуард, когато се промъкваха долу да видят танците, а родителите им бяха сигурни, че по това време те отдавна спят. Струваше им се толкова несправедливо, че ги държат настрана от големите събития. При тази мисъл той се отказа от преследването си и се заизкачва по стълбата.

— Я виж ти, госпожица Хънингтън — каза той, вече застанал до нея. — Какъв късмет. Тъкмо се канех да ви дойда на гости, за да разбера как е Маргарет.

— О, лорд Манинг! — възкликна с облекчение Сара. — Значи сте само вие.

— Да — отговори Робърт и леко се поклони. — Само аз. А това там мис Маргарет ли е?

Сара му подаде куклата да я разгледа.

— Много по-добре е. Вече не се оплаква от главоболие.

— Разбирам — каза Робърт, взе куклата, която му пъкнаха в ръката и я заразглежда с огромен интерес. — Да, наистина, явно е по-добре. Цветът ѝ е чудесен. Сигурно си се грижила добре за нея.

— Не съм направила нищо особено — отрече Сара, — просто я карах да си изяде овесената каша, даже когато не искаше. Вие я поправихте. Получихте ли писмото ми? Мама каза, че това не било важно за вас, но аз въпреки това наредих да го изпратят.

Той помнеше много добре писмото. Беше пристигнало един ден, след като върнаха куклата на нейната собственичка и беше учудващо четливо. Тя беше нарисувала себе си и куклата, и двете щастливо усмихнати, а освен това му беше благодарила. Той прочете писмото три пъти, след което го пъкна в джоба на жилетката си. По-късно го сложи при най-скъпите си писма, сред които и тези от Ана, от онова време.

— Много се зарадвах на писмото и то е сега сред най-скъпите ми неща. Ще го запазя завинаги.

Той видя как детското ѝ лице засия.

— Наистина ли?

— Наистина — увери я той. — Произведението на изкуството го прави особено ценно. А сега, госпожице Хънингтън, смея ли да попитам какво правите в този нощен час тук долу? Гувернантката ти знае ли къде си?

Тя смръщи челце.

— Гувернантката ми сега пише писма, а пък аз исках да видя бала. — Тя се приближи и го хвана с умоляващ израз за ръката. — Нали няма да кажеш на мама? — попита го доверчиво.

Голяма майсторка е в изкуството да убеждава, реши Робърт. Всеки човек с душа може само да отстъпи.

— Не е честно, че не можеш да присъстваш, нали? Има толкова неща за гледане, а ти трябва да си в леглото.

— О! — каза тя и умоляващият израз отстъпи на нещо друго. — Ти го разбираш?

— Напълно — каза той и ѝ стисна ръката. — С най-голямо удоволствие бих те взел със себе си и бих ти показал всичко долу, но тогава майка ти би ни се разсърдила ужасно и на двамата.

— Толкова е хубаво — каза Сара и погледна с копнеж към светлините долу. — И така красиво звучи. — Музиката долиташе чак

до стълбата горе. — Толкова ми се искаше да можех поне веднъж да танцувам. Аз мога да танцувам валс — заяви тя. — Мама ме научи.

Робърт лесно можеше да си представи, че Ана го е направила. Добре помнеше часовете по танц, който ѝ беше дал и колко много им се беше наслаждавала.

— В такъв случай бихме могли, ти и аз, да си вземем тук мъничко от бала.

Той ѝ се поклони в тъмното.

— Госпожице Хънингтън, ще ме удостоите ли с честта за този танц?

Тя остави, без да се колебае куклата си на пода, вдигна крайчеца на нощничката си и направи елегантен реверанс.

— С удоволствие, лорд Манинг. Но дали няма да ни видят? — Тя посочи залата под тях.

— Не е изключено — каза замислено той, после вдигна куклата и хвана ръката на Сара. — Ела, ще се качим по-нависоко — каза той и я заведе един етаж по-горе, където гореше само една слаба лампа. Той сложи Маргарет на една масичка до стената и протегна ръце. — Е, госпожице Хънингтън, ако позволите.

Тя сложи засмяно ръката си в неговата, а другата на ревера на фрака му.

Тук горе музиката беше по-тиха, но Робърт затананика мелодията и завъртя малката си партньорка в кръг. Веднага разбра, че е казала истината. Наистина танцуваше валс и то много добре.

— Госпожице Хънингтън, вие танцувате прекрасно — заяви той, а тя се разсмя.

— Благодаря, лорд Манинг, вие също сте много добър.

Тя беше най-красивото дете, което някога беше виждал и толкова приличаше на Ана, че можеше само да гадае колко ли сърца ще разбие, когато стане зряла жена. Нощницата се въртеше около краката ѝ, обути в пантофки, а дългата ѝ руса коса, вързана с панделка на тила, проблясваше на светлината на лампата като златна коприна.

— Мама държи твой портрет в писалището си — издаде изведнъж Сара, след като бяха танцували една минута. — Малка рисунка от времето, когато сте били сгодени.

Робърт за малко да пусне ръката на детето, толкова неочаквани бяха думите му.

— Наистина ли? — изрече най-сетне. — Мисля, че зная кой портрет имаш предвид.

— Ти си й го дал, когато е приела предложението ти за женитба — кимна Сара. И тя е поръчала да я нарисуват за теб, но нейният портрет не е станал готов. Тя, разбира се, никога не ми е казвала, че сте били сгодени. Аз сама го открих.

— Наистина ли?

— О, да, беше много просто. Взех портрета от писалището на мама и го показах на Джили. Джили обича да приказва. После разбрах и какво знаят останалите слуги в Сейнт Дженивиъв. Готвачката особено много ми помогна. Тя добре си спомня за теб и казва, че си бил винаги много любезен и си хвалил гозбите й. Тя помни и лорд Калън, когато е бил малък. Каза, че бил много злояд. Робърт гледаше детето със смесица от тъга и възхищение.

— Аз наистина бях някога сгоден за твоята майка — каза той, — но тя беше достатъчно умна да се омъжи не за мен, а за твоя баща. Беше много по-добър избор.

— Разбира се — заяви тя категорично и без нито миг колебание, — но това не значи, че и ти не си добър избор. По-добър от останалите й обожатели в Сейнт Дженивиъв.

Други обожатели, значи — помисли си Робърт и се почувства нещастен. Разбира се, че Ана имаше кандидати. Сигурно са се наредили на опашка от мига, в който са отнесли полковник Хънингтън на гробището.

— Много мило от твоя страна да го кажеш, скъпа. Но аз не съм сред нейните обожатели.

— А защо не? — попита Сара. — Тя от две години вече не е в траур и все някой ще се ожени в края на краищата за нея. За тебе няма да е много трудно да ми станеш татко, нали? Аз ще съм много послушна и двамата чудесно ще се забавляваме.

— Би било чест за мен да ти стана татко — усмихна се Робърт и се учуди, като си помисли колко истински са думите му. — Само че не е толкова лесно.

— Не мислиш, че мама е хубава?

— Напротив, тя е много хубава. — Той я завъртя около себе си. — Но в случая трябва да се вземат предвид и други неща, на първо място чувствата на твоята майка.

— Но щом вече веднъж е искала да се омъжи за теб, сигурно ще поиска отново, нали? А ти, щом си я искал преди толкова години за жена, няма ли да я поискаш и сега?

— Не искам нищо повече от това, мъничката ми, но не мога да принудя лейди Ана да се омъжи за мен. Това майка ти трябва да реши сама, ако пожелае отново да се омъжи.

— О, не се тревожи — усмихна му се лъчезарно Сара. — Аз ще се погрижа.

Музиката замлъкна, Робърт спря и погледна детето.

— Благодаря, госпожице Харингтън. — И той отново се поклони. — Ще е наистина удоволствие за мен. При други обстоятелства бих те завел при майка ти, но мисля, че предвид дадените обстоятелства, ще те заведа в детската стая.

Тя обви изведнъж шията му с ръчички и го целуна бурно по бузата.

— Аз ще се прибера, а ти ще слезеш долу и ще танцуваш с мама. Много бих се радвала да ми станеш татко — притисна се тя към него. После му подари още една шумна целувка, пусна го, грабна Маргарет и изчезна по стълбата нагоре.

— Все ми е едно какво става в града — заяви Люсиен, докато слугата му помагаше да се облече. — Не желая да бъда обезпокояван, в никакъв случай. Поне една седмица. Много ли искам?

— В никакъв случай — отговори Джак и се домъкна с чаша вино в ръката до другия край на гардеробната. — Предполагам все пак, че ще ни простиш, ако ти почукаме на вратата, за да ти кажем, че къщата ти гори.

Люсиен вдигна глава, за да оправи диплите на вратовръзката си и погледна с крайчеца на окото приятеля си.

— Това е, може би, единственото възможно извинение. Всичко останало не ме засяга, дори ако сам принцът пожелае да ме види. Следващите седем дни Клара и аз ще бъдем недостижими. Ако стане нужда, ще кажеш, че сме извън града.

— Ти наистина трябва да я изведеш от града — обади се Улф. — Всяка жена заслужава медена седмица. Аз ще замина с Бела за една година за Италия.

— Да, защото искаш да се видиш с колегите си там — обясни Люсиен.

— И ако изобщо се ожениш някой ден за момичето — добави ухилен Джак.

Улф не му обърна внимание.

— Продължавам да мисля, че би трябвало да направите с лейди Клара сватбено пътешествие. Нали можеш да си го позволиш.

— Бракът — издекламира Люсиен и протегна ръце, за да може слугата да му помогне да облече жилетката, — бракът няма да промени особено много начина ми на живот. Предпочитам да остана в града, тъй че оставам тук. Освен това обещах на Памела да я посетя една седмица след сватбата. Нямам никакво желание да бързам заради нея или заради каквото и да било друго да се връщам в Лондон.

— За бога! — каза саркастично Джак, — нали може да възникне и нещо непредвидено.

Люсиен го изглежда спокойно.

— Точно така.

— Ти си студенокръвна риба, Лъки — отбеляза Улф. — Не разбирам защо ти е притрябвало да задържаш лейди Холинг, след като имаш съпруга като лейди Клара. Освен това трябва да направиш с нея сватбено пътешествие. Наистина ли не ти струва нищо веднага след сватбата да отидеш в Барингтън?

Люсиен се усмихна леко.

— Ще се постарая на нея това нищо да не й струва. Ще се посветя изцяло на тази задача.

— Искаш да имаш наследник и да спечелиш баса, прав ли съм? — попита Джак.

— Може би — отговори Люсиен и сложи снежнобяла ръкавица. — Но, може би, и не. Времето ще покаже. Предлагам междувременно вие двамата да не правите прибързани изводи що се отнася до връзката между лейди Холинг и мен. Разсъждавам над въпроса дали да не сложа край на тази връзка.

— Чудесно — измърмори Джак.

— Наистина ли ще го направиш? — попита, изпълнен с надежда, Улф.

— Трябва да си призная, Лъки, че бих изпитал облекчение. Тя е толкова ужасно несимпатична жена.

Люсиен присви пръсти и погледна отражението си в огледалото. Освободи слугата, после каза:

— Тъкмо по тази причина не искам да я ядосам повече, отколкото ми се налага. Памела е достатъчно трудна и когато е в добро настроение, но сърдита става непоносима. Няма да ми хареса Клара да стане жертва на нейната проклетия.

— Добра мисъл, Лъки — кимна Джак. — Всички знаем на какво е способна госпожица Холинг, ако реши да създава някому проблеми. Алингъм още не се е съвзел след злобната карикатура, която тя му направи и публикува миналата година.

— Човекът за малко не се обеси — потвърди Улф. — Да го нарисува като содомит, след като всички знаят, че е само много плах с жените. И това тъкмо когато той най-сетне събра кураж да направи предложение за женитба на лейди Финиън. Горкото момче загуби и нея, и репутацията си.

— Съгласен съм, че беше много безвкусно — каза Люсиен и се обърна към тях. — Но аз се погрижих за това, а също и за Памела, нали?

— Да, направи го — съгласи се Джак. — Цели три седмици тя беше кротка като овчица. Но злото беше сторено. Оттогава Алингъм изобщо не се е появявал в обществото. Той е съсипан. Ако тя някой ден реши да причини същото и на лейди Клара...

— Тогава ще я убия и тя го знае — прекъсна го Люсиен. — Аз ще внимавам с Пам. Е, приятели... — Той вдигна ръце и се обърна. — Изглеждам ли добре като годеник?

— Съвсем прилично — се чу глас откъм вратата и мъжете станаха да поздравят лорд Манинг.

— Рексли, Сивърн — поздрави лордът. — Ако позволите, бих желал, преди да тръгнем, да поприказвам няколко минути насаме с племенника си.

— Разбира се, сър — поклони се леко Джак. — Ще ви чакаме долу.

— Ако си дошъл да ме призовеш да внимавам с моята изчервяваща се девственица — подхвана Люсиен, — когато вратата се затвори — спомни си, моля те, че всичко, което зная за жените, го зная от теб.

— Надявам се — не всичко — каза Робърт и направи кръг около племенника си, за да го огледа добре — По мое време, както много добре знаеш, направих куп грешки. Изглеждаш много добре, Лъки и сребърната жилетка много ти отива. Клара ще е повече от доволна, надявам се.

— И ти не изглеждаш зле — върна Люсиен комплимента и огледа сивото сако на чичо си и много подходящия панталон. — Лейди Ана ще реши, че си неотразим.

За негово учудване иначе толкова невъзмутимият му чичо се изчерви.

— Не ми е ясно как стигаш до подобни заключения.

— Ти танцува снощи с нея — напомни му Люсиен. — Валс. Помня, че танцувахте доста тясно притиснати, когато смятахте, че никой не ви гледа.

— Лъки — каза лордът и се засмя. — Трябваше да зная, че не можем да имаме тайни от теб.

— Ти изглеждаше както някога — хвана го Люсиен за ръката. — Роби, не допускай тя да ти причини болка. Когато те напусна първия път, ти едва не умря. Не допускай да те преметне още веднъж.

— Създаваш си прекалено много грижи, моето момче. Но този път съм с разума си, мога да ти го обещаю. Днес трябва да мислиш само за лейди Клара и твоя голям ден — сватбата ти. — Той сложи две ръце на раменете на Люсиен. — Не знаей дали съм ти го казвал някога, Лъки, но аз съм благодарен — много, много благодарен — за грижите ти за мен през всички тези години. Ти си ми като собствен син. — Лордът примига няколко пъти. — Много ще ми липсваш. Без теб ще ми е много самотно.

— Аз ти благодаря още повече, Роби. Ти си всичко, което имам. Единственото на този свят. Какво ли щеше да стане с мен, ако не ме беше взел в дома си?

— Е, донесъл съм ти нещо — каза Роби и пренебрежително изсумтя. — Той бръкна в джоба на самото си. — Това е принадлежало на твоя баща, а още по-рано на неговия баща. Надявам се да ти стане. — Той вдигна към светлината пръстен със сапфир и го сложи в ръката на Лъки.

Люсиен гледаше пръстена върху своята длан.

— Помня, че татко го носеше — каза учудено.

— Сега е твой и знаей, че баща ти искал да е така. Сложи го да видим дали ти става.

Люсиен плъзна пръстена по пръста си. Ставаше му много добре.

— Благодаря — каза той развълнуван. — Това... значи много за мен.

Роби го прегърна за миг и тръгна към вратата.

— Най-добре ще е да тръгваме — каза той с усмивка, — иначе годеницата ти ще реши, че изобщо няма да дойдеш.

— Ето. Великолепно. — Ана Хънингтън отстъпи назад и огледа доволна короната от рози и перли. — Клара, ти ще си най-хубавата младоженка, която Лондон е виждал.

Клара се засмя и се изчерви.

— Много се съмнявам, леличко. Ще съм доволна, ако изглеждам поне приемливо. И ако не накарам Люсиен да се притесни.

— Момчето си дава сметка какво има в твое лице — отговори ядосано Ана. — Той нямаше да е посрамен, дори ако беше застанала пред олтара боса и в простичка лятна рокля. Пожелавам си само и ти да си толкова сигурна в него. Боя се, че дори красивите дрехи не променят онова, което се крие под тях.

— Но, леличко, вече ти казах — погледна я умолително Клара.

— Да, каза ми — прекъсна я Ана и посегна към четката — впечатлена съм, че той поне ще се опита да ти има доверие. С няколко движения на четката тя подреди къдриците на Клара в чудесна прическа. — Но ти трябва да знаеш, че една жена изобщо не трябва да моли за такова нещо своя бъдещ съпруг.

— За всеки друг мъж това навярно е така — съгласи се Клара, — само че той е различен.

На това Ана нямаше какво да възрази, макар да се боеше, че сватбата на нейната племенница е под неблагоприятна звезда. Виконт Калън беше повече от готов да мисли най-лошото за Клара. Можеше да прояви за кратко време доверие към нея, но при първата погрешна стъпка на Клара — а всеки човек ги прави от време на време — щеше да я осъди, без да се колебае.

Клара обичаше Люсиен Брайланд глупаво и сляпо, както Ана бе обичала някога неговия чичо. Само че за разлика от нея, Клара нямаше да допусне нещо да я отклони от вече поетата посока. Всичко, което Ана можеше да направи, беше да е готова за мига, в който дойде краят на тази връзка.

Дали не съм все пак прекалено песимистично настроена, мислеше си Ана, докато оправяше сватбената рокля на Клара. Миналата вечер виконтът прояви към Клара нежно внимание, което трогна даже нея. А Клара беше толкова щастлива, че на Ана ѝ се сви сърцето.

— Балът вчера хареса ли ти, леличко? — попита Клара с дяволита усмивка. — Ти танцува валс с лорд Манинг.

— Да — отговори непринудено Ана. — Направих го.

— Беше прекрасна гледка. Човек можеше да си помисли, че сте танцували заедно сто пъти. Впрочем сигурно е било точно така, когато сте били сгодени.

Да, ние наистина танцувахме, помисли си весело Ана, само че никога пред хора. Беше толкова хубаво да е отново в неговите обятия,

да усеща как тялото му се движи в ритъм с нейното, да долавя неговата топлина и сила. Беше ужасна грешка да му позволи да я придума за един валс. Първо целувката в градината на Барингтън, а после и този танц... Ако не внимава, пак ще се влюби до уши в този мъж и пак ще е толкова уязвима, колкото е сега Клара. Когато го загуби за пръв път, едва не умря. Втори път нямаше да преживее същата загуба.

— Да, наистина, танцували сме — каза тя на Клара, — но преди толкова много време. А миналата нощ той искаше просто да бъде любезен.

— Не останах с такова впечатление — възрази Клара.

— Наистина ли? — погледна я Ана право в очите.

— Не — поклати глава Клара. — Създавахте впечатление сякаш сте единствената двойка в балната зала и сте погълнати само един от друг.

Милостиви боже! — помисли си Ана — наистина ли са създали такова впечатление? В бъдеще ще трябва да е по-внимателна и когато е с Робърт да крие по-добре чувствата си. Но той беше толкова коректен, особено в сравнение с начина, по който бяха танцували някога валс. Още помнеше чувствения, прелъстителен начин, по който Робърт кръжеше с нея през стаята, а тя беше толкова силно притисната към него, че полите на роклята ѝ се увиваха около краката му с интимност, която я възбуждаше, но и плашеше. Танцът си беше чиста еротика. Вчерашният беше само отблясък на някогашните им танци, въпреки това ѝ беше въздействал, защото беше сигурна, че по време на валса и той си мислеше за онези танци отпреди много години.

— Нямахме какво толкова да си кажем — заяви Ана. — Както вече споменах, той искаше само да бъде любезен. Още не си си сложила перлите.

— О! — Клара докосна голата си шия. — Щях вече да съм ги сложила, но татко така се разплака, докато ми ги даваше, че после ги забравих. — Тя стоя мирно, докато Ана закопчае на врата ѝ наниза свършени перли. — Толкова бих искала мама да е тук. Много му е трудно без нея.

— Тя ще липсва и на теб на този твой най-важен ден — каза Ана и се залюбува на отражението на племенницата си в огледалото. — Но те уверявам, скъпа, тя ще съжaliaва още повече от теб, че не е могла да бъде тука на този ден. Да пропуснеш сватбата на детето си е болка,

която никога не отшумява. Но така е, когато имаш много голямо семейство.

— Тя наистина ми липсва — съгласи се Клара и сложи ръка в ръката на Ана, — но толкова се радвам, че ти си до мен, леличко.

Ана я целуна по бузата.

— За нищо на света не бих пропуснала този ден, въпреки резервите си относно годеника. А сега, мила моя — добави бързо тя, когато Клара понечи да каже нещо — няма да спорим за виконт Калън, нали си го обещахме. Щом е съгласен през следващите няколко месеца да ти има доверие, мога поне да се опитам да направя същото по отношение на него.

Клара се обърна и погледна загрижено Ана.

— Ще го направиш ли, леличко? Ще е най-хубавият сватбен подарък, който можеш да ми направиш.

— Ще се опитам, мила — увери я най-сериозно Ана. — А сега ела. Сара и малките ти братчета ще направят салона на нищо, а баща ти сигурно има вече само мокри носни кърпички. И, нека се надяваме — завърши тя, докато увличаше Клара със себе си, — да се надяваме, че татко ти няма да предизвика наводнение в Сейнт Джордж.

Сватбената закуска в дома на лорд Манинг се проточи до следобеда. Щом стана възможно, Люсиен взе младата си жена, сбогува се с гостите и сред приветствените им възгласи я заведе до чакащата ги карета. Люсиен седна до нея, хвана ръката на Клара и затвори очи, когато каретата бавно потегли.

— Е добре — измърмори той. — Това е вече зад гърба ни.

— Да — съгласи се тя меко, а когато я погледна, той забеляза, че изразът на щастие беше изчезнал от лицето ѝ. Изглеждаше също като него, уморена и облекчена, че спектакълът е свършил.

— След малко сме си у дома — увери я той и бе възнаграден с усмивка, която наистина го стопли.

Беше учуден, че почти не изпитва нетърпение, че беше толкова необичайно спокоен по време на цялата церемония. Когато я видя в църквата, готова да я прекоси и толкова сърцераздирателно красива в булчинската си рокля, дъхът му секна и за миг го обзе нещо като паника. За малко изпита чувството, че всичко това не е реално и тя може всеки миг да изчезне. После тя се приближи до него, под ръка с баща си и го погледна толкова спокойно и доверчиво в очите, преди да сложи ръката си в неговата. Той даже не забеляза, че ѝ беше подал ръка и всичките му страхове се изпариха в миг като мъгла в летен ден.

Сега тя беше негова и беше дошла доброволно при него. Колко дълго беше очаквал това чудо! А сега трябваше да настъпи една нощ, която тя да си спомня до края на живота си, нощ, в която най-сетне ще станат едно, ще слоят за пръв път своите тела.

По пътя до Барингтън той не направи нов опит да завърже разговор. Клара сякаш не желаше да говори, а на него му стигаше да държи ръката ѝ в скута си, да гали нежно с палец нейните пръсти и да си спомня отново и отново как изглеждаше тя, докато му даваше клетва за вярност. Гласът ѝ прозвуча, мек и бавен, но не и уплашен. Той се смая да види с каква готовност се отдаваше в негова власт. Навярно знаеше колко сериозно е обещанието му и той нямаше да я

разочарова, докато и тя спазва обещанието, което му даде. През следващите шест месеца всичко щеше да зависи от това дали тя ще успее да сдържи обещанието си.

В Барингтън икономът Хейъс, икономката госпожа Микинес и слугите се бяха наредили, за да посрещнат своите господар и господарка. Люсиен преведе бавно Клара през строения шпалир и поздрави, без да бърза, всеки поотделно. След това я заведе горе, в бъдещата ѝ стая и я остави сама, за да може да се преоблече и да си почине преди вечерята.

После мина, без изобщо да си спомня за родителите си, през своите стаи. Не беше стъпвал тук още от дълго време преди смъртта на родителите си, още откакто замина за Итън. В деня, в който Роби го доведе след много време тук, просто не беше в състояние да престопа прага, дойде едва, за да види промените, направени от Клара, но нали тогава толкова изненадващо го прекъснаха.

Мина през вратата и спря за миг, да види какво му е познато и какво променено. Когато беше дете и вратите между стаите на неговите родители още не бяха заключени, винаги си играеше тук. Тогава баща му и майка му още нямаха нужда от врати, които да ги разделят. Помнеше, че няколко пъти беше сварвал родителите си — както мислеше в детската си невинност — да си играят. След време беше разбрал, естествено, че е било много повече, но към тези спомени предпочете да не се връща. Те бяха горчиво-сладки, може би дори повече от останалите. Любовта между неговите родители не беше се запазила достатъчно дълго, та да си я спомня с удоволствие. От спомените само го болеше. Призраци.

В Барингтън обитаваха много призраци. Не беше се решавал да дойде тук и да се изправи срещу тях. Но Роби беше прав, настоявайки двамата с Клара да уредят тук своя дом. Ако бракът им можеше да има някакъв шанс, това трябва да стане тук, където го дебнеха демоните, които му внушаваха недоверие. Ако я желае достатъчно силно, ако иска да изпита щастието, за което бе копнял цял живот, трябва да се справи с Барингтън. Ако се провали, ще знае поне, че нищо не може да се пребори с миналото и ще отпрати Клара. В Пеъруд тя ще познае щастието и сигурността, които не може да ѝ даде. А той ще остане в мрака заедно със своите призраци.

Позволи мълчаливо на един слуга да му помогне да свали сватбения костюм и да се преоблече за вечеря. Останал отново сам, седна до малкото писалище, принадлежало някога на баща му и си помисли колко малко се е променила всъщност къщата. Бяха заключили Барингтън преди години. Преди четиринайсет години. И въпреки промените, направени от Клара, къщата си бе останала все същата — сякаш не беше спала със съня на Снежанка.

Както и другите мебели, писалището беше полирано до блясък. Той отвори горното чекмедже. Празно, както очакваше. След смъртта на родителите на Люсиен секретарят на Роби беше прегледал всички документи. Важните бяха подредени, останалите качени на тавана. Помнеше, че Роби го попита дали би желал да ги пренесат в Манинг хаус, но Люсиен само поклати отрицателно глава. Тогава не беше в състояние даже да изговори „не“.

Собствените му документи бяха сложени в дървени сандъчета. Клара предложи да възложат на някой слуга да ги подреди, но Люсиен не се съгласи. Щеше да го направи сам. Никой не биваше да се докосва до личните му вещи.

Люсиен отвори сандъчетата, седна на дебелия килим и се залови да преглежда документите, като се стараеше да открие такива, които са очаквали само днешния ден, за да бъдат извадени отново на бял свят.

— Свободна си, Берти.

Клара едва позна собствения си глас. Слугинята направи реверанс и излезе послушно от стаята. Тя беше нова, както повечето слуги в къщата и Клара изпита някакво странно притеснение. Какво ли щеше да си помисли за господарката на дома? Какво ли мислеха всички те за самата къща? Клара прекара седмици наред в усилия да я направи топла и уютна, но беше сякаш невъзможно. Къщата приличаше по-скоро на музей, отколкото на семеен дом, и беше толкова странно тиха. Дори по време на вечерята, когато двамата с Люсиен се помъчиха да поддържат някакъв разговор, си остана тихо. Празнотата на къщата, нейната самота сякаш хвърляха сянка над тях. Слугите сигурно имаха същото усещане.

Колко различно беше тук в сравнение със Сейнт Дженивиъв. Колко различна беше онази къща, която Клара познаваше толкова добре. С течение на времето всичко ще се промени, каза си тя, трябва първо те двамата с Люсиен да свикнат тук. Докато се появят деца и

изпълнят къщата със смях, възгласи и веселба. На Люсиен тишината сякаш не му правеше впечатление, напротив, изглеждаше напълно доволен и със сегашното положение, като че ли не беше очаквал нищо друго от Барингтън.

Кой знае, може въпреки това да е очаквал, каза си тъжно Клара. Докато правеше промени, тя непрекъснато мислеше за неговите спомени. Веднъж ѝ бе разказал, че тя, Роби и неколцина чиновници са единствените, които знаят истината за смъртта на неговите родители, но дори това, че знаеше истината, не ѝ подсказа как да се държи със своя съпруг. Познаваше го все още твърде малко, за да го разбира.

Най-смуцаващ беше за нея фактът, че той така силно я желае. Беше загадка, след като мъж с чудесната външност на Люсиен, сигурно можеше да има всяка жена, която поиска.

Надяваше се, че той ще бъде търпелив, когато я превръща в своя съпруга. Нейната майка смяташе, че това е задължение на всеки мъж. В това отношение Клара се боеше малко от Люсиен, защото вече се бе случвало да е подчертано зловец. Все пак никога не я е наранявал истински, каза си тя. Дори онзи следобед, когато я свари да се смее с конярчетата, побесня и реши да ѝ даде урок, той не ѝ причини болка. Да, сигурно се е почувствал унизен, защото с целувките си на опитен мъж я накара да го желае и тя наистина се усети като проститутка, за каквато той упорито я смяташе. И все пак, в мига, в който я натисна в купата сено, той стана нежен. Милувките му бяха на влюбен, леки и нежни и тя беше направо омагьосана. Едва по-късно отново се разгневи, най-вече защото не може да контролира начина, по който да се държи с нея, въпреки че не свали нито една дреха. Така този следобед и двамата си научиха урока.

Клара стана и пристегна по-силно колана на пенъоара си, а после се заразхожда из стаята.

Барингтън беше стара лондонска къща, от времето, когато все още е имало достатъчно земя за големи палати, тъй че тя беше голяма и елегантна. Градината приличаше на парк, стаите бяха снабдени с възможния комфорт. В сравнение с тях онези, в които бе живяла в Сейнт Дженивиъв, бяха съвсем простички. Сега стоеше наред спалнята си, чувстваше се малка и много самотна, и желаше Люсиен да дойде. Надяваше се, че поне тази нощ ще остане при нея до

сутринта. Утре тя ще е вече по-храбра. Но днес още не можеше да понесе мисълта да спи сама в огромната стая.

— Клара?

При звука на гласа му, тя се обърна и видя Люсиен да стои на вратата. Носеше светлосин халат.

— Да, милорд?

— Добре ли си?

— Да.

Той се откъсна от рамката на вратата и се приближи бавно към нея.

— Харесваш ли стаите си?

— Да. — Тя скръсти ръце на гърдите и се опита да се освободи от чувството, че е гола. В края на краищата той ѝ е съпруг. Не бива да се притеснява, че я вижда в толкова прозрачна нощна дреха. Коприненият ансамбъл беше подарък от майка ѝ, а тя я увери, че е тъкмо това, с което един съпруг иска да види облечена жена си в сватбената нощ. В момента Клара вече не беше уверена, че е така. Когато погледът на Люсиен се плъзна по нея, изпита чувството, че може да види всеки милиметър от кожата ѝ.

— Майка ми обичаше тази стая — каза той тихо и се приближи. — Тя обичаше нейните приятели да са наоколо, докато се приготвяше за някой прием — ей така, за да се похвали. Тук е водела в леглото си всичките си любовници. Неведнъж ги е вмъквала, когато баща ми и аз вече сме спели. Помня шумотевицата и вайканията, когато баща ми откриваше в леглото ѝ чужд мъж. Или дори не чак толкова чужд, защото тя не се притесняваше да преспива и с негови приятели. Колко хубаво начало на деня — казваше той и заставаше пред нея. — Вдигаше се ужасен шум. Аз лежах в леглото, заровил глава във възглавницата, и се надявах всичко скоро да свърши. Но никога не свършваше. Често съм се питал защо го правеше, нали знаеше, колко лоши са последиците.

— Искала е, може би, да привлече вниманието му и това е бил единственият начин да го постигне — прошепна Клара и го погледна.

— Може би — съгласи се той. — Но е искала, може би, и да го измъчва, защото знаеше колко я обича. Да я свари с друг мъж, след като беше готов да даде живота си, за да я види щастлива, беше за него по-лошо от смърт.

Клара усети студ и кръстоса ръце пред гърдите.

— Докато живея тук — каза тя и го погледна право в очите — само ти ще престъпваш прага, освен разбира се, някой, комуто го позволиш, на лекар или слуга.

Той вдигна ръка и погали нежно с върха на пръстите шията ѝ.

— Погрижи се да говориш истината, Клара. Защото намеря ли чужд мъж в леглото ти, ще го убия, без да се замислям.

— Миналата нощ ти дадох думата си.

— Да — каза той и плъзна ръка по косата ѝ. Пръстите му я галеха нежно и толкова внимателно, сякаш тя можеше да се разтвори във въздуха. — Да, ти ми даде думата си и аз ти дадох моята. Онова, което исках да ти кажа с кратката си история е, че не мога да се накарам да спя в тази стая или да лежа в това легло, в което майка ми е била проститутка за половината висше общество. Ние с теб ще изпълняваме съпружеските си задължения в моята стая или някъде другаде, в Барингтън има достатъчно много място. Трябва само да ми кажеш къде предпочиташ.

— О! — възкликна тя и се почувства глупаво задето думите му толкова я уплашиха. Трябваше да разбере защо ги казва. — Нека е в твоята стая, моля.

— Тогава ела, вече съм приготвил всичко.

Той отстъпи крачка назад и ѝ подаде ръка. Тя сложи своята в нея и го остави да я изведе от стаята и да я преведе през салона в своята спалня.

— Люсиен — прошепна тя, когато той я пусна, за да затвори вратата. Стаята беше осветена от поне сто свещи, миришеше на восък и сандалово дърво. На няколко масички бяха сложени кошници с плодове, пълна с лед кофичка за шампанско и две бутилки.

Тя го усети да се приближава зад нея и да я привлича в топлината на прегръдката си.

— Харесва ли ти, Клара? — Ръцете му докоснаха леко талията ѝ.

— О, да! — възкликна тя. — Благодаря ти.

Той се засмя тихо и я целуна леко по ухото.

— Клара, от цяла вечност чакам тази нощ, откакто съм жив — каза той, сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Ти каза вчера, че би желала всичко да е пак същото, каквото беше през онова лято в Сейнт Дженивиъв. Не можем да върнем

времето назад, но тази нощ, а може би и следващите дни можем да се преструваме, че нищо... грозно... не се е случвало между нас.

— Люсиен...

— Зная, че искам твърде много — прекъсна я той и сложи пръст на устните ѝ. — През последните няколко години не бях особено мил с теб. Тъй, че няма нужда да се преструваш, че ме обичаш или просто съм ти симпатичен. Ако можеш да забравиш поне за кратко моите грехове, това ще ми е достатъчно.

Клара го погледна в очите, за да разбере какво се крие зад думите му. Мрачният му поглед не издаваше нищо, освен, че вярва в онова, което казва.

— А какво ще правиш ти, Люсиен? — прошепна тя. — Ще се преструваш, че ме обичаш?

— Не — отговори той — няма да се преструвам. Съгласни ли сме, Клара? За днес? Може би и за следващите няколко дни?

— Никакви обвинения? Никакви заплахи?

— Не — прошепна той и наведе глава. — Излишно е да продумваме и дума.

Той говореше между целувките, привличаше я все по-близо до себе си, плъзна ръце по гърба и бедрата ѝ, после съблече копринения ѝ пеньоар и го пусна на пода, а тя потрепери, когато устата му се плъзна по шията и раменете ѝ.

— Прекрасна си — прошепна той, когато я вдигна на ръце и я сложи внимателно на леглото си. — Никога не съм пожелавал жена така, както желая теб, Клара — каза той, докато лягаше до нея. — Шшшт, мила — прошепна той до устните ѝ, когато нощницата ѝ се плъзна надолу и тя издаде звук на протест. — Позволи ми да те докосвам. Не знаеш ли колко ми е необходимо да те докосвам? Да те усещам? Толкова си топла, Клара, толкова съвършена. Не бой се. Ти си моя жена. Моята хубава, съвършена съпруга.

Дълбокият му, топъл глас пропъди всичките ѝ страхове и сега вече нищо, освен Люсиен вече нямаше значение. Беше казал, че не могат да върнат времето, но това тук беше осъществяване на всички обещания, които си бяха дали онова лято. Беше целта, която искаха да постигнат заедно и пред тази увереност избледняваше всичко друго. Той беше пак нейният Люсиен — раним и откровен, и любящ, какъвто го помнеше.

Сега откриваше, че притежава известна власт над него, както и той над нея. Докосванията ѝ го караха да трепери, а целувките ѝ го караха да стене от възхита. Когато го погали за пръв път интимно с връхчетата на пръстите, той произнесе името ѝ по такъв начин, че по гърба ѝ преминаха тръпки. Той лежеше като замаян под ръцете ѝ, безсилен да прави нещо друго, освен да приема онова, което тя му даваше и жадно да му се наслаждава.

Може би причината беше в сенките и многото свещи или в необичайната интимност с Люсиен, но Клара имаше чувството, че вече не са в реалността на Барингтън. Между тях всичко беше свършено. Като в чудно хубав танц всяко движение беше вярно, всеки поглед и всяка усмивка свършени. Когато той проникна най-сетне в нея, затвори очи от удоволствие и зашепна името ѝ, дори болката от проникването не можа да накърни всепоглъщащото удоволствие да е заедно с него. Телата им намериха инстинктивно верния ритъм и чудото беше толкова голямо, че Клара беше смаяна от свършенството на всичко, което ставаше.

По-късно, когато пламенното привличане и удоволствието поотзвучаха, те лежаха сънени един до друг, докосваха се леко и се целуваха. Най-сетне Люсиен се откъсна от тялото ѝ, прегърна я, привлече я към рамото си и тя му се покори без съпротива.

— Ще спиш днес тук — каза той. Беше констатация, не въпрос. Тя затвори очи, когато пръстите му загалиха рамото ѝ.

— Да — прошепна тя и се отпусна докрай. И без това не би могла да си отиде в стаята, беше прекалено отмаляла. Устните му, притиснати към челото ѝ беше последното, което осъзна, преди да заспи.

Три дни по-късно Люсиен се протягаше мързеливо в леглото, само по халат. С най-голямо удоволствие би хвърлил и него, но Клара се оказа ужасно свенлива, независимо от това колко често виждаше той тялото ѝ или го галеше, щом зърнеше голото му тяло, тя се изчервяваше и почваше да пелтечи. Това го възхищаваше и възбуждаше, но понеже беше обещал да не я ядосва, когато не се любеха, той си намяташе нещо.

Беше късен следобед, но Клара още спеше, капнала след страстната любовна игра, на която се бяха насладили въпреки краткия сън предишната нощ. Той се надяваше да не я е преуморил и си наложи да обуздава желанието си, за да може тя да си почива, когато пожелае. След три дни и три нощи желанието да я има, което го бе изгаряло години наред, не беше отслабнало ни най-малко. Всъщност той едва сега почна да проумява колко дълбоко и силно я е желал.

Осъзна го и се ужаси. Имаше намерение да я направи своя робиня, да я накара и тя да го желае толкова силно, колкото я желаше той, а се случи тъкмо обратното. За него тя беше като наркотик, от който е напълно зависим. Испита страх, ужасен страх, че каквото и да прави, ще е така обсебен от нея, както баща му беше обсебен от неговата майка. Дори да я наблюдава в съня ѝ му се струваше леко налудничаво. Какъв смисъл можеше да има това? Трябваше да извика камериера си, да му заповяда да му приготви банята, после и дрехите, след което да се наслади на една вечер в клуба с приятелите. Когато Клара се събуди и види, че го няма, ще трябва да се запита къде ли е отишъл, а той би трябвало да се върне чак следобеда на другия ден и да не ѝ казва къде е бил. Само, за да разбере тя, че не зависи от нея и не живее само, за да вижда усмивката ѝ, да чува гласа ѝ, да усеща ръката ѝ.

Само че той нямаше да излезе, щеше да остане, да я наблюдава в съня ѝ, докато отвори сивите си очи и го погледне с онова сладко желание, което за него беше истински подарък. За останалите дни от

първата седмица след сватбата той ще е неин роб, с пълното съзнание, че е глупак. Когато седмицата свърши и се наложи да напуснат идилията си, за него това ще е само още по-трудно. Но тогава техните два живота ще тръгнат по различни пътища. Тя ще стане отново веселата, възхитителна дама от висшето общество, каквато изглежда трябва да бъде, а той ще се върне при нещата и хората, които правеха живота му поносим.

Отпъди енергично тези мисли. Сега и двамата са тук. Заедно. Както отрано бе предположил, тя беше откровена, великодушна и страстна любовница, беше срамежлива и въпреки това възхитително усърдна в желанието си да учи. Затова привличаше толкова силно мъжете. Сигурно усещаха, че Клара е повече от готова да достави наслада на онзи, който спечели нейното благоволение.

Люсиен наведе глава и вече наблюдаваше по-иначе спящата си съпруга. Беше удоволствие да я гледа — тя беше открита, добра, имаше мило лице. Нямахше да се насити да я гледа, тъкмо обратното. Както при хубава картина или красив порцелан удоволствието да гледа Клара щеше да се засилва с всяка измината година.

Беше толкова слабичка, че можеше да обгърне кръста ѝ с ръка, толкова крехка, че се чудеше как не ѝ е строшил всяко кокалче. Но тя не се оплака. Вземаше каквото той ѝ даваше и пожелаваше още и още. Никога не бе имал толкова фантастична любовница. Сърцето и тялото му чувстваха, че тя е единствената жена, в която може да потъне докрай. Памела, която знаеше всички начини, по които можеше да бъде задоволен един мъж, никога не бе постигала магията да го накара да забрави къде е. С Клара едно докосване беше достатъчно, за да се забрави безрезервно.

Минаха още петнайсет минути, през които той продължи да я гледа — толкова мъничка и сякаш загубена в леглото му — същинско дете. Беше най-спокойното спящо същество, което бе виждал, макар и да не бяха много онези, с които би могъл да я сравни. Не беше му станал навик да прекарва нощта при проститутките и метресите, които бе имал през всички тези години, беше заспал само, крайно изтощен, няколко нощи при Памела.

Люсиен стана тихичко, отиде до писалището и направи списък на онова, което искаше. Искеше гореща вана и спалнята да бъде оправена, докато те с Клара са заети в банята. Освен това свежо спално

бельо, нощница и пижама. Леко ядене и вино. Изстудено шампанско — през последните три дни Клара откри, че го предпочита. Освен това ваза с дъхави бели рози. Не се съмняваше, че опитният му иконом може да ги достави по това време на годината. Свещите също трябваше да бъдат сменени преди двамата с Клара да са се върнали в спалнята.

Когато свърши, Люсиен отвори едно сандъче от розово дърво, провери няколко чекмеджета в своето бюро и откри най-сетне тайното отделение и ключето в него. Отключи едно чекмедже и извади след известно колебание нещо увито в коприна, после пак го заключи. Пъхна бележката под вратата и дръпна шнура на звънчето, за да дойде слуга и я намери. Това функционираше досега много добре. Единственият човек, с когото Люсиен бе разговарял, откакто се бе оттеглил заедно с Клара, беше самата Клара. Такова беше и желанието му. Тези, макар и само няколко дни трябваше да са най-хубавите в неговия живот и той щеше да им се наслади и ревностно да ги пази. През идните години, след като Клара го напусне, щеше да си спомня за тях, както някои хора за загубената си младост. Те ще са топлата му завивка срещу студа и самотата, единствената слабост, която ще си позволява, след като тя заключи в края на краищата, сърцето си за него.

Той разгърна и хвърли коприната, в която беше увито великолепно ветрило. Неволно се усмихна. Още помнеше деня, в който го купи за Клара в Италия, на пазара в малък град, където беше толкова горещо, че всичко се продаваше много евтино. Само това ветрило беше твърде скъпо и изискано, за да бъде купено само срещу жегата. Беше произведение на изкуството и създадено за дама, която да усъвършенства с него изкуството на флирта. Ветрилото беше от слонова кост и кремава коприна, изрисувана със златни цветя и толкова красиво, че беше дал повече от всички останали купувачи, за да може да го занесе на дамата на своето сърце. Роби реши, че е полудял, а и той вече си го мислеше, когато купи в Копенхаген порцеланова кутийка за бижута, а в Перу огърлицата от сребърни звънчета. Във всяка страна, през която Роби го беше мъкнал през четирите първи години след раздялата си с Ана, Люсиен откриваше сувенири за Клара и грижливо ги пазеше, дори в Андите, за да може, щом се върнат, да ѝ ги подари като доказателство за любов и преданост. Фин вълнен шал

от Еквадор, подправки и сандалово дърво от Индия, парфюм, който в Испания съставиха специално за нея, резбовано дървено ангелче от Германия. Все подаръци за Клара. До един пазени години наред, в очакване на подходящия ден да ѝ бъдат поднесени.

Той седна на леглото и с разтвореното ветрило докосна леко бузата ѝ.

Тя не помръдна.

— Клара — повтори той и прокара ветрилото от слепоочието до брадичката ѝ.

Наведе се по-ниско над нея, за да я целуне по ухото.

— Съпруго! — прошепна той и я целуна по-силно.

Клара се размърда. Люсиен се засмя тихо, а когато тя се обърна към него, сложи ръка на кръста ѝ.

— Добър ден, моя мързелива хубавице.

— Ммм. — Тя се протегна, после се притисна към него.

— Пак ли заспиваш? — попита той и я целуна по бузата. После издърпа чаршафа и използва отново ветрилото, за да я погали с него и да я събуди с милувка. — Имам подарък за теб.

— Още един? — измърмори тя и вдигна с явно усилия глава, преди отново да я отпусне. Ръката ѝ посегна към голите му гърди в отвора на халата и сънено, но много интимно ги погали. — Много ме глезиш, Люсиен.

Той я потупа с ветрилото по бедрото.

— Познаваш ме достатъчно добре, за да не говориш подобни глупости. Аз не подарявам на жените красиви нещица, но тези дреболии от край време ти принадлежат.

— Не са дреболии. Огърлицата е най-красивото нещо, което съм виждала, а парфюмът...

— Продължава да ме влудява — допълни той нейното изречение и се наведе към шията ѝ, за да вдиша богатия аромат.

— Великолепен е, нали? — измърмори тя и се притисна с доволно мъркане към него. — Ще го използвам рядко, за да имам за по-дълго време.

— Не, вземай от него, когато пожелаеш. — Той се запита дали след шест месеца ще е вече свършил. — Когато изпразниш шишенцето, ще поръчам да ти направят още.

Той разбра, че заровила глава в рамото му, тя се смее.

— Чудесно. Какво е това? — Тя се раздвижи, за да разбере с какво я гали по ръката? — О, Люсиен, колко е красиво!

Той я изчака да вземе ветрилото и като видя колко е възхитена, ѝ разказа как го е купил.

— Не съм виждала по-красиво ветрило, всичко живо ще ми завижда за него. При мен то ще е винаги на почит, както и огърлицата и парфюмът. Благодаря ти, Люсиен.

Той вдигна ръка и я прокара по гърба ѝ. Тя чак сега осъзна, че е седнала в леглото и той вижда голото ѝ тяло.

— Наистина ли искаш да ми благодариш, Клара? — попита, докато тя придърпваше, изчервена, чаршафа към себе си.

— Люсиен...

— Заповядах да приготвят банята — обясни той, докато търсещите му пръсти я караха да потръпва. — Не искаш ли да си донесеш парфюма и да се позамислиш върху начина, по който можеш да ми изразиш своята благодарност?

— Беше приказна сватба, лейди Ана. Абсолютно сполучлива. Сигурна съм, че никога не съм виждала двойка, която да си подхожда толкова добре колкото виконт Калън и новата виконтеса. — Лейди Ърлингтън удари с ветрилото си лейди Ана по ръката и се понаведе, за да ѝ прошепне доверително: — Несъмнено женитба по любов, нали? Веднага го забелязах, още щом лорд Калън я хвана за ръката. Ами погледа, който ѝ подари — за малко да припадна. И тя, и другите по-възрастни дами от компанията на лейди Ана се засмяха.

— Благодаря — отговори Ана и се накара учтиво да се усмихне. — Мисля, че и лорд Манинг, и моят брат са доволни от сватбата.

— Но разбира се — потвърди и лейди Мейквейл. — Двойката е толкова хубава, че заличава ужасните истории около родителите на виконта. Сигурна съм, че младоженката изобщо не се е сещала за тях.

— В никакъв случай — вметна госпожица Вайълит Пампсън. — Би било и крайно несправедливо да се натоварват децата с греховете на родителите. Темпераментът на виконт Калън е съвсем различен от този на неговия баща, лека му пръст. Не искам, разбира се, да кажа лоша дума за мъртвите, но нали всички знаем какви бяха слуховете. За онова, например, което е последвало смъртта на Едуард и Летиция Брайланд — добави тя с меден глас. — Смъртта на лорд Гансли, имам

предвид. — Тя изгледа многозначително другите дами и в награда за кратката си реч получи кимания и шушукане.

Ана изскърца със зъби. Тя толкова мразеше виконт Калън, че с удоволствие би го обвинила, че носи сърце на убиец, но никой нямаше право на подобни намеци.

— Едуард Брайланд беше най-добрият приятел на моя брат — заяви рязко тя. — Беше добър приятел и великодушен човек, тъй че ако синът му е поне наполовина толкова мил, значи е добър човек, а моята племенница щастлива, че го има за съпруг. А сега ще ви помоля да ме извините.

Тя тъкмо се обръщаше, когато кораво мъжко тяло ѝ препречи пътя.

— Лейди Ана — поздрави я лорд Манинг и я хвана здраво за лакътя, за да я спре, докато се покланяше на другите дами. На Ана не ѝ убегна как по-възрастните дами гледат привлекателния лорд Манинг. Трябваше да си прехапе езика, за да не му каже как същите тези дами преди малко стъпкаха в калта отдавна мъртвия му брат.

— Милорд — каза вместо това, — колко се радвам да ви видя след толкова кратко време.

— Да, така е — потвърди той с онази усмивка, от която от край време ѝ омекваха коленете. — Сватбата беше много симпатична, нали? Бих искал все пак да поговоря с вас за неприятното събитие, което я последва съвсем отблизо... — Всички побелели глави на дамите, които можеха да го чуят, се обърнаха към него. Лордът сякаш изведнъж забеляза къде е. — Но съм сигурен, че дамите не биха желали да ги отегчавам с подобни баналности — добави той. Дали не може да поговорим някъде насаме? Милейди, бихте ли ми направили честта да ме придружите в градината? Днес времето е толкова хубаво.

— Наистина ли? — каза безизразно тя.

Той ѝ подаде с усмивка ръка.

— Да вървим?

В този миг тя би предпочела да е в най-отдалеченото кътче на Африка, вместо да остава насаме с Робърт Брайланд, но дори неговата компания беше за предпочитане пред досегашната. И тя го хвана под ръка.

— Благодаря.

— За мен е удоволствие. Дами — поклони се той усмихнато на възрастните госпожи.

— Ти от нищо не си се отказал, Робърт — каза тя, докато той я извеждаше в градината през вече отворената широка врата.

— Току-що даде на тези клюкарки тема за разговор, нищо, че всичко ще е пълна измислица. Много добре знаеш, че след сватбата не се е случило нищо.

— Вярно, но те така отчаяно копнееха да поклюкарстват — отвърна той най-невинно. — Аз само им хвърлих вместо стария кокал пресен, та да имат какво да глождят.

— Като не пропусна и случая да пофлиртуваш с тях — забеляза тя малко ядосано. — Но нали винаги съм казвала, че за тази цел ти не би пренебрегнал и бабичка — погледна го тя изкосо — или дори дете.

— Ето какво било — каза той, когато тръгнаха по алеята. — Трябва ли да си направя заключението, че си недоволна заради уговорката ми за утре със Сара?

— С моята дъщеря госпожица Хънингтън? — попита ядосано Ана, доволна, че са вече толкова далеч от компанията и може да говори открито.

— Да, с госпожица Хънингтън — веднага потвърди той. — Вече се радвам на тази среща, въпреки че вече съм разглеждал Тауър няколко пъти. Ако искаш, с удоволствие ще вземем и тебе, Ана. Дори се надявам да дойдеш. В противен случай ще ни се наложи да вземем онази ужасна гувернантка, а жената е, откровено казано, доста потискаща. Сара ми разказа...

— Сара! Ана се отскубна рязко от него. — Нека ти напомня, Робърт, че Сара е моя дъщеря. Няма да допусна да разговаряш с нея на публични места. Бих предпочела изобщо да не я познаваше и повече да не ни гостуваш.

— Наистина ли, Ана? — попита той меко и отговори на погледа ѝ. — Нали знаеш, че моите посещения в градската къща на брат ти бяха дори очаквана формалност, тъй като нашите семейства наскоро се сродиха. Сара ми каза, че иска да види Тауър и ме помоли да ѝ го покажа. Трябваше ли да не ѝ обърна внимание? Ти би ли го предпочела.

Проклет да е! Ана му обърна гръб. Проклет да е, задето е толкова спокоен, а на всичкото отгоре и прав. И дважд по-проклет задето

изглежда толкова добре. Беше започнала да мрази правилните черти на лицето му, които го правеха да прилича на гръцка статуя. Времето се беше показало благосклонно към него. Беше все така привлекателен и дори по-мъжествен отколкото преди единайсет години.

— Защо го правиш, Робърт? Искаш да ме накажеш?

— Да те накажа? — повтори той тихо, сякаш го бе шокирала. — Ана как може дори да си го помислиш? Преди всичко нямам никакво основание, освен това за толкова слаб ли ме смяташ, че да си послужи за тази цел с едно дете?

Тя се почувства още по-глупаво. Разбира се, че никога не би си го помислила за него. Той извърташе думите ѝ, както винаги го беше правил.

— В такъв случай защо продължаваш познанството си с моята дъщеря? Нали знаеш, че това не може да ми хареса.

— Да, зная — съгласи се той. — Но тя го иска, а също и аз, защото много се радвам на компанията ѝ. Имаш чудесно дете, Ана. И в памет на онова, което ни свързваше някога, бих искал да ѝ направя пребиваването в Лондон колкото може по-приятно. Това е всичко и тъкмо ти би трябвало да го знаеш. Аз те обичах, а ти...

— Ти си ме обичал! — каза тя саркастично и усети при тези думи остра болка.

Той я хвана за ръката и рязко я завърта. Сините му очи я стрелкаха.

— Аз те обичах — произнесе той бавно и натъртено, — по-силно отколкото смятах, че е възможно. Бях готов да дам живота си за теб.

— Беше готов, така ли? Каква хубава реч, Робърт, но, доколкото си спомням, в това открай време ти е силата. Поне като за начало. Но си забравил, изглежда, доколко тази любов, която твърдиш, че си изпитвал, беше силна в действителност. — Тя погледна ръката му, все още легнала върху нейната. — Причиняваш ми болка.

Той я пусна и отстъпи назад. Тя видя как се мъчи да си придаде отново равнодушен израз и как си възвръща самообладанието.

— Все още ли ме укоряваш за провала ми с Даяна?

— Така ли се казваше?

Той я погледна търпеливо.

— Не се преструвай, знаеш го много добре, Ана, и не ти прилича. Сигурно мислиш, че можеш да ме нараниш още по-дълбоко,

но, повярвай, това е невъзможно.

Изведнъж ѝ стана студено и съжали, че е дошла с него в градината. Разтърка ръце и му отговори:

— Прав си, разбира се, глупаво е от моя страна да се преструвам, че мога да забравя какво се случи тогава. През последните единайсет години не съм преставала да мразя това име.

— Странно, аз също — каза той. — Студено ли ти е, Ана? Или аз съм причината да трепериш? Обещавам ти да не повторя глупавото си държане от последната ни разходка в градината. Не че съжалявам за станалото там, но бих си пожелал друг край. Искаш ли да влезем вътре?

Тя поклати глава, обърна се и погледна към градината, осветена с китайски фенери.

— Не, Робърт, още не. И не ме е страх да не ми се натрапиш отново. Синината на окото ти едва е успяла да избледнее.

Той явно разбра желанието ѝ да помълчи, нали винаги ставаше така. Хвана я мълчаливо под ръка и я поведе през градината към малка пейка.

— Беше ли щастлива с полковник Хънингтън?

— Да.

Тя го чу как преглътна. После помълча известно време, преди отново да заговори.

— Той ти подари дъщеря. Прекрасно дете.

Ана усети сълзи да парят очите ѝ и се втренчи в ръцете си.

— Да, така е и аз много я обичам.

— Ана, може би никога не си знаела — прокашля се той и се обърна към нея. — Може би изобщо не си забелязала, колко... колко силно съжалявах... колко мъчно ми беше.

Сълзите вече течаха по бузите ѝ. — Знаех — прошепна тя, — аз също ужасно съжалявах.

Той хвана ръцете ѝ с успокояващ жест.

— В такъв случай хайде да не говорим вече никога за това. Искях само да знаеш, че никога не съм приемал с лекота своя грях. Често поглеждах назад и съжалявах за начина, по който се държах този последен ден. Ти беше права, Ана, не бива да се съмняваш. Моля те, не плачи. Вземи. — Той ѝ подаде поръбена кърпичка от тънка коприна.

Тя я взе и въпреки сълзите си не можа да не се засмее.

— О, Робърт, глупаво човече, все още ли използваш копринени кърпички?

— Ами разбира се — засмя се и той. — Последни остатъци от по-елегантни времена.

— Трябваше да се родиш сто години по-рано — заяви тя и си избърса очите. — Мисля, че най-добре ще е да извикам каретата си.

— Не бързай да си тръгваш, Ана. Още не си танцувала с мен.

— Аз изобщо не биваше да идвам — изсумтя тя. — Знаех, че ще си тук. Знаех, че ще ме преследваш, докато се съглася да танцувам с теб.

— Да — каза той, — това е единствената причина да бъда тук.

— Но е толкова глупаво. Просто не разбирам защо го искаш и ще е по-добре да престанеш.

— А ти можеш ли? Искаш ли го?

— Да — отговори веднага тя. — Всъщност не. Просто не разбирам защо го правиш и бих желала да престанеш.

Той се усмихна с неотразимата си усмивка.

— Ела и танцувай с мен. Един валс. Кълна ти се, че след него ще се чувстваш по-добре.

Тя сложи кърпичката в ръката му.

— Не, Робърт, моля те. Не ми причинявай това.

— Кое, Ана? — Коприната изчезна в джоба му.

Тя го погледна изпитателно. Как можеше той да разбере? С мъка беше преодоляла преди години загубата му, но мисълта да преживее всичко още веднъж, беше непоносима.

— Това би ме убило, Робърт — прошепна тя и го погледна. — Кълна ти се, би ме убило. Изобщо не подозираш...

Ръката му покри нейната.

— Зная. И ти обещавам, Ана, че не искам да ти причиня болка и никога не съм искал съзнателно да страдаш заради мен. Но както знаем и двамата, понякога нараняваме, волно или неволно, тъкмо онези, които най-много обичаме. Всичко, за което те моля днес, е един танц, нищо повече. Но ако не желаш, няма повече да ти досаждам.

Тя си пое дълбоко въздух и се накара да заговори.

— Един танц — съгласи се тя.

Той кимна. И се усмихна. Тя усети, че пак му се покорява. — Добре, Робърт, само един танц. И после ще си вървя.

— Да, Ана — той стана и я поведе. — Много добре те разбирам.

Люсиен остана пет минути в каляската си, загледан във фасадата на къщата на Памела. Една седмица, беше ѝ казал, но бяха минали два месеца, преди да се опита да я види или поне да ѝ изпрати няколко реда. Сигурно е бясна и той не се радваше на предстоящата среща. Най-сетне се стегна и отиде до вратата.

Сиби беше очарована да го види, изчерви се и още повече се обърка, когато той я хвана за ръката и ѝ подари една от редките си усмивки.

— Сиби, миличка — поздрави я той, учуден, че се радва повече да види нейното симпатично личице, отколкото лицето на нейната господарка. — Колко си хубавичка. — Той ѝ целуна доста продължително ръка и момичето остана без дъх. Понечи да ѝ каже още нещо, когато зърна белезите на бузата ѝ. Докосна ги внимателно, намръщил чело, а Сиби цяла се сви. — Лейди Холинг отново ли си е изкарвала лошото си настроение на теб, Сиби? Трябва само да ми кажеш, малката, и ще направя необходимото, тя да престане.

Ако беше възможно, Сиби щеше да се изчерви още по-силно.

— О, не, милорд — увери го тя и погледна изведнъж уплашено. — Тя е винаги много добра към мен — момичето прикри белезите със свободната си ръка. — Винаги, милорд.

Люсиен съжали, че Клара не е с него. Тя щеше да знае как да утешат момичето. Него не го биваше в подобни ситуации.

С утешаваща, както се надяваше, усмивка, той ѝ стисна ръката, преди да я пусне.

— Господарката ти вкъщи ли си е?

Сиби отново направи реверанс.

— Да, милорд. Цялата заран беше в ателието, но още преди седмици ми е заповядала, да ви въведа, веднага щом дойдете, с каквото и да е заета в момента. — После Сиби бързо се озърна, наведе се напред и прошепна: — Не бива да ви го казвам, милорд, но тя ви очакваше с такова нетърпение. Ужасно ядосана беше.

— Благодаря за предупреждението — прошепна в отговор и той. Сиви пак се изправи.

— Веднага ще ѝ докладвам за вас, сър, та ме извинете, ако обичате.

— Недей, скъпа, не си прави труда — задържа я той. Свали си шапката, съблече палтото и ѝ ги подаде. — Сам ще ѝ докладвам, че съм тук.

— Но, милорд...

Той я потупа шеговито по брадичката.

— Не се тревожи, Сиви. Лейди Холинг няма да си изкара яда на теб. Имаш думата ми.

Памела толкова се беше съсредоточила в работата си, че не чу как той отвори още по-широко вече отворената врата. Ателието ѝ беше единственото помещение в къщата, в което не миришеше на тежкия ѝ парфюм, а на ленено платно, грунд и бои. Люсиен никога не разбра как Памела може да издържа тази миризма по-дълго от няколко минути, но тя прекарваше по-голямата част от следобедите и ранните вечери тук, където рисуваше с молив или с маслени бои. Със сръчността си си докарваше добър доход, но и да не беше така, тя пак щеше да рисува. Работите ѝ бяха познати и красяха много салони в благороднически къщи. Дори един принц притежаваше две пейзажа от лейди Холинг.

На този фон Люсиен никога не можеше да разбере докрай, защо се занимава с карикатури и сатирични рисунки, особено когато техен обект бяха хора от висшето общество, на които всъщност толкова се старееше да се хареса. Тя много внимаваше рисунките да остават анонимни и ги подписваше само с „Le Chat“ — Котката. Псевдонимът беше подходящ за начина, по който Памела си отмъщаваше с карикатурите, най-вече на онези, които я бяха унизили. Котката беше съсипала вече не една репутация в този град и в обществото я мразеха и се бояха от нея, въпреки че от любопитство се намираха достатъчно купувачи за това вестниче, което се продаваше открито. Ако нейното авторство на злобните карикатури станеше известно, щяха не само да я пропъдят надалеч, а някои хора и безмилостно да ѝ отмъстят. Мнозина щяха с удоволствие да видят как на кариерата на Котката най-сетне е сложен край.

В момента Памела работеше над един натюрморт и пренасяше върху платното композиция от цветя и плодове. Той я погледа как ги

копира и очевидно без усилие ги пресъздава върху платното. Дългата ѝ руса коса беше вдигната небрежно и няколко кичура галеха бузите ѝ. Скромната ѝ дневна рокля беше препасана с голяма престилка, която я покриваше от врата до петите. Изглеждаше общо взето доволна и, както винаги, от хубостта ѝ на човек му секваше дъхът.

— Добър вечер, лейди Холинг — измърмори той, за да не я стресне прекалено силно.

Тя се изправи рязко и изтърва четката, сякаш я беше навикал. Когато се обърна към нея, той съзря паника в очите ѝ, нескрит страх, който никога не бе очаквал от Памела. Погледът и зашари през ателието, сякаш там имаше нещо, което той не биваше да види, но после се посъвзе. Пое си дълбоко въздух, усмихна се и остави палитрата.

— Люсиен. — Сега гласът ѝ отново беше овладян и тя се беше съвзела. — Изненада ме. Отдавна ли стоиш там?... — Тя го изгледа с присвити очи. — Сиби ти позволи да влезеш без предупреждение? — На лицето ѝ се изписа гняв — колко пъти съм ѝ казвала...

— Какво значение има? — прекъсна я Люсиен. — Аз не пожелах да докладва за мен. И ти няма да я накажеш, Памела.

Тя го изгледа недоверчиво.

— А ти, Люсиен, няма да ми нареждаш как да се държа със слугинята си.

— Напротив, ще го правя — отговори той и пристъпи по-навътре в ателието. — А ти, мила моя, ще направиш каквото ти кажа, иначе ще те накарам да изпиташ недоволството ми. Да не си я ударила още веднъж, Памела, в противен случай ще съжаляваш. Разбрахме ли се? — добави той меко.

— Да не си посмял да ми се заканваш, лорд Калън — отговори не по-малко заканително и тя. — Иначе лошо ти се пише.

— Заканите са излишни оръжия, които аз не използвам, Памела — каза той и прокара пръст в ръкавица по брадичката ѝ. — Ако сториш нещо на Сиби, ще изпиташ гнева ми. — Той се поотдръпна и леко ѝ се поклони. — Избрал съм, изглежда, неподходящ момент, лейди Холинг. Тъй че ще се оттегля.

— Люсиен! — Тя го хвана за ръкава. — Не си тръгвай, моля те. Извини ме. Нали знаеш каква съм, когато ми пречат по време на работа, освен това бях ядосана, че толкова време никакъв не се появи.

Бях намислила, щом прекрачиш прага, да ти захлупя някоя тенджерка на главата — усмихна му се тя. — Вместо това те посрещнах с яростна атака.

— Да, наистина.

— Това учудва ли те? — попита тя, пусна го и вдигна четката. — След като ме остави толкова дълго да те чакам? Младата ти жена изглежда е по-добра, отколкото предполагам. Каза ми, че мога да те очаквам една седмица след сватбата, вместо това през последните два месеца придружаваше лейди Калън навсякъде, както верен и предан съпруг е длъжен да го прави. Разбирам, че ти се е налагало да се преструваш на глупак, когато тя бе представена при двора, но че го повтаряше навсякъде, това вече не го разбирах. Наистина, Люсиен. — Тя му хвърли развеселен поглед и се залови да чисти със сръчни движения четките си. — Изглеждаше сякаш ти се искаше да надминеш Кларънс Паркет.

Люсиен, който разглеждаше един пейзаж от Хайд парк, измърмори равнодушно:

— Вярното куче Паркет? — Заедно с Памела му бяха измислили този прякор, защото им се виждаше ужасно смешна предаността на този съпруг към неговата половинка. За съжаление прякорът стана известен и скоро всички започнаха да го повтарят.

— Да — разсмя се Памела, — точно така. Ще трябва да измислим ново име и за теб. Може би Хрътката. Калън Хрътката. Или лорд Хрътка. Това повече ми харесва. И толкова ти подхожда, скъпи.

— Памела — изрече предупредително той. Но трябваше все пак да ѝ даде право. Беше я накарал да чака и не намери време дори да ѝ прати бележка, че ще се позабави. Всеки ден решаваше, че ще е по-добре да наmine лично да я види. Знаеше, че трябва, за да ѝ попречи да направи от яд някоя глупост. Но всеки път намираше оправдание, за да предпочете да прекара деня с Клара. Театър, опера, Хайд парк, музеи и магазини. Все места, които обикновено избягваше, бяха станали негови ежедневни цели. Беше наистина смешно. Точно както го каза Памела, беше се превърнал в предан слуга на своята мъничка, невзрачна женичка. Дори сега виждаше Клара пред себе си, изразителното ѝ лице, прибраната коса, стройната фигура. Външността ѝ не можеше да се сравни с ослепителната хубост на Памела и въпреки това той копнееше да е в една стая с нея, да я гледа и

да знае, че тя му принадлежи. Освен това ставаше смешно ревнив. Сърцето му се свиваше само при мисълта, че в този миг на бала на лейди Върси Клара е заобиколена от куп обожатели, които толкова лесно омагьосваше.

— Кажи, много ли я обичаш? — дразнеше го Памела. — Колко ли е ужасно. Да си роб на едно пуйче. — Тя наблегна многозначително на последната дума и отново се разсмя. — Става ми толкова смешно, само като си го помисля. Тъкмо ти да се оставиш да те хване и зароби жена, която толкова дълго си мразил.

При Памела половинчати работи нямаше. Тя винаги улучваше в десетката. Преди това го привличаше към нея. Приличаха си в своята язвителност. Дотолкова, че се боеше да не може да намери друга жена, която да пасва толкова добре на тъмната страна в него. Фактът, че сега е намерил нещо по-добро, го превръщаше изведнъж в нейна жертва, но сега вече беше неин събрат в тъмните страсти. Предчувстваше какво ще последва, сякаш вече се бе случило.

Люсиен отхвърли чувството за вина и се постара да изиграе подходяща сцена на ярост, но се оказа способен само на съчувствие и, може би, на малко тъга. Никога не беше обичал Памела, но бяха приятели и през годините приятни спътници. Тя сигурно щеше известно време да е бясна и то с пълно право. Той се сърдеше и на себе си, задето е бил такъв глупак и лъжец. На толкова много мъже се бе присмивал, защото се бяха покорили на любовта и бяха позволили една жена да промени живота им. Сега заслужаваше на свой ред всяка подигравка.

Тя го наблюдаваше и чакаше реакцията му. И това беше между тях игра, както и много други неща. Неговият следващ ход щеше да определи характера на отношенията им, поне докато Памела реши какъв ще бъде нейният следващ ход. Можеше да й каже в отговор много неща. Реши най-сетне да е онова, което тя очакваше от него.

— Ако не го виждах със собствените си очи, скъпа, никога нямаше да повярвам. Да не би да ревнуваш, Памела? Това чувство трябва да е ново за теб.

Тя захвърли с рязко движение четките през ателието.

— Копеле! — изкрещя тя, луда от гняв. — Не говори с мен така, след като ме накара да те чакам цели два месеца. Ти ме изложи пред всичките ни приятели и аз никога няма да ти го простя!

— В такъв случай не желая да си губя времето за извинения — отговори той хладно и я изгледа спокойно. — Както чух, не си водила през това време много затворен живот.

Изразът на триумф изтри от лицето ѝ гнева.

— Точно така, милорд. Или си въобразяваше, че още след първата седмица ще се затворя вкъщи и ще си изплача очите по теб? Трябваше да ме познаваш по-добре, Люсиен.

Само преди няколко седмици щеше да я накаже за подобно държане. Всички негови познати знаеха, че Памела е негова метреса, макар никога да не я бе подкрепял финансово, а тя да беше достъпна за всеки мъж. Сега всичко се беше променило.

— Така значи — каза той, отмести поглед и заразглежда нещата на работната ѝ маса. — Боя се — загуба за мен. И придобивка за друг мъж. Или трябваше да кажа — за други мъже. Сигурен съм, че си дала на Хезуел, на Уолтън, и другите си обожатели по нещичко срещу техните пари.

Учестеното ѝ дишане беше достатъчно сериозно предупреждение. Люсиен успя да се извърне овреме, за да хване юмрука ѝ преди той да е стигнал целта си.

— Лейди Холинг, въпросът е само, дали и ти си била задоволена? — каза той и стисна болезнено крехките кокалчета на ръката ѝ. — Хайде, кажи ми, много зле ли беше? Клетият стар Хезуел сигурно те е близал до припадък, освен ако не си е сложил ченето. Досмешава ме всеки път, само като си го помисля.

— Недей! — Тя се опитваше напразно да се измъкне от хватката му. — Недей!

Той се приближи още и изви ръката ѝ надолу.

— Ще те оставя на мира, Памела, ако не споменаващ повече в мое присъствие жена ми. Не желая да чувам нито името, нито титлата ѝ, нито нещо за нея, произнесено от теб, разбра ли? Остави Клара на мира. Наистина на мира!

— Люсиен, глупако! — Тя се съпротивляваше и той най-сетне я пусна. После тя се дръпна и взе да разтрива китката си, вперила в него изпълнен с омраза поглед. — Глупако глупав! Само се чуй. Тя ще те погуби, винаги си го знаел. Как е успяла толкова лесно да те омотае?

Люсиен я гледаше как се мъчи да се овладее.

— Нали винаги си го знаел — каза тя, вече по-спокойно. — Тя вече за малко да те погуби, както майка ти твоя баща. Ти се беше заклел да не вървиш по стъпките му, а я се виж сега! Два месеца със съпругата, само два — и ти си в краката ѝ. Хрътката Калън. Така ще те наричам, глупако глупави! Заслужи си го.

След това се възцари мълчание. Люсиен не можеше да ѝ възрази. По отношение на Клара той се беше държал като дете. Гладно, отчаяно дете, готово да направи всичко, за да получи каквото иска. Дори съзнанието, че в края го очаква катастрофа, не можа да го спре. Седмиците откакто беше женен, бяха най-хубавите в неговия живот. Толкова сладки и съвършени... Знаеше, че онова, което споделя сега с Клара, не може да е трайно, но въпреки това се ужасяваше само при мисълта, че може да я загуби. По-добре беше да си признае сега поражението, да изпрати Клара в Пеъруд и всичко да е вече зад гърба му.

— Тя дори не е хубава, или греша? — попита Памела с равнодушен тон, което му подсказваше, че го прави нарочно. — Впрочем може би притежава нещо, което струва повече от едната хубост? — продължи тя, докато събираше пръснатите четки и изчакваше отговора му. Движенията ѝ бяха спокойни и отпуснати. — Владее, може би, тайната как се внушава добро самочувствие на един мъж. Не е никак трудно. Хващам се на бас, че сигурно знае как да се усмихва. Не много кокетно, но не и прекалено срамежливо. Просто открито и женствено, тъй че мъжът да се чувства добре. Умее също да води разговор и да оставя мъжа да говори за себе си. Тъй че да има чувството, че е нещо изключително, дори да е само някой досадник като сър Томас Ридли. Само да пожелае, сигурно ще може да го завърти около малкия си пръст. Или вече го е направила?

Да, беше го направила, трябваше да признае Люсиен. Ридли беше сред най-преданите обожатели на Клара. Беше казал на Люсиен право в очите колко високо цени Клара и че би дал всичко, за да си намери такава жена.

Тъглчетата на устните ѝ се извиха в бавна, добре пресметната усмивка, която Люсиен твърде добре познаваше.

— Съвсем като майка ти — каза тя и остави четките на масата, — също така очарователна и възхитителна.

Краят остана недоизказан. Също толкова опасен. Също толкова предателски. Също толкова отвратителен.

Отрова, помисли си Люсиен. С Памела не биваше никога да го забравя. Чиста отрова. Ако в отношенията си с нея го беше забравял, щеше да е отдавна ликвидиран, както всички нейни жертви.

Лицето му остана безизразно, когато каза:

— Памела, ти забрави да споменеш нещо толкова очевидно. Въпреки недостатъците си, в леглото жена ми е несравнима партньорка. — Той млъкна, за да могат думите му да окажат въздействието си, после продължи: — Никога не съм имал по-добра. Както много добре знаеш, нищо друго не би могло да ме задържи толкова дълго при нея.

Тя пребледня и ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Сигурна съм, че няма да мине много време и твоите приятели вече също ще го знаят.

Това беше смехотворна и слаба реплика от страна на жена с опита на Памела. Люсиен се разсмя високо, защото разбра, че стрелата му е улучила. Тя осъзна почти веднага грешката си и цялата пламна.

— Копеле! — изсъска отново.

Той продължи да се смее.

— Е, добре — извика тя и не можа да не се усмихне. — Ти спечели. Признавам. Добре си изигра картите, лорд Калън и се признавам за победена. — Тя се приближи към него. — А сега можем ли да сложим край на тези глупости? — Тя продължи да стои пред него и докосна леко гърдите му с ръце. — Моля те, Люсиен, има ли смисъл да продължим да воюваме или да играем игрички. Хайде да излезем. Искам да престана да ти се ядосвам. Прекалено е напрегнато, пък и ти ми липсваше. Да, вярно е.

Той хвана ръцете ѝ и ги целуна, повече, за да я успокои, отколкото, за да се съгласи с нея. Но не излъга, когато каза:

— И ти ми липсваше, Пам. — По някакъв особен, интимен начин, но това не е достатъчно. — Тя си дръпна ръцете и той я пусна. — Съжалявам, скъпа, но не е достатъчно.

Тя поклати леко глава, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Но тогава защо дойде, Люсиен?

— За да поговоря с теб и да те видя.

Тя отвори широко очи.

— Люсиен — повтори тя, а после замълча.

— Аз наистина мисля онова, което казах за жена си. Тъй, че стой далеч от нея, Пам.

Тя го гледаше втренчено.

— Мисля сериозно и онова, което ти казах за Сиби. За мен това не е игра. Разбрано?

Тя поклати глава.

— Люсиен, измърмори тя — нали не искаш... Тя безрадостно се засмя. — Нали не говориш сериозно. Та това е невъзможно.

Той се обърна, отиде до вратата, мина в салона и извика Сиби.

— Люсиен!

Той не ѝ обърна внимание. Момичето му помогна да си облече палтото и му подаде шапката.

— Люсиен!

— Не бой се, Сиби, миличка — успокои той пребледнялото момиче и вдигна треперещата ѝ ръка към устните си. — Ако ти стори нещо, трябва само да дойдеш при мен. Само ми прати бележка и ти обещавам, че повече няма да страдаш.

— Люсиен!

Той мина през вратата и тръгна към чакащата го карета, без да обръща внимание на вида на една явно потресена лейди Памела Холинг, която стоеше на вратата и повтаряше името му.

— Сигурна ли сте, че не желаете да танцувате, милейди? — настояваше сър Антъни Сейърс. — Кълна се — разбивате ми сърцето.

Клара се засмя тихичко и подари на настойчивия господин една усмивка.

— Съжалявам, милорд, но ако трябва да избирам дали да разбия сърцето ви или да съсипя краката си, боя се, че ще реша в полза на своите крака.

— Но ако ви ги масажирам, за да ви мине болката? — пошегува се той. — Бих го направил с най-голямо удоволствие.

Клара се постара да се престори на шокирана и удари господина леко със затвореното ветрило по ръката.

— Засрамете се, сър. Само си помислете какво би казал за такова предложение моят съпруг. Или вашата жена.

Невинен флирт открай време ѝ беше доставял удоволствие, но Клара смяташе за най-безопасно да го прави с някой щастливо оженен мъж, с когото можеше да се шегува, без да се притеснява, че нещата могат да излязат от контрол. Фактът, че сър Антъни беше страстно влюбен в хубавата си жена, ѝ даваше възможност спокойно да се наслаждава на подобна размяна на реплики.

Сър Антъни направи гримаса.

— Мисля, че след като вашият съпруг приключи с мен, известно време няма да мога да мисля за нищо друго. Още повече, че не бих могъл и да го упрегна. — Той вдигна ръката ѝ, сложена на неговата и целуна леко връхчетата на пръстите ѝ. — Благодаря ви за освежаващата разходка в градината, милейди. Надявам се да не съм ви отегчил твърде много с брътвежа си за моето семейство.

— Ни най-малко — искрено го увери Клара. За мен беше удоволствие всеки миг, в който ми разказвахте за децата си. Надявам се да мога скоро да ви се реванширам. — И двамата се засмяха. — А, ето я и госпожица Хоуел. Моля ви, заведете ме при нея, милорд, за да могат краката ми да си отпочинат.

Няколко минути по-късно вече седнала на удобен стол до Бела, Клара въздъхна облекчено и каза:

— Питам се колко ли дълго смята да остане тук леля Ана. Мисля, че за мен още един час ще е предостатъчен.

Бела си оправи очилата и се огледа.

— Когато я зърнах за последно, тя танцуваше с лорд Манинг. Мислиш ли, че там става нещо? Те прекарват много време заедно и в града вече започва да се приказва.

— Зная — въздъхна Клара. — Леля Ана беше малко разтревожена, че предишните ѝ отношения с лорда отново са измъкнати на бял свят. Смяташе, че всичко това е вече минало.

— Но е толкова романтично. — Бела погледна Клара и се изчерви. — Сигурно я обича страстно, щом толкова открито я ухажва. Въпреки че тя изобщо не го насърчава. — И Бела отново си намести несъзнателно очилата.

— Да — каза замислено Клара, — наистина е романтично, въпреки че леля ми сякаш не го възприема така. Тя му е все ядосана, и все пак има мигове... — Тя млъкна и се усмихна на приятелката си. —

О, все едно. Не биваше да говоря за това. Къде е лорд Сивърн? Тя се огледа да го види. — Нали преди малко танцувахте?

— О! — каза притеснено Бела. — Улф и татко отидоха за малко в библиотеката. Татко има някаква идея относно новата машина, над която работят сега и двамата предпочетоха да поприказват веднага, вместо да рискуват след това да я забравят. Трудно си продължават работата, преди да са пренесли идеята си на хартия.

Клара го знаеше. Не се случваше за пръв път лорд Сивърн да зарязва годеницата си заради науката. Този човек смяташе и мислеше непрекъснато, дори посред някой бал. Изглежда нямаше никакво значение къде е в момента, ако му хрумне привлекателна идея, той просто се извиняваше и изчезваше, за да си намери хартия и молив. Клара просто не разбираше как Бела издържа всичко това, въпреки че и за нея самата сигурно можеше да се каже съвсем същото.

Сигурно само малко жени биха издържали мрачните периоди на мълчание, които нападаха Люсиен, или непостоянните му настроения, но тя го обичаше и щеше да издържи на всичко. Седмиците след сватбата само ѝ доказаха, че си заслужава. Може и да не беше съвършеният съпруг, но през изминалите два месеца се бе опитал, наистина се бе опитал, да ѝ бъде добър мъж и приятен компаньон. Беше я придружавал даже на места, за които тя знаеше, че обикновено избягва. Станаха няколко инцидента и въпреки това Клара не можеше да си спомни да е била някога по-щастлива. Надяваше се само Люсиен да изпитва същото.

— Сигурна съм, че скоро ще се върне — каза не много убедено Бела.

— Да — потвърди Клара и стисна ръката на Бела, за да я поуспокои. — Не се съмнявам. — Всъщност никак не беше сигурна дали лорд Сивърн или бащата на Бела тази вечер щяха отново да се появят. Най-лошото беше, че останалите мъже бяха твърде предпазливи и не се решаваха да поканят Кристабела Хоуел на танц. Огромният виконт Сивърн и склонността му да ревнува бяха две компоненти, заради които и най-платоничните намерения загиваха в зародиш. Люсиен и лорд Рексли, които днес отсъстваха, бяха обикновено единствените постоянни кавалери на Бела. Разбира се и лорд Кърлейн, но той беше друго нещо.

— Много бих искала да умея да се оправям с мъжете като теб — каза замечтано Бела. — Сякаш всички се влюбват в теб. Дори лорд Калън. Не бях го виждала досега да се държи толкова нормално, ако ми простиш, че съм съвсем откровена. — Тя погледна плахо Клара. — Винаги ме е било малко страх от лорд Калън, въпреки че е бил винаги мил с мен. Навярно само това, че е мрачен толкова изнервя хората в негово присъствие. И начинът, по който те гледа, без да примигва, сякаш може да прочете и най-съкровените ти мисли. Но откакто се ожени за теб, Клара, той стана наистина... много мил. Повече от ясно е, че те обича. — Тя пак си оправи очилата, после сложи ръце в скута и шумно въздъхна. — Бих желала да постигна същото с Улф. Всичко бих дала, за да ме гледа така, както те гледа лорд Калън.

— Бела, сигурна съм, че лорд Сивърн много те обича — увери Клара момичето. — Въпреки склонността му да изчезва, той ти е верен и предан.

— Да, ако в момента не е предан на науката си. Кое то е постоянното му състояние.

— О, Бела, знаеш, че не е вярно.

— Напротив — настоя Бела. — Случва се да забрави, че е в същата стая с мен или че изобщо съществувам. Няма да се учудя, ако напусне днес бала, без да се сбогува с мен. Вече го е правил. Твърде често, ако трябва да броя и да съм точна.

— Боже милостиви! — възкликна шокирана Клара и вече не посмя да настоява, че виконт Сивърн никога не би направил подобно нещо. Този човек наистина имаше склонност да забравя всичко, когато беше потънал мислено в някой проблем. През последния месец беше идвал два пъти в Барингтън и първия път си забрави палтото, а втория — шапката. Един слуга трябваше да му ги занесе. Люсиен се смя на изненадата на Клара и я увери, че на Улф такива неща му се случват непрекъснато.

— О, скъпа! — каза изведнъж Бела и погледна към другия край на залата, където един господин предизвикваше обичайната доза внимание. — О, не, насам ли идва? О, божичко — и тя се залови да си оправя нервно очилата.

Клара проследи паническият поглед на приятелката си и откри лорд Кърлейн, наведен над ръката на една млада дама. Когато отново

се изправи, той погледна към тях, улови погледа на Клара, усмихна се и кимна, преди да премести недвусмислено погледа си към Бела.

— Боя се, че е той.

— Скъпа, какво да правя? — Бела вдигна ръце към косата си, после приглади роклята си. — Бих искала Улф да е тук.

Клара наблюдаваше как Кърлейн си проправя път към тях.

— Знаеш ли какво, Бела? — каза тя. — Мисля, че той е най-привлекателният мъж, когото съм срещала някога. Питам се дали в Америка всички мъже изглеждат толкова добре.

Той беше висок, мускулист мъж с гъста лъскава коса с цвят на тъмен мед. Имаше и най-хубавите зелени очи, които някога бе виждала, приличаха на тъмни смарагди. Чертите на лицето му бяха съвършени, мъжествени, характерни и аристократични. Беше тъкмо този тип мъже, за който младите момичета мечтаят в сънищата си, беше от мъжете, на които възлагат ролята на герой, на дръзновен пират, привлекателен нехранимайко, пладнешки разбойник или на всичко това в едно.

— Наистина ли мислиш така? — попита неуверено Бела. — Аз пък винаги съм смятала, че Джак, че лорд Рексли е най-хубавият мъж, когото познавам. Трябва да признаеш, че наистина изглежда добре.

— Джак? Толкова е хубав, че кара жените да припаднат. Само че лорд Кърлейн е толкова красив, че заради него жените си губят, за съжаление, ума.

— Да — потвърди Бела — така въздейства и на мен. Защо не ме остави на мира? Сигурна съм, че го прави само за да ядосва Улф и това е ужасно несимпатично.

— Скъпа, той не го прави, за да ядосва Улф — поклати глава Клара. — Боя се, че е нещо много по-лошо.

Бела я погледна въпросително, но не й остана време да попита Клара какво иска да каже. Лорд Кърлейн беше стигнал до тях.

— Лейди Клара — поздрави я усмихнато той и вдигна ръката ѝ за бърза целувка. — Колко се радвам да ви видя отново. Вас и госпожица Хоуел. — Той хвана ръката на Бела и здраво я стисна. — Изглеждате... просто фантастично. — Гласът му прозвуча като съблазнителен шепот. — Мисля, че бихте започнали с един валс. Ще ми окажете ли честта, милейди?

Той издърпа веднага Бела от стола ѝ, без да ѝ даде възможност да отклони поканата му. Покорна, както всички жени, на магията на лорда, Бела го последва, без да възрази, към балната зала.

Това означава неизбежни проблеми, каза си Клара, когато Кърлейн прегърна Бела през кръста, толкова плътно, колкото беше все пак допустимо и я привлече силно към себе си. Тя беше флиртувала вече с повече мъже, отколкото можеше да преброи и знаеше да прави разлика между онези, които имат сериозни намерения и онези, които само се преструват, че имат. Интересът на лорд Кърлейн към госпожица Кристабела Хоуел беше несъмнено сериозен. Щом я погледнеше, ставаше ясно, че има чувства към нея. Въпросът беше само какви по-точно. Начинът, по който я държеше, издаваше желание, начинът, по който я гледаше — висока оценка — и това беше разбираемо. Бела беше не само чудно хубава млада жена, съвършеният образец на златокоса, синеока красавица, тя имаше и тяло, което караше всички други жени да скърцат със зъби от завист. Но в начина, по който лорд Кърлейн ухажваше Бела, имаше още нещо, нещо, което Клара не можеше точно да определи. Той създаваше впечатлението, че съжaliaва това момиче и упреква лорд Сивърн за начина, по който се държи с нея той сякаш искаше да внесе ред във всичко това. Клара не беше сигурна, че тълкува вярно положението, но разбираше, че то е изворът на проблемите.

С крайчеца на очите си видя как привлекателен, тъмнокос мъж влиза в залата и сърцето ѝ направо подскочи. Клара сведе очи, разтвори ветрилото, което Люсиен ѝ бе подарил, и се приготви да го използва.

Люсиен откри жена си в претъпканата бална зала, след като една минута я търси с поглед. Беше очаквал да свари Клара да танцува в обятията на някой от безбройните си обожатели, но вместо това седеше в едно тъгълче и явно чакаше той да я намери.

Беше скрила лицето си наполовина зад ветрилото, което той ѝ подари, и си вееше с бавни движения, за да има повече въздух. Но очите ѝ му изпратиха над ръба на ветрилото знак, който го привлече към нея.

И той знаеше как се играе нейната игра, както познаваше и играта на Памела. Само че тази тук беше за него сладка и възбуждаща и щеше да остане такава докато той е единственият обект на

кокетството на Клара. Тя ужасно обичаше да флиртува и трябваше или тя да се откаже, или той да го приеме.

О, тя беше наистина майсторка в изкуството да съблазнява. Когато видя, че Люсиен се бави, тя свали ветрилото точно колкото той да може види, че устните ѝ се извиха разочаровано. После ветрилото пак бавно се вдигна, докосна леко брадичката ѝ, залюля се по-близо до лицето, преди да се вдигне на височината на очите. Люсиен бързо се огледа, за да разбере дали някой друг е могъл да реши, че поканата е отправена към него, но разбра, че неговите познати вече са забелязали присъствието му.

Чувството, което го обзе, беше донякъде възбуда, донякъде гняв. Ако Клара си позволи някой ден да флиртува толкова открито с друг мъж, щеше да я убие. Или да убие себе си. Един от двамата, за да сложи край на мъките. Все пак досега тя се бе държала предпазливо и беше сдържала обещанието си. Не беше проявявала интерес към никой друг, ни най-малко. Той беше наистина единственият, комуто посвещаваше удоволствието да изпитва майсторството ѝ на изкусителка. Както го направи сега. Тя продължаваше да го гледа, намигна му, а после отпусна ветрилото така, че той да види усмивката ѝ.

Виж я ти, малката вещица! — помисли си той, въпреки волята си развеселен. Ще приеме поканата ѝ и то така, че тя никога да не го забрави.

Когато стигна до нея, тя вече беше станала и се престори на изненадана, че го вижда.

— О, Люсиен!

— Един танц — каза той и ѝ подаде ръка. — После ще те отведеа вкъщи.

Тя тръгна с огромно удоволствие с него и не скри радостта си, че е дошъл. Посрещнат с такава усмихната радост, той се почувства като крал на Англия.

— Но аз съм тук с леля си, милорд — каза Клара, докато той я въртеше във валса. — Надявам се, не искаш да я изоставя? — Гласът ѝ беше лек и закачлив, а той вече знаеше какъв отговор очаква.

— Моят чичо току-що ме осведоми, че ще изпрати лейди Ана до дома ѝ. Тъй че няма нужда да се тревожиш за нея. Ако зависи от него, мисля, че твърде скоро неговият брак ще ни направи роднини.

— Както вече си го бяхме помислили веднъж преди много години — засмя се Клара.

Той я привлече още по-близо.

— Точно така. Но нали е излишно да ти казвам, че не го одобрявам.

— Не, наистина е излишно — каза тя, все още усмихната. — Ръката ѝ се плъзна по рамото му и по-нагоре, към врата, а Люсиен усети как по гърба му минават тръпки. Колко леко беше тялото ѝ в неговите обятия. Да танцуваш с Клара беше като да държиш перце. — Мислех, че искаш да отидеш днес в твоя клуб — забеляза тя. — С Джак. Виконт Сивърн нямаше търпение да се махне от тук и да се присъедини към вас, преди да си намери нещо друго.

— Значи пак е изчезнал, нали? — попита Люсиен и я завъртя толкова силно, че ѝ секна дъхът.

— Заедно с лорд Хемстед, бащата на Бела.

— Господи, значи няма да се появят цялата вечер. Надявам се само, че Върси ще нареди да минат през всички стаи, преди да угасят светлините, в противен случай могат да открият Хемстед и Улф утре заран все още там.

— Люсиен, толкова се радвам, че си тук — каза тя. Съзнанието, че тя се радва на присъствието му, правеше с него твърде странни неща. Беше невъзможно да си представи, че друга жена на този свят може да ги прави.

— Дойдох само за да те отведа вкъщи, за да си ми на разположение, лейди Калън. Каретата ми чака отвън.

— Хубаво — измърмори тя, а той усети как се вцепенява от желание. Защото тя изглеждаше наистина главозамайващо.

За да се отвлече, поне докато не се отърват от любопитните погледи на компанията, той се поогледа.

— Къде е Бела, щом Улф вече го няма?

Той намери отговора преди Клара да успее да му го даде, и любовното му настроение тутакси се изпари.

— Кърлейн очевидно желае да бъде извикан на дуел — измърмори той с единствената надежда, че Улф ще се появи едва когато Кърлейн престане да притиска толкова плътно гоненицата му.

Но не беше писано. Зърна Улф на ръба на дансинга и вече знаеше какво означава изразът на лицето му.

Той прекъсна танца, хвана Клара за ръката и я отведе от танцовата площадка.

— Люсиен?

— Бих искал да останеш тук, каквото и да се случи. — Той я хвана за раменете и я целуна бързо по устата. — Но ако борещите се дойдат тук, напусни веднага помещението. Аз ще те настигна.

— Борещи се? — повтори тя и се опита да го задържи за ръкава.
— Люсиен!

Той едва беше стигнал дансинга, когато Улф нанесе първия удар и улучи лорд Кърлейн право в хубавото лице.

Той я отведе вкъщи, а там в спалнята горе, която споделяха след сватбата всяка нощ. Тя беше весела, тананикаше си някакъв валс и танцуваше из стаята, сякаш беше в обятията на невидим партньор. Люсиен се облегна на един гардероб, разхлаби вратовръзката и с удоволствие я наблюдаваше как се носи леко през спалнята и я изпълва с музика. Тя сложи внимателно ветрилото на една маса, свали ръкавиците и ги захвърли встрани, след тях и копринената пелерина. Когато се приближи най-сетне към него и вдигна глава да го целуне, той я попита защо е толкова щастлива.

— Защото ти беше чудесен, защото успя да накараш лорд Кърлейн и лорд Сивърн да не се бият, в противен случай те със сигурност щяха да провалят бала — отговори тя и обгърна шията му с ръце. — И защото ти дойде на бала. Да знаеше само колко силно го желях!

После той дълго не я остави да говори, чак докато не съблече първо нея, после себе си и не я отнесе в леглото, а там проникна дълбоко в нея. Но тогава тя не говореше, а само шепнеше, стенеше и викаше името му, а той повтаряше нейното. От мига, в който излезе от Барингтън сам, той вече я желяше, чак до този миг, в който тласъкът, с който проникваше в нея ставаше все по-корав и пропъждаше страха и паниката му, а отчаянието му се топеше от топлината и отзивчивостта на Клара. Тя имаше нужда от него и го желяше. Съзнанието за това го правеше щастлив. Тя откликваше, сякаш подтиква на от същото отчаяние и сякаш трябваше да го прегръща още по-здраво, за да разбере, че вече никога и нищо няма да ги откъсне един от друг.

Дали ще може да е някога достатъчно близо до нея, запита се той и затвори очи, когато екстазът започна. Най-голямото му желание беше да се вмъкне в нейната кожа. Под него Клара огъваше тяло, тя го притисна още по-плътено към себе си, извика и стигна заедно с него до върха. По-късно той си даде сметка, че също е извикал от удоволствие

и сигурно всички слуги в къщата са го чули, ако не и съседите от двете им страни.

Клара прокарваше леко ръка по дупето и бедрата му, винаги го правеше с удоволствие, след като се бяха любили.

— Кожата ти така чудесно настръхва, когато го правим — измърмори тя сънливо. И това вече му го беше казвала. Харесваше ѝ изглежда, че има такава власт над неговото тяло.

Люсиен се засмя, опря се на лакти и се загледа в порумениялото ѝ, усмихнато лице, което го изпълваше с прилив на нежност. Клара беше вързала неговите демони, правеше го откакто се бяха оженили. Не беше никога за дълго, но Люсиен беше благодарен и за временното си освобождение. Той отметна няколко кичура от челото ѝ и се наведе, за да я целуне продължително.

— Това важи и за теб — каза той и отметна чаршафите, за да може тя да се пъхне под тях.

— Тук сякаш е минал ураган — забеляза той, докато прекосяваше гол стаята, за да изгаси свещите.

— Както обикновено — изпъшка Клара. — Твоят слуга сигурно много би се учудил, ако не беше така.

— И вече нямаше да може да разказва на другите слуги толкова интересни истории. — Люсиен се пъхна до нея в леглото и протегна ръка. Клара се притисна към него и сложи глава на рамото му. Обикновено заспиваха в това положение.

Навици. Беше си създал вече тревожно много, откакто беше станал женен мъж. Тази вечер си беше дал клетва, че ще започне да се отдалечава от Клара, но вместо да заведе Памела в „При Мейдрю“ за една нощ на игри и пиене, както беше намислил, беше скъсал с нея и се беше озовал точно там, където беше прекарал последните два месеца. Необичайно рано в собственото си легло със съпругата си. Приятелите му вече почваха да прикриват уста с длан и да се кикотят. За Джак и Улф бързото му опитомяване беше най-смешното нещо, което са изживявали.

Клара въздъхна, притисна се още по-силно към него и сложи ръка на гърдите му. Той вдигна ръка и я погали разсеяно от лакътя до китката, докато тя се отпусна и заспа. Щеше да я остави някъде около час да поспи, преди отново да я вземе. Може би щеше и той подремне.

— Благодаря ти, че дойде днес на бала — прошепна тя. Дъхът ѝ галеше леко гърдите му.

Той я целуна мълчаливо по главата. Не искаше да разсъждава надълго и широко защо беше отишъл на бала. Не искаше да мисли за онова, което беше правил или за чувствата, които бе изпитал, откакто Клара беше негова жена. Искаше просто да се наслаждава на всеки миг и да взема нещата както дойдат. Може в много отношения да беше глупак, но не желаше един ден, като погледне назад, да трябва да си каже, че е пропилял най-ценното време от своя живот.

— Защо толкова обичаш да флиртуваш?

Изобщо не искаше да задава този въпрос и се запита какво го бе прихванало, та го изговори на висок глас. Нали вече знаеше отговора. Знаеше го от майка си. Харесваше ѝ много мъже да я забелязват и да ѝ се възхищават, защото да го прави само един не ѝ беше достатъчно.

— Струва ми се — каза тя, след като помълча малко, — че е защото съм толкова невзрачна. Винаги съм знаела, че с външността си никога няма да мога да привлека някой мъж, защото никога не съм била хубава. Мама ми каза, че това нямало никакво значение, защото мъжете търсели в жената добрия приятел. Тя ме научи да бъда добър слушател, подсказа ми как се изслушва мъж, и му се показва, че го взимаш на сериозно, вместо да говориш само за себе си и за това, което интересува теб. Странно, но се оказа права.

— Да слушаш не е като да флиртуваш.

— Не, не е. — Тя се притисна с въздишка по-силно към него. — Но след като открих веднъж колко е лесно да накараш един мъж да забрави, че не си хубава — само като проявиш малко внимание към него, открих също, че е много лесно да се привлече вниманието му с игри и закачки... и с флиртуване. Това ми създаде чувството, че съм като другите момичета. Взе да ми доставя удоволствие да ходя на приеми и балове, защото знаех, че компанията ми се търси, съвсем сякаш съм красива. И знаеш ли какво, Люсиен? Открих още нещо. Забелязах, че другите хора, не само мъжете, имат нужда от някого, който да ги слуша и ги обича за това, което са, а не за това, за което се представят. По този начин си спечелих голям брой добри приятели. Просто като ги слушах...

— И се преструваше, че те наистина те интересуват — завърши Люсиен изречението вместо нея. Знаеше много добре, че тя притежава

тази способност. Това я правеше толкова добра домакиня и толкова добре посрещана гостенка в цял Лондон. Хората желаеха да имат виконтеса Калън на бала си или на трапезата си, защото тогава ставаше по-хубаво. Люсиен не познаваше човек, способен да устои на чара на Клара.

— Зная, че това не ти харесва, Люсиен. Но аз внимавам нещата да не излязат от контрол или да не обидя някого. В това отношение съм била винаги много предпазлива.

— Не само че не ми харесва — каза той, — мразя го. Но ние сключихме сделка и ще се придържаме към нея. — Той се отърколи в леглото, така че да може да я погледне в очите. — Докато не почнеш да насърчаваш сериозно друг мъж, няма да ти забраня каквото и да било, щом ти доставя такова удоволствие. Но искам да ти кажа нещо, което не бива никога да забравяш.

— Какво, Люсиен?

— За мен ти си най-хубавата жена на този свят. Никога никоя няма да ме привлича, както ме привличаш ти. Кълна се в честта си, че казвам истината.

Тя си пое дълбоко дъх, изрече името му, а после изхълца. Когато тя се разплака, Люсиен я целуна и се залови да я подготвя отново за насладата, която само те можеха да си дадат един на друг.

На лорд Кърлейн не му беше станало навик да посещава „При Мейдрю“. Беше една от онези тъмни, задимени дупки, които той не обичаше, претъпкана с хора без морал и членове на общество, които не знаеха какво друго да правят с живота си, освен да си пилеят богатството и да търсят възможно най-краткия път към разрухата. Той предпочиташе интелигентните игри. Имаше нужда от пари, от много пари, за да може да си изгради бъдещето, към което се стремеше, но нямаше никакво намерение да го постигне по съмнителен начин или като превръща в свои жертви хора твърде глупави и затова слепи за опасностите на играта.

Въпреки явното неодобрение на клуба, пускаха го без колебание и се държаха с него с вниманието отреждано обикновено само на постоянните посетители. Когато прекрачи прага, колебание бе проявено единствено, когато той помоли да го заведат до масата на лорд Рексли. Келнерът изчезна, за да предаде молбата му, а после се върна и го попита смутено, дали не би предпочел все пак да си опита късмета на масата, на която играеха фараон.

Кърлейн не беше човек, комуто е толкова лесно да се откаже нещо, той отговори на предложението с усмивка, но го прие и келнерът не видя как пое задължението да съобщи за появата му в частното сепаре, където лорд Рексли и неговите приятели се забавляваха с хазарт. — Моите поздравления — каза язвително Рексли, когато Кърлейн си притегли стол. — За пръв път виждам човек, успял да наложи тук собствената си воля. Навярно е способност, която сте донесли от вашата любима Америка.

— Да — отговори Кърлейн, без да се замисля. — Странно е все пак, че я усвоих от един англичанин, който гостуваше в моята прекрасна страна. Той беше открил, че е достатъчно да вирне достатъчно високо нос и да говори с тон на превъзходство, за да наложи волята си. Както виждате, това действа изглежда навсякъде.

Още едно стойностно откритие, за чието авторство британците могат да претендират, не намирате ли?

Лорд Рексли не отговори и насочи вниманието си към играта. Едва един час по-късно, когато останалите играчи се сбогуваха, той заговори отново с Кърлейн.

— Мисля, че ми е достатъчно — каза той и отмести заровете встрани. — Ако желаете да продължите да използвате помещението, мога да ви го предоставя за останалата част от нощта.

— Не, не го искам — отговори откровено Кърлейн. — Дошъл съм в тази нещастна дупка, само за да ви съобщя нещо. Иначе кракът ми нямаше да стъпи тук.

— Дошли сте да ми кажете, че лорд Калън не може да дойде, нали така? — попита Рексли, вдигна чашата си и замислено я завъртя. — Вече го знаех. В Лондон новините пътуват бързо. Още преди да дойдете тук, вече знаех и за малкото спречкване между Сивърн и вас на бала на лейди Върси. Излишно е било Лъки да ви праща, за да ми кажете, че ще заведе съпругата си вкъщи, вместо да дойде тук. Нали той ви е пратил?

— Да.

— Е, в такъв случай, значи почвата под краката му се люлее — каза Рексли и отпи глътка вино.

— Успокойте се, това и на мен не ми хареса. — Кърлейн напълни чашата си догоре. — Той щеше да прати Сивърн, разбира се, но онзи идиот беше прекалено зает да се извинява на годеницата си.

Рексли се засмя.

— Ако не внимавате, ще бъдете убит заради Бела. Не че това ме интересува. — Той вдигна чашата си за „наздраве“ на мъжа срещу него.

— Нито пък мен — отговори на жеста Кърлейн. — Вие сте едно безсърдечно псе. Защо мразите толкова американците?

— Моят брат загина във войната в Америка. По-малкият ми брат, казваше се Дейвид. Беше на дваисет и две.

Кърлейн го изгледа мълчаливо.

— Господи — измърмори той. — Моя по-малък брат Джошуа също загина във войната. Точно на дваисет. Беше убит през 14-та край Ню Орлиънс, под командата на генерал Джексън.

Рексли го изгледа.

— Господи — прошепна и той. — Дейвид е загинал край Ню Орлиънс. През ноември същата година.

Кърлейн наведе глава.

— Джошуа през декември. Аз бях при него. Малко преди Коледа. Откарах трупа му у дома, в Тенеси.

— Аз посрещнах тленните останки на брат си на пристанището четири месеца по-късно — каза Рексли. — Малко след Великден. — Той поклати глава и се опита да се усмихне.

Двамата отново помълчаха, преди Рексли да попита:

— Защо дойдохте в Англия? Като изключим факта, че наследихте титлата на дядо си.

Кърлейн въздъхна.

— Отначало исках само да видя откъде е баща ми. Част от мен искаше да намрази всичко и да го хвърли в лицата на останалите членове на семейството. Аз съм последният наследник от мъжки пол по линия на баща си, знаехте ли това?

Рексли поклати отрицателно глава.

— След мен идват само далечни братовчеди. Всеки от тях би направил навярно по-голяма чест на титлата от мен. Но след като бях вече тук, достави ми перверзно удоволствие да предизвиквам толкова силни емоции. Американец, който наследява толкова почетна титла. — Той се усмихна саркастично. — Колко подходящо след всички тези години, за да бъда по-точен, по-голямата част от моя живот, — прекаран с прякора Копелето. Не знаете, Рексли, какво означава това за един мъж.

— Но мога да си го представя — отговори Рексли и почна да върти чашата си в ръка.

— Не е същото като да го знаеш — възрази му Кърлейн. — Преди да дойда в Англия, приех титлата само заради майка си. Тя прекара живота си в усилия да докаже, че баща ми наистина се е оженил за нея, но едва след нейната смърт дядо най-сетне призна истината. И то само защото нямаше друг жив наследник, който да заеме мястото му.

— А вече в Англия? — попита Рексли. — Защо не взехте чисто и просто онова, което ви принадлежи, и не се върнахте в страната си?

— Едва ли бих могъл да ви отговоря, милорд, защото и аз не го проумявам. Нещо ме задържа тук. Но дори да ви го кажа, няма да ми

повярвате.

Рексли го изгледа изпитателно.

— Каквото и да е, то ви е позволило да въвлечете в играта един мой приятел, нали така?

— Виконт Калън е един от многото — откровено се съгласи Кърлейн. — Но аз не му желая злото, нито на лейди Клара. Кълна се в честта си.

Лорд Рексли сякаш имаше желание да обясни на Кърлейн какво мисли за честта на един американец, но го отвлече появата на двама от най-постоянните посетители на „При Мейдрю“, които зърна през отворената врата.

Кърлейн забеляза израза на лицето на другия мъж и проследи погледа му.

— Белята — констатира той.

— Да, така е — потвърди Рексли. — Много подходящо име за нея.

— Кой е мъжът до нея?

— Човек, когото тя мрази. Нейният издател Уйлям Росуел. Ако Лъки разбере, че е била тук с него, ще стане доста неприятно.

— Росуел?

Рексли кимна.

— Той издава месечно списание, в което тя публикува рисунките си. — Той погледна Кърлейн. — Тя презира този човек, но не му го показва, за да публикува работите ѝ. Все пак не би се появила с него, ако нямаше специална причина.

— Боя се, че не разбирам какво имате предвид. Значи лейди Холинг по някакъв начин публикува, така ли? Бях чувал, че е уважавана художничка, доколкото жени, които се проявяват в тази област, могат да бъдат уважавани.

— Да сте чували за Глед Тайдингс!

— Не е ли чувал всеки? — засмя се Кърлейн. Изданието на Росуел така ли се казва? Не ми казвайте, че лейди Холинг участва в толкова долнопробно клюкарско списание.

— Рексли кимна. — Щом познавате списанието, може би името Le chat ви говори нещо!

Кърлейн за малко не се задави с виното си. Той се втрени в Рексли и каза:

— Памела Холинг е „Котката“? Тя рисува онези отвратителни карикатури?

— Може би американците не схващат толкова бавно, колкото си мислех — отвърна сухо Рексли. — Да, това е тя. И ако искате да останете цял и невредим, не го казвайте никому. Освен ако не желаете да станете следващата жертва на Глед Тайдингс.

— За бога! — възкликна Кърлейн с дълбоко отвращение. — Видях какво стори преди няколко месеца на госпожица Купър и след това престанах да купувам този парцал. Какво ли е сторило клетото създание, за да си навлече гнева на Холинг?

— Абсолютно нищо. Беше имала само нещастieto да е с малко наднормено тегло и пъпчици тук-там, освен това да е отчаяна. Това я е превърнало в очите на Памела в крастава жаба и тя веднага я е нарисувала именно така. Беше една от обичайните ѝ постъпки, но далеч не най-лошата. Люсиен сложи преди година край на всичко това.

— Вярвам, че е било така — каза Кърлейн. — Мисля, че си спомням — след това и тя, и лорд Калън оказаха на госпожица Купър какви ли не прояви на внимание. Искали са да заличат стореното, нали?

Рексли сложи чашата си на масата.

— Опитяхме се, но не успяхме. Госпожица Купър нямаше сили да превъзмogne станалото. Нейните родители се видяха принудени да я отвеждат от Лондон в провинцията и, доколкото зная, намерението ѝ е да остане там.

— Горкото момиче. — Кърлейн наблюдаваше лейди Холинг, която тръгна със спътника си към една запазена маса. — На мястото на Калън бих сложил край на едно толкова гадно поведение.

— Аз също — съгласи се Рексли. Но, за съжаление, Лъки не намира всичко това за чак толкова гадно. Нещо повече, понякога ѝ дава идеи.

— Казахте, че тя мрази своя издател? Но в момента изглежда чудесно се разбират. Ако реши да му се усмихва само малко по-сисяйно, той ще ослепее.

— Струва ли ви се подозрително?

— Може би.

Отговорът заинтригува Кърлейн. Беше всеобщо известно, че през войната лорд Рексли е бил офицер — разузнавач, носеха се и

слухове, че той продължава и в мирно време да сътрудничи на английското правителство по подобен начин. Понеже Кърлейн беше вършил за своята страна същата работа, знаеше добре, че може да не се съмнява в инстинктите на човек като Рексли.

— Памела няма доверие в мен — забеляза Рексли. — И не без основание, трябва да призная. Ако е намислила нещо злобно, сигурно няма да ми го каже. — Сега говореше така, сякаш е загубил интерес и е вече отегчен, но Кърлейн разбра какво иска да каже. Рексли вдигна глава и го погледна право в очите. — Питам се...

Но Кърлейн вече ставаше. Не искаше да рискува плановете му да се провалят. Всеки случай не заради някаква зла, отмъстителна простачка.

— Не си правете труда, Рексли. — Той си оправи палтото и вратовръзката. — Ако ме извините, сега ще отида да поздравя лейди Холинг. — А докато вървеше към врата, измърмори: — Стискайте ми палци.

— Правя го — чу зад себе си гласа на Рексли, докато излизаше от сепарето.

Късния септември

— Още един от триумфите на лейди Клара — установи Джак, застанал заедно с Люсиен и Улф в сянката на голям дъб. — Не помня да съм бил на толкова добре организиран пикник. Лъки, съпругата ти е същинско бижу. Реши ли вече дали ще я задържиш?

— Разглеждам тази възможност — каза явно неразговорчиво Люсиен. — Още повече, че и тя може да реши да не ме задържи.

— Това едва ли ще е проблем — засмя се Джак. — Момичето явно е хлътнало до над ушите по теб. Сред моите познати вие сте най-романтичната двойка. Въпреки опасенията, които ни беше внушил преди сватбата със заканите, че ще я изпратиш в Пеъруд и прочее и прочее. Можем само да се радваме, че слуховете не се разпространиха, защото ти очевидно ще загубиш баса. Вече си го заявил на Кърлейн, нали? — смигна му Джак, за да го подразни.

— Все още не — каза Люсиен и погледна към Клара, която организираше игри за най-малките деца. — Беше необичайна идея на пикник да се поканят и деца, но всичко вървеше много добре. След великолепия обяд денят бързо се бе превърнал в панаир с представления, игри и награди за всички. Люсиен видя да се усмихват хора, за които смяташе, че изобщо им липсват лицеви мускули.

— Не разбирам как Бела може да разговаря с този мъж — каза отчаяно Улф и погледна в противоположната посока, където Бела се разхождаше с очевидно удоволствие по слънчевия бряг на реката. — Какво ли интересно за нея може да й каже? Той от наука и представа си няма. Опитах се веднъж да поговоря с него за физика, а той ме погледна като да бях луд. С човек като него тя просто не може да има нещо общо.

— Така ли? — попита учудено Джак.

— Ами разбира се — настоя разпалено Улф. — Бела е умна, да знаеш. Не е някоя от онези празноглави глупачки, които в обществото се срещат на всяка крачка. — Ръцете му се свиха в юмруци. —

Трябваше да пречукам Кърлейн още на бала у Върси, тогава имах възможност.

— Боя се, че забравяш, приятелю — намеси се Люсиен, — тогава Кърлейн ти изви ръцете на гърба. Ти едва можеше да помръднеш, та камо ли да убиеш човека. Очевидно е, че той знае за физиката повече, отколкото предполагаш.

Улф го изгледа мрачно.

— Кърлейн успя да ме надвие, само защото Бела ме отклони вниманието ми задълго. Той може да се смята щастлив, че държах, преди да го убия, Бела да ми се махне от пътя.

— Улф, не го подценявай — поклати глава Люсиен. — Кърлейн е човек, който се учи от грешките си. Ти вече го цапардоса веднъж с лапите си и той си направи извода, че може да се спаси от тях, само като ти попречи да ги използваш. И слава богу, че стана точно така. Обществото никога нямаше да ти прости, ако беше пролял кръв на такова място. А Бела да ти е проговорила оттогава?

Улф изръмжа нещо, издаващо колко е нещастен.

— От седмици не ми говори. Щом се опитам да й кажа повече от две думи, тя се прави, че изобщо ме няма.

— Лошо! — измърмори Люсиен.

— Заяви ми, че ако не се държа що-годе учтиво с Кърлейн, изобщо нямало да ми проговори.

— Хм, звучи ми многообещаващо за един брак — подхвърли Джак. — Ожени се час по-скоро за нея, иначе току-виж си променила мнението. — Той се разсмя, но Люсиен го сръга с лакът. — Добре де, добре, ще се държа прилично. — Но на Улф все пак каза: — Не разбирам защо чисто и просто не отстъпиш и не се извиниш на жената, задето я постави в толкова неудобно положение. След това падни на колене и я помоли да ти прости. Тя всъщност тъкмо това чака.

Улф го изгледа смаяно.

— Така ли мислиш? Наистина ли го мислиш, Джак?

— Улф! — въздъхна Джак, — става ли дума за жени, ти си наистина безнадежден случай. Разбира се, че го очаква. Горката Бела! Как е могла да поддържа толкова години приятелство с теб?

— Не биваше да ти го казвам — намеси се Люсиен, — но според Клара на Бела й било много мъчно за отчуждението между вас. Опитът да й се извиниш може да се окаже успешен.

— И да пълзиш на колене! — допълни Джак. — Постарай се колкото може по-дълго да пълзиш.

Улф погледна пак към реката, където Бела и лорд Кърлейн се разхождаха с очевидно удоволствие.

— На Бела ѝ е мъчно?

— Така каза Клара. През последните няколко седмици тя прекара много време с Бела.

Без да каже дума, Улф тръгна към реката.

— Май почва да става интересно — отбеляза Джак.

Но не се случи нищо. Улф се приближи към лорд Кърлейн и годеницата си и се поклони като за своите възможности доста елегантно. Малко по-късно след учтив разговор Улф каза нещо, сочейки с глава Бела. Лорд Кърлейн отстъпи назад, поклони се дълбоко и остави двамата сами.

— Добре се справи, Улф — измърмори Люсиен, когато Улф хвана Бела под ръка и я поведе отново в посоката, от която тя тъкмо беше дошла с Кърлейн.

— Ако поговори с нея по обичайния си любвеобилен начин — обади се Джак — Бела веднага ще се предаде. Както винаги. Горкото момиче. Какъв ли живот ще живеят заедно!

— Прекалено си циничен, Джак — нападна го Люсиен. — За теб представите за любов и брак винаги са били нещо ужасяващо.

Джак го изгледа учудено.

— Аз и цинизъм? Наистина ли го чувам от Люсиен Брайланд? Ще ми позволиш ли да ти напомня, скъпи приятелю, че си прекарал повечето от пианските си часове, — а те бяха много — в изнасяне на лекции на една, да я наречем отрицателна тема, а именно любов и брак?

— Не си прави труда, помня го много добре.

— Но изведнъж любов последвана от вечно щастие е станала за теб разумно понятие?

Люсиен не можа да не се засмее на недоверието, изразено от приятеля.

— Може би не понятие, а идеал, който човек би трябвало да се стреми да постигне. Не казвам, че е лесно.

— Но не отричаш и че е все пак възможно?

— За някои хора — да — каза Люсиен и се загледа как Улф и Бела, доста далеч от тях, изведнъж спряха и се обърнаха един към друг. Улф явно убеждаваше годеницата си много настойчиво в нещо, така, както само той умееше, а Бела, милата Бела, тя пък очевидно се разтапяше от онова, което Улф, макар и така тромаво, ѝ рецитираше. — Мисля, че Улф и Бела могат да го постигнат. Защото се обичат.

— Любовта е единственото условие, така ли? За да бъде бракът щастлив?

— Не, но Улф и Бела имат още едно предимство — те си много добре си подхождат. Тя чудесно го разбира, въпреки че той не разбира нито нея, нито останалите жени. Да добавим, че независимо от това, той я обича. Горкият стар Улф. Толкова объркан заради Бела и толкова влюбен в нея. Дори да искаше, не би могъл да престане да я обича. Дори ако тя си отреже косата или се побърка, той ще намери обяснение и извинение. Знаеш не по-зле от мен, че никога не би се влюбил в друга жена.

— Така е — съгласи се Джак. — Ако Бела днес, да не дава господ, умре, Улф ще остане да живее само с науката си. За него тогава не би имало нищо друго. — След кратко мълчание добави: — Случаят с Роби и лейди Ана същият ли е? Съдбата предопределила ли ги е един за друг? През всички тези години, откакто се разделиха, Роби не беше привлечен на друга жена.

Люсиен потрепери вътрешно от подобна представа, но отговори:

— Просто не разбирам какво става между тях. Заради лейди Ана Роби за малко не умря. Човек би трябвало да предположи, че ще я избягва, ще се помъчи да не му се налага да се виждат.

— Бих казал същото за теб и за лейди Клара, щом тя така силно те е наранила. Но и ти не успя да я отпратиш, въпреки че толкова се заканваше.

— Вярно е — съгласи се Люсиен — поне засега все още не мога.

— Може вие двамата с Роби да приличате повече на Улф, отколкото бихте искали да признаете — предположи внимателно Джак.

— Кой знае — измърмори Люсиен. — Но дали всеки не може да бъде поробен поне донякъде от друг човек. — Той погледна приятеля си. — Даже ти, Джак. И ти не си имунизиран срещу любов.

Джак присви очи.

— Лъки, Улф би ти обяснил, че някои теории са прекалено погрешни, за да бъдат следвани. И би имал право. Охо, виж, децата вече ще почнат надбягването. Лейди Клара нареди да им направят път.

Люсиен позволи на драго сърце на Джак да смени темата. Беше последният човек, който би искал да говори сега за любов и свързани с нея страсти. Той проследи погледа на Джак натам, където повече от дузина деца бяха застанали в редица в очакване на сигнала за старт. Разпозна Сара Хънингтън, видя решителния израз на красивото ѝ лице. Беше интересно дете: нежно, хубаво и крехко като скъпа порцеланова ваза. Но притежаваше несъмнено и сила, и желязна воля. Роби беше очарован от това дете, макар Люсиен да подозираше причината — Ана Хънингтън е нейната майка. Все пак чичо му очевидно наистина се наслаждаваше на компанията на момиченцето и прекарваше с него много време, правеше с детето екскурзии из Лондон, понякога ги придружаваше и неговата майка. Люсиен и Клара бяха придружили Роби и госпожица Хънингтън в Кралската академия и Люсиен беше и развеселен, и трогнат от начина, по който Роби и детето разглеждаха, ръка за ръка, картините и със сериозна съсредоточеност си обръщаха взаимно внимание на една или друга творба. Роби открай време умееше да общува с деца, затова се беше справил толкова добре и с него — яростното десетгодишно сираче, — затова Люсиен често съжаляваше, че Роби няма свои деца.

Ана Хънингтън стоеше до Роби и наблюдаваше, леко разтревожена, дъщеря си. Бяха хубава двойка, както някога, преди години. Всеки случай лейди Ана прекарваше голяма част от времето си с Роби. Танцуваше с него на балове, яздеше с него в парка, придружаваше него и дъщеря си на екскурзии. Роби никога не е бил по-щастлив и Люсиен знаеше, че би трябвало да се радва за него. Може би някой ден щеше да успее.

— Вече тичат — измърмори Джак, когато Клара даде сигнала за старт.

Сара Хънингтън се затича стремглаво, но веднага се спъна и падна. Едно разочаровано „о!“ прозвуча, докато останалите продължиха да тичат. Роби се наведе, вдигна от земята една гневна и разплакана Сара и я притисна към себе си, а тя обгърна врата му с ръчички и избухна на гърдите му в сълзи. Роби я потупваше по гърба, говореше ѝ успокояващо, докато лейди Ана оглеждаше ръцете и

краката ѝ, за да види дали не се е наранила. Тримата представляваха красива гледка. Съвършеното семейство с баща, майка и дете.

— Той едва не умря заради нея — измърмори Люсиен, докато Роби изправяше Сара на крака и я хващаше за ръка. — Започна още щом напуснахме Англия, но стана сериозно, когато стигнахме в Андите. Той ни заведе до най-студената и най-отдалечена планинска скала на света и седя там три дена и три нощи в очакване на смъртта. Не говореше с мен, изобщо не ме чуваше. Не искаше да яде, нито да пие. Беше толкова слаб, че кокалите му прозираха през кожата. Вятърът беше ужасно студен, а кожата му цялата в кървящи рани.

— Божичко, Лъки — изрече недоверчиво Джак. — Никога не си ни казвал нищо подобно. Знаех, че пътуванията ти с Роби не бяха лесна работа, но такова нещо не съм и подозирал.

Малко по-далеч от тях Сара пхна свободната си ръчичка в ръката на майка си и тръгна доволна между двамата като звено, което ги свързва. Зад тях присъстващите приветстваха победителя на състезанието, който прие и благопожеланията на Клара. Допълнителните слуги, наети от Люсиен за случая, се заловиха да подреждат бюфета с десерти и торти.

— Вятърът не спираше — продължи Люсиен. — Вече си мислех, че само шумът му е достатъчен, за да ме подлуди. Кой знае, може и да е станало — погледна той Джак. — Най-сетне го ударих така, че припадна, увих го с помощта на водачите в одеяла и въжета. Това продължи пет дена и Роби ни проклинаше при всяка крачка, но ние го свалихме най-сетне в хотела и чак там, в стаята му, го развързахме. — Той се разсмя безрадостно. — Аз му подадох нож и му казах, че ако иска да се самоубие заради Ана Хънингтън, нека го направи сега и да сложи край. Що се отнася до мен, аз ще се върна при Клара. Две седмици по-късно бяхме вече на един кораб за Портсмут. Никога не сме споменавали случилото се в планината. Мислех, че то го е излекувало завинаги.

— Изглежда не е — каза меко Джак. — Може наистина да е, както ти каза, поробен. — Той сложи ръка на рамото на Люсиен. — Зная, че го обичаш, Лъки, но трябва да го оставиш да прави каквото иска.

— Не искам да бъде отново наранен.

— Не можеш да попречиш. Той е голям човек, а ти си имаш достатъчно свои грижи. Жена ти например. И метресата ти.

— Да — каза Люсиен и погледна отново към Клара, която тъкмо поемаше с усмивка чаша пунш от също тъй усмихнатия лорд Кърлейн. — Много си прав, Джак.

— Да пием за този чудесен ден, милейди — вдигна тост лорд Кърлейн и докосна ръба на чашата ѝ със своята. — И за една още по-чудесна домакиня.

Клара се засмя и отпи глътка вино, преди да отговори:

— Моля ви, недейте, милорд. Вече много пъти съм ви казвала — настоявам да сте безрезервно честен с мен.

— Наистина не проумявам — каза замислено лордът, — защо тъкмо толкова привлекателни дами така силно се подценяват? Сякаш е някаква магия.

— Възможната причина е, — отговори тя и го хвана под ръка — че ни липсва човек като вас, който да ни прави толкова мили комплименти. Хайде, изведете ме от тази лудница. Направо съм капнала.

Той я поведе към реката.

— Това е ваше право. През целия ден не сте имали нито миг за себе си. Боя се, че това е цената, която всяка домакиня трябва да плати, за да има приемът ѝ успех. А днешният е голям успех, ако още не сте го забелязали. Нито една гръмотевица за целия ден.

— Благодаря на небето — каза Клара. — Толкова ми се искаше всички, които обикновено си остават в града, да се насладят на ден като нашите в провинцията. В Сейнт Дженивиъв родителите ми устройват много често пикници и канят всичко живо от съседните села. Кое то значи, че се събират всеки път по няколкостотин души, които трябва да бъдат развличани и нахранени.

Той вдигна отново чашата си.

— Вие сте не само очарователна и великодушна, но и много мъдра, лейди Калън.

— Милорд — помоли настойчиво тя, — престанете, моля ви.

— Аз явно не мога иначе — засмя се той, — жените са моя слабост.

— И, както разбирам, най-вече една — каза Клара и кимна към храстите, сред които бяха изчезнали Улф и Бела. — Изглежда

госпожица Хоуел е спечелила цялото ви внимание, макар това да не е много мъдро, Лед, — обърне се тя за пръв път към него с малкото му име, въпреки че той отдавна ѝ го беше позволил. — Не можете ли да стоите по-настрана от нея? Сигурно не искате тя да си има проблеми с лорд Сивърн.

— Самият лорд Сивърн е извор на проблеми — заяви, станал изведнъж сериозен, Кърлейн. — Той се отнася към госпожица Хоуел като с въздух, необходим за доброто му настроение, но незаслужаващ иначе особено внимание. Време му е да проумее колко хубава и мила дама е тя и ако моето внимание може да допринесе за това, ще съм доволен и ще се махна.

Клара спря и го изгледа.

— Само това ли се крие зад държането ви? Сърцето ви не взима ли никакво участие?

— Моето сърце — увери я той — и я потупа успокоително по ръката, — е прекалено натъртено и уязвено, за да изживява нещо. Особено за човек, от когото толкова се възхищавам и ценя толкова високо като госпожица Хоуел. Мога само да ви кажа, че изпитвам към годеницата на лорд Сивърн нещо като роднински чувства.

— Истина ли е, Лед?

— Зная какво е да обичаш и да не си обичан.

— Знаем го донякъде всички.

Той вдигна учудено вежди.

— Предполагам, че нямате предвид съпруга си, лейди Клара. Той ви обича до границите на лудостта. Дори по-силно. Все още не съм решил дали сте на сигурно място до него или не.

Нито пък аз, помисли си Клара, но за такива тревоги беше вече твърде късно. Освен това и Люсиен я обичаше, макар и малко налудничаво и въпреки че мрачните му настроения го превръщаха в мълчалив, неприятен спътник. Откакто бяха женени беше изпадал няколко пъти в такова настроение и тогава се беше отдръпвал напълно от нея, но щастливите дни и нощи, които ѝ подаряваше компенсираха всичко. Дори леля ѝ Ана призна най-сетне, че Люсиен е мил и всеотдаен съпруг, много по-добър от други мъже.

— Разбира се, че не бих повярвал той да е способен да ви вдигне ръка — продължи Кърлейн, — но думите могат да са оръжие не по-малко кораво от юмруци. Ако ви даде някога повод за загриженост,

скъпа, знаете, надявам се, че съм винаги на ваше разположение. Ако ви трябва помощ, достатъчно е само да ми кажете.

— Дотам няма да се стигне, но ви благодаря — Клара наведе глава и го изгледа усмихната. — Да ви призная ли, наистина не мога да кажа дали вие и моят съпруг сте приятели или врагове. Има периоди, когато сякаш се разбирате добре, но друг път отново имам чувството, че между вас нещо не е на ред. Същинска загадка е за мен.

— Боя се, че ще си остане — каза той. — Всеки случай мога да ви уверя, че не съм нито негов, нито ваш враг. Охо, ето че лорд Калън идва насам, люто разгневен. По-добре ще е да ви целуна ръка, за да бъде ядът му оправдан. — Той се наведе и го направи много пресилено.

— Милорд — поздрави Клара радостно мъжа си, — какво ще кажеш за моя пикник?

Той я хвана за ръката и я привлече плътно към себе си.

— Намирам, че е чудесен. Всичко, което правиш, е чудесно, Клара. — След това той я прегърна пред Кърлейн и всички останали през кръста и я целуна продължително и собственически, така че тя можа да си поеме дъх едва след като той я пусна. — Кърлейн — поздрави Люсиен пренебрежително другия мъж, като продължаваше да държи Клара през кръста. — Надявам се, че се забавлявате, нали?

— О, много — увери го лордът. — То не може и да е другояче, когато лейди Клара е домакинята.

— Съвсем вярно — съгласи се Люсиен.

На Клара ѝ се стори, че двамата мъже ей сега ще се скарат. Думите им прозвучаха прекалено сковано, за да са искрени.

Докато двамата мъже се гледаха, над тях надвисна тягостно мълчание, после Клара се изкашля и каза:

— Надявах се, милорд, че ще ми помогнете да убедя лорд Кърлейн да се присъедини довечера към нашата компания във Воксхол. Уверих го, че ще е много приятна компания.

— О, да, — потвърди добросъвестно, но неохотно Люсиен. — Моля, елате с нас, Кърлейн. — Прозвуча така, сякаш би предпочел да се остави да му извадят зъб.

— Благодаря — отвърна пак така безрадостно Кърлейн. — Но се боя, че вече имам ангажимент за тази вечер, въпреки че заради чудесната компания на лейди Клара, бих предпочел да не е така.

— Колко жалко! — измърмори Люсиен.

— Наистина — потвърди Кърлейн. Клара пак се изкашля.

— Мисля, че един от слугите иска да говори с мен. По-добре да отида да видя какво става.

Люсиен пусна жена си и я проследи с поглед. Когато тя вече не можеше да го чуе, каза:

— Ценя такта, с който отклонихте поканата на Клара.

— Не беше такт — обясни Кърлейн. — Наистина имам уговорка за довечера. Но разбирам и ценя вашата загриженост. Аз също не бих искал съпругата ви да разбере за нещо толкова грозно като нашия бас — той вдигна ръка и заразглежда, привидно разсеяно, ноктите си. — Готов ли сте да гледате на облога като на загубен?

— Не. Още не.

— Е, добре — отговори бързо Кърлейн, отпусна ръка и се усмихна, — за в случай, че някой ги наблюдава. — Аз съм търпелив човек. Радвам се, че бяхме известно време сами. Бих искал да ви предупредя за нещо грозно, което ще се случи в края на седмицата.

— За какво става дума? — втренчи се в него Люсиен.

— Памела Холинг — отговори Кърлейн. — Има намерение да публикува в следващия брой на „Глед Тайдингс“ една от своите злобни карикатури. Трябва да представлява файтон със счупена ос в тъмна улица и трима души, двама мъже и една жена, един от мъжете държи във всяка ръка пистолет и очевидно има достатъчно барут, за да стреля и трети път. Мисля, че е излишно да ви обяснявам какво трябва да означава тази сцена.

Люсиен си пое дълбоко дъх, а когато гласът му престана да трепери, попита:

— Отдолу има ли текст?

Кърлейн кимна.

— Греховете на бащата.

Беше по-злобно отколкото Люсиен бе очаквал и той примига недоверчиво два пъти, преди да се овладее.

— Тя е злобна жена — каза съчувствено Кърлейн, а на лицето му беше изписано разбиране.

— Джак ми каза, че сте се помъчили да му станете приятел. Предполагам, че трябва да ви благодаря, въпреки, че се правите на

глупак. Памела е жена, на която не може да се има доверие. Но това сега сигурно сте си го измислили сам.

— Нека си призная, че трябваше да променя мнението си за вас, милорд. Сигурно са много малко мъжете, способни да покорят така успешно една жена и то за по-дълго време. Вие или сте идиот, или луд. Или природата ви е такава, каквато аз изобщо не мога да си представя.

Люсиен не можа да не се засмее.

— Може пък да съм мазохист, не допускате ли?

— И така да е — въздъхна Кърлейн, — не бих решил, че е много забавно. Ако позволите да го кажа — лейди Холинг е злокачествено заболяване.

— Кажете каквото желаете — насърчи го Люсиен, — то няма да засегне нито Памела, нито мен. Допреди няколко месеца на тема вашите чувства и двамата щяхме само да си умираме от смях. Щяхме да полеем наученото с шампанско. Защото нашите разговори протичаха все по този начин. Може наистина да е странно и извратено — призна Люсиен, — но вие не бихте разбрали хора като Памела и мен, каквото и да се опитвам да ви обясня.

— Напротив, щях и то по-добре отколкото си мислите — каза Кърлейн. — Жестокостта може да бъде не по-слаба дрога от опиума.

— Да — кимна леко Люсиен. — Наистина е дрога, макар и такава, от която бих искал да отвикна. Заради съпругата си.

— Това ме радва, милорд.

— Не ме интересува, Кърлейн. Благодарен съм ви все пак за вашето откритие. Трябваше да го предвидя, но се разсеях. Няма да забравя услугата, която ми направихте.

— Не го направих заради вас.

— Давам си сметка за това.

— Ами добре — измърмори Кърлейн. — Ще се погрижите ли за лейди Холинг?

— О, да — обеща Люсиен. — Ще се погрижа за нея. Не се съмнявайте.

— О, Люсиен. Не е ли чудесно? Каква съвършена нощ за празненство. Ще се насладя на всеки миг.

Люсиен се усмихна на възторжената си жена, докато я отвеждаше в сепарето, което беше резервирал за вечерята и където масата за компанията вече беше сервирана.

— С пълно право — каза той — и се отпусни. След целия този ден и грижите ти около пикника заслужаваш една хубава вечер. Мислех, че си вече капнала. Не разбирам откъде черпиш толкова енергия, скъпа.

Тя се обърна и му подари лъчезарната си усмивка.

— Мисля, че от теб. Защото си толкова добър съпруг, Люсиен и защото толкова много те обичам.

Тя го обича. Вярваше, че е така, но да чуе за пръв път тези думи направо го зашемети. Няколко секунди не можа даже да си поеме дъх. Едва появата на гостите му възвърна самообладанието.

— Радвам се — измърмори той и си каза със закъснение, че такъв отговор е повече от неуместен. Би трябвало и той да й каже за чувствата си, но сега, когато вече не бяха насаме, и това му се видя неуместно.

Все пак светлината не изчезна от погледа на Клара, тя сякаш дори не забеляза, че не е получила уместен отговор, вместо това се обърна веднага към Бела и я помоли да седне до нея, а на Улф разреши да приближи стола си.

Люсиен направи място на мисис Ашкрофт, братовчедката на Клара, и на нейния съпруг. Още една млада дама, мис Дарбинг, нова приятелка на Клара, която трябваше всъщност да бъде дама на Джак, бе доведена вместо това от роднина на Люсиен. Кристиан Файнхъм беше отскоро в града, дошъл да довърши образованието си и беше ужасно доволен, че има възможност да се присъедини към компанията на по-голям братовчед.

— Съжалявам, че Джак се отказа в последния момент да дойде — каза Клара на Люсиен, хвана го за ръка и го отведе при другите. Той знаеше, че жена му ще се грижи за него, както и за останалите, за да бъде вечерта им чудесна. Много я биваше за тези неща. — Все пак добре, че Кристиан можа да дойде, нали, милорд?

— Да — каза той и я остави да го заведе там, където искаше. Вървеше вляво от нея, а тя продължаваше да го държи за ръката дори когато вече седнаха и тя подхвана разговор с Бела.

След вечерята и след един час интересни разговори Люсиен зърна Памела. Беше принуден да се възхити на умението, с което бе успяла да го избегне до този момент; беше повече от ясно, че е направила тъкмо това. От неговото сепаре не можеше да се види нейното. Преди да застане пред него под ръка с някакъв мъж, беше скривала косата си с черен шал, който свали чак сега. Сега той трябваше да я види — той и всеки друг мъж, защото беше несъмнено най-хубавата жена в тези градини, освен това и облечена така, че да привлече със сигурност вниманието на всички. Тя му хвърли многозначителен поглед, който му каза, че желае да се видят. Люсиен целуна ръка на жена си, поклони се и излезе от сепарето, като обясни, че трябвало да поздрави приятел.

Той тръгна по алеята и поздрави група стари познати, преди да свие в друга, неосветена алея. Памела се разхождаше със спътника си в обратната посока.

Петнайсет минути изминаха, преди да я види да идва по тъмната алея, където той я чакаше в сянката.

— Тук съм — каза спокойно, когато тя се приближи.

— Люсиен!

— Ела! — Той я хвана за лакътя. — Не искам да ме видят.

— О не, разбира се, че не. В противен случай може да стигне до ушите на твоята мила малка женичка.

Малки отворени беседки край алеята предлагаха усамотение на онези, които го търсеха. Люсиен въвлече Памела в една от тях и я обърна към себе си.

— Да, не е изключено — съгласи се той. — Но имам и други причини.

Тя го изгледа въпросително, но той каза само:

— Искаше да говориш с мен, нали Памела?

Тя рядко е бивала по-красива отколкото тази вечер, с рокля от блестяща морскозелена коприна, русата коса вдигната в изискана висока прическа. Покоряваше не само хубостта, но и чувствеността ѝ. Той си помисли за Клара, облечена както винаги според последната мода и винаги елегантна, но и с толкова достойно държане. За пръв път осъзна, че въпреки слабостта си към флиртовете, Клара никога не се обличаше предизвикателно. Тъкмо обратното, беше винаги образец на елегантност.

— Да, Люсиен — каза Памела и направи крачка към него. Беше сякаш откровена и сериозна, но той я познаваше добре. — Да, исках да те видя. Зная, че си ядосан задето така открито те потърсих, но наистина не знаех как иначе да постъпя. Ти не отговори нито на бележките ми, нито на съобщенията по приятели. Когато Лед ми каза, че днес ще си тук...

— Лед ли? — попита Люсиен и му стана забавно. — Лед Уокър ли искаш да кажеш? Кърлейн ти е казал, че ще бъда днес тук?

— Не ми се сърди — помоли го тя, — той знае колко важно е за мен да те видя.

— Знаел е, значи? — Люсиен сподави смеха си. — Памела, глупачке. Не ти ли мина през ума, че Кърлейн може да има свои причини да ни събере тук? Ти много си го улеснила.

— Все ми е едно — каза тя гневно. — Ти ми липсваше повече отколкото можех да предположа, че ще ми липсва някога мъж и дали го вярваш или не, това има някакво значение. Ако искаш да ти се извиня, или да обещаая, че ще се държа добре, ще го направя. Говоря сериозно. Каквото пожелаеш, Люсиен, само ми кажи, и ще го сторя. — Тя сложи на гърдите му ръката си в ръкавица. — Зная, че ми се сърдиш. Може би даже ме мразиш, но не мога да допусна да не ми позволиш да направя някои отстъпки.

Той сложи ръката си върху нейната.

— Не искам да се предаваш, Памела. Ние двамата вече сме направили доста неща, които могат да се нарекат нечестни. Между нас са се насъбрали срамотии, от които да се задушат поне сто души.

Тя отвори уста, но не каза нищо.

— Вече не съм твой партньор в игрите — каза той възможно най-приятелски. — Няма да повярваш, но реших да сложа край на всичко това. Не желая да гледам и занапред на почтените хора като на

глупаци. Напротив, искам да стана като онази, на които винаги сме се присмивали.

Ръката ѝ се сви в юмрук.

— И аз мога да се откажа от всичко това, Люсиен. Мога. — Гласът ѝ звучеше уплашено и детински. Сърцето го заболя за нея, не от любов, а защото някога бяха споделяли толкова неща.

— Наистина ли можеш, Памела?

— Ако ми помогнеш.

— Това не се прави с помощ или заради някой друг. Трябва ти да го желаеш, скъпа.

Тя отдръпна ръката си и го изгледа ядосано.

— Ти имаш жена, която ти помага да станеш по-добър, нали? Ще отречеш ли, че жена ти, въпреки че е толкова грозна и невзрачна, е причината за този твой копнеж по почтеност?

— Клара не знае нищо за нас двамата. Признавам, че искам да съм по-добър, за да я задържа, но също и по собствено желание. Уморен съм от всичко това, Памела. От лъжите и игричките — не искам да имам вече нищо общо с тях, а също и с теб.

Тя поклати глава.

— Не, Люсиен — прошепна тя. — Моля те. Имам нужда от теб.

— Пожертвах три години от живота си, за да бъда заедно с теб. Може би и ти си направила същото, за да си с мен. Но сега — край.

— Ти си глупак — избухна тя. — Тя не го заслужава, Люсиен. Тя ще те подлуди както майка ти е подлудила твоя баща. Знаеш, че съм права.

— И така да е — каза той и наведе глава. — Аз поемам риска.

— Тя дори не е хубава. Тя е едно нищо. О, Люсиен — тя протегна умолително ръка към него, — не можеш да желаеш нея, след като можеш да имаш мен. Не можеш да искаш да...

Той я хвана за ръката.

— Напротив, искам го, Памела. И желая нея. Разбери го добре. За онова, което ни свързваше, ти дължа известна благодарност, но не и повече. Не ме разбирай погрешно, но ако ѝ причиниш нещо, прескъпо ще си платиш.

— Люсиен...

— Разбра ли ме, Памела? — настоя той. — Остави я на мира. Не ме превръщай в свой враг. Знаеш по-добре от всяка друга какво значи

това.

Тя се отскубна и извърна глава.

— Щом си решил, навярно ще трябва да го приема. Но съм убедена, че си глупак. Не забравяй какво ти предложих днес, Люсиен Брайланд. Нещо, което не съм предлагала никога на никой друг мъж.

— Не приемам лекомислено нищо от онова, което си казала или сторила тази нощ. — Тя не беше говорила за любов, но онова, което каза, ѝ бе струвало големи усилия. Знаеше, че отказът му дълбоко я нарани. За съжаление Памела не беше от много емоционалните жени. Колкото и да я съжаляваше, знаеше, че тя ще поиска да си отмъсти.

— Ние не можем да се разделим като приятели — заяви тя. — Ти го знаеш.

— Да, така е, защото знаем твърде много един за друг.

— Следователно сам си си виновен. Не казвай никога, че виновна съм била аз.

— Колко драматично! — измърмори той. — Никак не ти прилича, Памела.

— Ще видим — обърна се тя със зла усмивка към него. — Донесох тази вечер малък подарък за съпругата ти.

— Колко мило — каза той с учтиво спокойствие, но всъщност изтръпна. Това беше началото. Цената, която щеше да плати за всички свои грехове, задето толкова време е бил съмишленик на Памела. Надяваше се само да успее да опази Клара от последиците от своите идиотщини.

— Ами да — продължи Памела с още по-широка усмивка. — Твой приятел, когото срещнах случайно в Бауд Клакстън. — Тя му даде време да осъзнае името на игралния вертеп, преди да продължи. — Андрю Блейкли. Можеш да си представиш изненадата ми да се запозная в подобно заведение с толкова благороден млад мъж, но ние станаме приятели.

Люсиен можеше да си представи срещата. Памела сигурно е планирала грижливо всичко и го е осъществила. Колкото и малко да познаваше Блейкли, дожаля му за момчето, допуснало да го хванат в такава мрежа.

— Никога не си ми казвал, че е толкова привлекателен мъж — продължи Памела. — За сметка на това твоите описания на мечтите му за Клара са били винаги малко... поукрасени. Офицерската униформа

му стои много добре. Сега той е капитан Блейкли. Герой от войната. Съпругата ти сигурна ще бъде много впечатлена.

Той изпита силна болка при представата, че Клара може отново да срещне някогашния си ревностен обожател. Нетърпеливото желание да се върне при жена си стана непреодолимо. Памела го наблюдаваше внимателно, за да види как ще реагира.

Люсиен събра с ленив жест ръцете си зад главата.

— И аз имам малък подарък за теб, скъпа, макар да се боя, че още не мога да ти го дам.

Тя присви очи.

— Какво е?

— Мисля, че ще го намериш, когато се прибереш вкъщи — усмихна се той. — А сега ме извини, ако обичаш.

Тя се опита да му препречи пътя.

— Какво е то, Люсиен? Какво си направил?

Той мина покрай нея, запътен към светлините и музиката. Тя го следваше отблизо.

— Люсиен!

— Мадам — каза той, — признавам, че сега сме от два противоположни лагера, но бих искал да ви помоля да се придържате към следното правило: ако не бъдете учтива с мен, просто няма да ме познаете.

— Какво си направил? — попита тя и го хвана за ръкава. — Кажи ми.

Той погледна отвисоко ръката ѝ, а тя най-сетне я отдръпна.

— Попитай твоя приятел Росуел — отвърна ѝ той кратко. — Той ще може да ти даде и подробности.

Тя се дръпна назад, а лицето ѝ беше толкова пребледняло, че си личеше дори в тъмната нощ.

— Освен това — добави той — майка ми и нейният любовник са наели тогава карета, а не файтон. Баща ми платил достатъчно щедро на кочияша, за да не пророни никога нито дума за онова, което ще се случи, след като ги настигне.

Той се обърна и се отдалечи с надеждата, че Памела поне в присъствието на хора ще го остави на мира. И за двама им нямаше да е добре да се спречат на публично място. Само че гневът ѝ беше,

изглежда, по-силен отколкото бе предположил, защото тя го последва чак до ръба на танцовата площадка.

— Люсиен!

Той се обърна и я погледна така, че тя трябваше да разбере колко е недоволен. Тя посрещна погледа му, бясна от яд.

— Копеле! Ще пълзиш на колене пред мен за онова, което ми стори. Кълна се в бога!

Тя вдигна ръка сякаш искаше да го удари, но той я хвана за китката.

— Спомнете си къде се намирате, мадам — заповяда ѝ рязко той с пълното съзнание, че вече привличаха внимание. В обществото само малцина не знаеха за връзката му с Памела през последните три години, въпреки че за подобни неща не е прието да се говори, освен между много близки приятели. Немислимо беше да направят сега тази връзка всеобщо достояние и то в присъствието на Клара. Памела имаше твърде ограничен достъп в обществото, а сега рискуваше да загуби и него, що се отнася до Люсиен, никога нямаше да му простят, че е унизил публично невинната си съпруга като се е появил в компанията на своята метреса.

— Моето изкуство — каза тя гневно, — моето изкуство, Люсиен.

— Да, великолепно то изкуство. — Той стисна силно ръката ѝ, преди да я пусне. — Ако не искаш всички да разберат, че ти, зла вещице, си „Котката“, предлагам ти да изключиш съпругата и семейството ми, когато забъркваш отровата си.

Тя простена и личеше, че едва се владее. Но когато погледна зад него, очите ѝ светнаха победоносно.

— Тя идва насам. Жена ти. С любовника си.

Тя се шмугна покрай него, преди той да успее да реагира, усмихна се лъчезарно и поздрави:

— Виж ти, капитан Блейкли. Тъкмо разказвах на лорд Калън за нашето познанство. Можете да си представите колко се учудих, когато ми каза, че вие и виконтеса Калън сте приятели от детинство.

Люсиен наблюдаваше сцената пред себе си с чувството, че става нещо нереално. Видя сияещото лице на Клара — вече няколко пъти я беше виждал толкова щастлива, но всеки път причината беше той, видя също, че се е хванала с две ръце за ръкава на Блейкли.

Андрю Блейкли беше истинска изненада. Беше станал много по-висок и по-широкоплещест откакто Люсиен го беше видял преди седем години за последен път. Юношата, който беше изпелтечил толкова нескопосано новината, че той и Клара били уж сгодени, вече го нямаше. На негово място се беше появил самоуверен, закален в боеве мъж, който живее в хармония с обкръжението си. Той хвана протегнатата ръка на Памела и се наведе леко над нея, преди да се обърне към Люсиен.

— Лорд Калън — поздрави той. — Много се радвам отново да ви видя.

Гласът му беше по-мъжествен и дълбок, отколкото тогава. Люсиен би го фраснал с най-голямо удоволствие през лицето и би дръпнал съпругата си от него.

— Блейкли — отговори той и кимна.

— Люсиен, не е ли чудесно? — Клара сияеше, възхитена. — Андрю направо ме изненада. Никога не съм била по-щастлива. — Усмивнатият ѝ поглед се плъзна учтиво по Памела. Настъпи кратко мълчание, докато тя чакаше да бъде представена.

Люсиен размени поглед с Андрю и се запита кой от двамата би трябвало да го стори, преди най-сетне да каже:

— Клара, това е лейди Холинг, моя позната. — Не искаше да лъже съпругата си, въпреки че му мина през ума. Беше достатъчно лошо, че е принуден да я представи на предишната си любовница, не искаше да добави към греховете си и лъжата.

— Лейди Холинг, позволете да ви представя съпругата си, виконтеса Калън.

— Люсиен толкова много ми е говорил за вас, скъпа — каза Памела, като използва малкото му име толкова интимно, че Клара отвори широко очи. — Радвам се да се запозная най-сетне с вас. Ако знаех, че сте приятели с Андрю, щях много по-рано да се постарая да го сторя.

— Лейди Холинг беше така любезна да ме включи тази вечер в своята компания — обясни Андрю Блейкли. — От нея разбрах, че си в Лондон. И омъжена! Още не съм се оправил от удара. Това ще ме научи да чета в бъдеще по-внимателно писмата на майка си.

Той сякаш осъзна присъствието на Люсиен и добави:

— Въпреки че беше, разбира се, глупаво от моя страна, да се изненадам. Знаех за отдавна предрешения ти годеж с лорд Калън.

— Ще позволите ли да ви честитя брака, лейди Калън? — каза любезно Памела. — И да ви пожелаая щастие?

— Благодаря. — Клара премести поглед от Памела към Люсиен. Той забеляза колко е объркана. — Много ви благодаря.

— Един валс — каза Андрю, когато оркестърът засвири. — Искаш ли да танцуваш с мен, Клара? — Той погледна Люсиен, който даде мълчаливо съгласието си.

— Прекрасна двойка — отбеляза Памела, когато двамата се отдалечиха. — Но тя е още по-невзрачна отколкото предполагах. Питам се какво толкова е намерил капитан Блейкли в нея?

— Може би същото, каквото и аз — отговори спокойно Люсиен, без да се хване на стръвта, която му хвърляше Памела. — Нещо мило, което няма нищо общо с физическата хубост и което тя ще запази за цял живот. О, Джак най-сетне е дошъл.

— Той улови погледа на приятеля си, който се появи в другия край на дансинга, там, където беше сепарето на Люсиен. Джак се поклони леко на Памела, а после измъкна изпод наметалото си нещо дълго и тънко, и го вдигна високо, за да могат тя и Люсиен да го видят. Развитото руло на рисунката изчезна пак така бързо и Джак се присъедини към останалите гости около масата.

Люсиен чу как до него Памела издаде някакъв неопределен звук, нещо средно между гняв и отчаяние.

— Приемам го като, сватбен подарък, лейди Холинг — каза Люсиен. — Предполагам, че не очаквате благодарствено писмо.

Той я остави застанала така, красива и неподвижна като статуя и си проправи път между танцуващите, за да отиде при жена си.

Един час по-късно Памела беше вече в ателието си, разтреперана от гнева, който толкова дълго трябваше да сдържа, чак докато се озова сред собствените си четири стени. Постепенно се поокопоти и видя, че Сиби се е свила в един ъгъл, реве и се държи за главата.

Какво ли беше направила на момичето? — попита се смутено Памела, защото изобщо не помнеше как се е озовала в ателието си. Беше ѝ толкова студено, че цялото тяло я болеше.

Устните ѝ трепереха, когато каза:

— Съжалявам, Сиби. — Тя преглътна, пое си дълбоко въздух и подхвана отново: — Прекарах ужасна вечер. Прости ми. — Тя вдигна нервно ръка и я притисна към челото си. Рисунките, които беше приготвила за „Глед Тайдингс“, бяха изчезнали. Преди да се прибере, тя се отби при Уйлям Росуел и чу новините от неговите уста. Някой беше влязъл с взлом в печатницата и беше откраднал карикатурите, матриците, приготвени за другия ден, бяха натрошени на парчета.

Росуел, това безгръбначно влечуго, се бе опитал да сложи край на съвместната им работа. Беше се уплашил да публикува карикатурата, но тя го придума. Сега се боеше да има изобщо нещо общо с нея. Люсиен и приятелите му бяха твърде опасни. А той наистина не искаше да се изложи на гнева на лорд Манинг, който поддържаше толкова много и влиятелни връзки с парламента.

Но тя не допусна да се разделят. Знаеше, че той се бои от съпругата си изглежда още повече отколкото от гнева на лорд Манинг. Няколко закани в тази посока и Росуел се съгласи потиснато да публикува още една карикатура.

— За бога, Сиби, стани от пода и престани да ревеш.

Сиби покорно стана и се опря, разтреперана, на стената.

— Донеси ми престилката — заповяда Памела, — и ми направи кафе.

— Искате да работите сега, милейди? Толкова късно?

— Да — каза Памела, докато Сиби ѝ връзваше престилката над елегантната рокля. Памела видя отново пред себе си тази сцена — Люсиен танцува със съпругата си, а на нейното лице е изписана нервна усмивка. Глупачето явно се беше притеснило, макар и съвсем неоснователно, за това как ще реагира Люсиен като види някогашния ѝ обожател. Люсиен беше погледнал жена си по начин, който ѝ причини по-силна болка, отколкото начинът, по който беше отблъснал нея преди това. Беше наистина непоносимо, че гледа с такава нежност онова глупаво, грозно момиче, а не удостоява Памела дори с приятелски поглед. Но тя ще намери начин да сложи край на всичко. Ще разруши всичко, на което държи Люсиен и ще започне от тази негова любима малка женичка.

— Да, Сиби — каза тя и седна да работи. — Трябва да направя една съвсем особена карикатура, та ако ще да се наложи да работя цялата нощ. Искам да съобщиш на господин Росуел една новина, ти

лично, ако не познаваш момче, на което да имаш пълно доверие. Кажу му, че ще получи рисунката най-късно утре след обед и че трябва да я публикува час по-скоро. Този път нека внимава добре в поръчката ми, в противен случай госпожа Росуел ще научи куп неща, които могат да създадат на господин Росуел големи неприятности.

На другата сутрин Клара закусваше сама в салончето до стаята на Люсиен. Беше им станало навик да се хранят заедно в това малко помещение, а не в големия салон за закуска долу, запазен за официални случаи. Клара държеше особено много на това време сутрин, когато двамата с Люсиен общуваха спокойно и непринудено. Все още по пеньоар и халат, хапваха кифлички, пиеха горещ шоколад и обсъждаха плановете си за деня.

Днес за пръв път след сватбата се оказа сама. Люсиен беше станал рано и се беше облякъл, без да каже дума. Неговият слуга, свикнал да го чака отвън, докато не го викнат да влезе в спалнята на своя господар, отговори само със смутен поглед на въпросите на Клара относно плановете на нейния съпруг.

— Да пратя ли да викнат Хейъс, милейди? Той може да знае къде е лордът.

Но Клара не пожела да притеснява икономата или госпожа Макинес, поне не преди да се облече както трябва. Реши, че е глупаво да настоява така отчаяно да разбере къде е съпругът и още преди да е закусила.

Доста странно е все пак, че трябва да закуся сама, помисли си Клара, когато ѝ донесоха подноса. Почака петнайсет минути, през които си изпи кафето на дивана, но после изгуби надежда, че Люсиен още може да се появи.

Не че можеше да го упрекне за отсъствието му. Снощната вечер беше толкова неприятна, направо ужасна и ако не за него, то със сигурност за нея. Споменът за толкова красивата лейди Холинг преследваше упорито Клара, колкото и да се мъчеше да не мисли за нея. Тази жена и Люсиен... колко глупаво от нейна страна, да не разбере веднага, че Люсиен и тя са нещо повече от добри познати. Андрю не може да го е знаел, иначе нямаше да я заведе там, където се наложи да бъде представена на метресата на Люсиен. Простена гласно, щом си го помисли. Колко бесен трябва да е бил Люсиен! Бесен и с

основание унижен. Всеки друг сигурно щеше да знае, че лейди Холинг е негова любовница. Колко ли е бил шокиран, че Клара се появи тъкмо докато той разговаряше с нея. Не знаеше какво да прецени като поужасно — факта, че Люсиен издържа толкова красива жена, или, че тя се държа с тази жена като същинска глупачка. Лейди Холинг сигурно би овладяла подобно положението много по-добре от Клара.

Допускаше, че няма право да се чувства измамена, или толкова бясна, че да е готова да удуши Люсиен с голи ръце. Люсиен никога не ѝ беше обещавал да няма метреса. Мнозина женени мъже си имаха, смяташе се за приемливо, стига връзката да не преминава определени граници, стига и мъжът, и жената да се придържат към определени правила. Снощи Клара беше прекрачила несъзнателно тези граници, но Люсиен и лейди Холинг също. Тя никога не беше унижавала Люсиен с флиртовете си, а той никога не я беше компрометирал така открито с метресата си.

Клара простена още веднъж и закри лицето си с ръце. Дали не се държи некоректно? Люсиен изглеждаше също толкова нещастен, че са го хванали с лейди Холинг колкото и тя, когато проумя истината. Люсиен беше след това много мил с нея, пое я от прегръдката на Андрю, за да продължат да танцуват двамата, тъй че ѝ се наложи да изличи в края на краищата ледената усмивка от лицето си. Той сякаш разбра инстинктивно, че тя трябва да бъде закриляна, защото се е сблъскала изведнъж с истината и то пред много очи. Затова я притисна силно към себе си, преведе я умело през тълпата, а после я погледна в очите и ѝ се усмихна насърчително. Тя би предпочела да заплаче и да зарови лице в рамото му, да го помоли да я обича въпреки, че е толкова невзрачна, въпреки всичките ѝ недостатъци.

После той я върна при компанията, седна до нея и пое ролята на домакин. Тя смътно си спомни, че успя даже да се усмихва, да се смее и да разговаря с останалите. На моменти ѝ се струваше, че само е сънувала всичко това, че тя самата не е присъствала. Люсиен бе положил всички усилия тя да не рухне. Гостите им може би изобщо не забелязаха как се чувства. Или бяха твърде добре възпитани, за да се държат по друг начин, вместо да се преструват, че всичко е наред.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност преди Люсиен да ѝ помогне да се качи в каретата и втора вечност, преди да стигнат след мълчаливо пътуване в Барингтън.

Люсиен каза няколко думи само когато каретата потегли от Воксхол и той я зави с одеяло. После я прегърна, привлече я към себе си и каза:

— Не се притеснявай, Клара. Денят беше за тебе дълъг и напрегнат. А сега просто си почивай, скъпа.

Любезността му беше толкова благовъзпитана и дистанцирана, че я накара само още повече да се отчая. В Барингтън той я качи на ръце до нейната стая и ѝ пожела лека нощ, защото се налагало да излезе още веднъж.

Да, той излезе, сигурно за да отиде при метресата си, а Клара лежа за пръв път сама в голямото студено легло и се почувства ужасно. През дългите часове, докато беше будна, тя си каза, че просто има брак, какъвто и повечето жени от висшето общество, но просто не можа да се утеши с тази мисъл.

Тя не знаеше кога беше станало, кога Люсиен я вдигна от нейното легло и я занесе в онова, което винаги бяха споделяли. След продължителен плач беше потънала, изтощена, в толкова дълбок сън, че просто не можеше да си спомни какво се е случило. Той миришеше силно на цигари и алкохол и явно се бе учудил да я намери в нейното легло. Измърмори, че я е занесъл в нейната стая само, за да може момичето да ѝ помогне да се съблече. Звучеше правдоподобно, защото този път се беше съблякла в своята стая. Досега го правеше винаги в неговата.

Беше се опитала да каже нещо от рода, че той сигурно е събличал лейди Холинг, но Люсиен само я сложи на леглото и каза:

— Това го предоставям на Андрю Блейкли. Ако може, разбира се, да се дръпне за достатъчно дълго време от теб. Давам ти добрия съвет, да не го насърчаваш твърде много, ако искаш този твой добър приятел да продължи да живее.

Тези думи и гнева в неговия глас тя, за съжаление, помнеше твърде добре. Дори полузаспала, беше бясна, може би дори повече отколкото би си позволила в будно състояние. Но се бе почувствала толкова ранима и избутана встрани, че изпита желание да си отмъсти. И го направи. С юмруци и с крака. Вместо да натъжи Люсиен, нейното нападение само го ядоса. Той легна върху нея, изви ръцете ѝ над главата, смъкна ѝ нощницата и я облада толкова грубо, че и двамата

останаха безмълвни и без дъх. Той дори не си бе свалил палтото, та тя за малко да се задуши в гънките му, преди той да стане от нея.

Когато се съблече, той стана по-внимателен, по-бавен, положително вече не брутален, но всичко беше толкова далеч от нежността, с която бе свикнала да я люби. Люсиен я беше подчинил, беше я обладал и ясно ѝ бе доказал кому принадлежи. Едва когато той свърши, тя заплака от срам и гняв, а той сякаш отстъпи, прегърна я и каза, че съжалява. Трябваше ѝ доста време, преди да се отпусне най-сетне в прегръдката му, а после, вече съвсем капнала, да заспи. Събуди се след дълги часове, и видя, че Люсиен се облича. Той излезе небръснат от стаята, без да се сбогува с нея.

Лейди Холинг. Тя се запита откога ли познава Люсиен тази жена? Разрови се в спомените си от петте месеца, откакто бяха женени, но не си спомни за нито една нощ, която той да не е прекарал в Барингтън. Дори в дните, когато беше на път с Улф и Джак, след това пак се връщаше при нея. Всяка нощ беше споделяла неговото легло, нещо повече, дори когато предпочиташе, през няколкото дни в месеца, да се премести в своето. Люсиен настоя, че тя може да лежи до него не по-малко удобно, отколкото в стаята си и не пожела да приеме нещо, макар и толкова естествено, да пречи на съпрузите да спят в едно легло. Не му пречеше явно и това, че през тези дни пред сексуалните им авантюри се издигаше преграда. Можеше да докаже присъствието му вкъщи през всяка нощ, нещо повече — и през повечето дни. Ако е виждал лейди Холинг, посещенията му при нея трябва да са били повече от кратки, освен ако не я е излъгал за вечерите, за които твърдеше, че ги е прекарал с приятели. Клара се съмняваше. Беше твърде невероятно един мъж да въвлича в такава изневяра и приятелите си.

Можеше ли един мъж да бие красивата си метреса? Беше ли възможно? Или мъдро? Клара остави рязко чашата си и отиде до голямото огледало над камината на отсрещната стена.

— Само да можеше да направиш нещо с лицето си, Клара? — каза си тя и се загледа с растящо отчаяние в себе си. Лицето ѝ наистина нямаше цвят. Понеже не изрусяваше косата си и не употребяваше пудра, все неща, които отдавна бе отхвърлила, наистина нямаше как да подобри външността си.

Вече беше положила всички усилия, за да направи дома на Люсиен колкото може по-уютен за него и той твърдеше, че въпреки спомените много му харесва. Изглеждаше сякаш не предпочиташе никое друго място пред Барингтън. Свикна даже да кани приятелите си на вечеря или да играят карти, когато се случеше Клара да отиде без него на бал или соаре. Често се беше прибирала късно през нощта или рано сутринта и ги беше сварвала весели в кабинета на Люсиен, където пушеха и пиеха в чудесно настроение. Улф и Джак оцениха високо промените, направени от Клара в Барингтън и я уверяваха, че винаги с удоволствие ѝ гостуват.

Люсиен изглеждаше много доволен и от нейните реакции в леглото. Даже миналата нощ тя не можа да скрие докрай, че ѝ е доставил наслада, а някакво инстинктивно познание ѝ подсказа, че удоволствие е изпитал и той. Знаеше толкова малко за мъжете. Той може и да не задоволяваше нуждите си като я обладаваше по два или три пъти всяка нощ. Въпреки това не можеше да си представи, че има неща, които той би правил с лейди Холинг, но не и с нея. Нещата, на които бе научил Клара, за да може тя да го задоволява плътски, надминаха и най-буйните ѝ фантазии. Ако имаше още неща, които можеха да се правят или знаят, сигурно щеше да е необходима тренираност на тялото, присъща само на акробати. Ако лейди Холинг е толкова надарена, Клара трябваше веднага да се признае за победена.

Чу се леко драскане на вратата и след поканата на Клара в стаята влезе госпожа Макинес, понесла сребърен поднос, на който лежеше визитна картичка. На Клара не ѝ убегна укорителния поглед, който жената хвърли на недокоснатата закуска.

— Посетител? — попита Клара и посегна към визитната картичка. — Токова рано?

— Минава дванайсет, милейди — заяви госпожа Макинес с тон, който съответстваше на израза, изписан на лицето ѝ.

— А, това е Андрю! — възкликна Клара и се загледа във визитната картичка със смесица от радост и загриженост. — Госпожо Макинес, кажете му, моля ви, да ме изчака в салона и се разпоредете да ни донесат чай. Освен това изпратете ми, моля ви, Берти. Ще се облека набързо и ще изляза при капитан Блейкли.

— „Бауд Глаксън“ — повтори лорд Манинг, остави чашата си на масата и изгледа с нескрит интерес племенника си. — Как, по дяволите, е възможно почтен млад мъж като капитан Блейкли да се озове в такава изпаднала дупка като „Глаксън“? Помня добре неговите родители още от времето, когато ухажвах Ана. Те щяха да са ужасени, ако знаеха къде се шляе сега техният син. Бяха много мило старо семейство, тези Блейкли.

— Да, наистина — измърмори хладно Люсиен. — Не бива да забравяш, Роби, че Андрю Блейкли не е дете, за което да си създаваме грижи.

— Не, разбира се, че не е — съгласи се Робърт, — но не ми е никак приятно да виждам как младеж с такива достойнства се забърква с подобна долнопробна компания. Най-вече тази на Памела Холинг. Сега, след като е извършила пъкленото си дело, току-виж остави капитан Блейкли на мира, но, кой знае защо, се съмнявам. — Той вдигна рисунката, която лежеше в скута му, и ѝ хвърли колеблив поглед. — Като се има предвид, че е могла да се опре само на слухове и предположения, нарисувала го е не зле. Разбира се, някои подробности не са верни, но като цяло, както ние с теб знаем, не е се е отдалечила кой знае колко от истината. Какво грозно хрумване да нарисува на баща ти твоето лице, а на майка ти лицето на Клара. А този, с когото тя бяга трябва да е лорд Хънсли или капитан Блейкли, така ли?

— Както виждам фактът, че това трябваше да бъде публикувано, изобщо не те смущава.

Робърт му се усмихна успокояващо.

— Лъки, момчето ми, ние крихме истината толкова дълго, колкото беше възможно. Събитията са вече толкова отдавнашни, че това няма абсолютно никакво значение. По-голямата част от обществото отдавна се досети какво всъщност се е случило. Не исках да страдаш от всичко това повече отколкото изстрада тогава, като момче, но днес си изцяло в състояние да се отървеш с едно измърморване или с отсъстващ поглед. Не мисля, че някой би те държал отговорен за каквото и да било, сторено от твоя баща, въпреки несполучливия избор, който лейди Холинг е направила за надписа над малката си рисунка.

— Не мислиш, че хората очакват историята да се повтори?

— След ужасния облог, който си сключил с лорд Кърлейн, едва ли ще можеш да ги възпреш, нали? — отговори Робърт. — Но вината е само твоя, момче. Тъй че колкото по-скоро сложиш край на тази лудост, толкова по-рано ще спрат и приказките.

— Така е.

— Ако Клара разбере за облога, ще ти е адски трудно да си върнеш доверието й. Това би било по-лошо от всичко, което тази рисунка би могла да отприщи, ако я бяха публикували.

— Да каза равнодушно Люсиен.

Робърт изостави с въздишка безплодната тема.

— Кажи ми — помоли той внимателно, докато сгъваше рисунката и я слагаше на масата — Клара зарадва ли се да види отново стария си приятел? А ти представи ли се с пристъп на ревност като пълен глупак?

Люсиен го изглежда хладно.

— Ти винаги си бил незаслужено злобен спрямо младия мъж — констатира Робърт.

— Дори и наполовина не колкото ти спрямо полковник Хънингтън — веднага му го върна Люсиен.

— Охо, удар под кръста — призна усмихнато Робърт. — Освен това е вярно. Не е ли странно, че и двете жени, които обичаме, си имат работа с военни? Лъки, дали не трябваше да се откажем от титлите си и да постъпим в армията? Щяхме да имаме, може би, повече късмет, или поне аз. Защото ти получи дамата на сърцето си, нали така?

— Може би — отговори Люсиен, преплете пръсти и се загледа в огъня, пред който бяха седнали чичо му и той.

— Възможно ли каза? — повтори изненадано Робърт. — Имаш зад гърба си вече пет месеца щастие с тази жена, която е истинско съкровище и нали не искаш да отречеш, че досега беше напълно щастлив с Клара?

— Ние наистина бяхме, тоест аз бях досега напълно щастлив.

— Толкова, че след сватбата започна да се държиш като съвсем нормален човек. Цял Лондон е смаян. Виконт Калън бил все пак човешко същество. Изненадан съм, че не беше отбелязано във вестниците като същинско чудо.

— Роби — каза Люсиен и въздъхна. — Не можем ли да забравим днес твоя особен сарказъм? Не съм дорасъл до него.

Робърт го изгледа по-внимателно.

— О, Люсиен, не ставай глупав. Клара толкова те обича, че любовта направо започва да ѝ изтича през порите, само като те погледне. Не разрушавай щастието, което бракът ви дава, не и с нещо толкова глупаво като неуместна ревност. Тя не ти ли е доказала отдавна, че изобщо не прилича на майка ти? А бог ми е свидетел, че ти никак не приличаш на баща си.

— Андрю Блейкли я обича.

— Разбира се, пък и кой мъж не би обикнал това чудесно същество, щом се запознае с него? Много добре знаеш, че в Лондон ти си съпругът, комуто най-много завиждат. Но има ли причина Клара да страда заради това? Не е възможно наистина да вярваш, че е способна да избяга с друг мъж.

— Майка ми защо е флиртувала?

Въпросът изненада Робърт.

— Защо майка ти е флиртувала?

— Да, моята майка. Защо? Доставяло ѝ е удоволствие, или е имало друга причина?

— През всички тези години — каза бавно Робърт — ти никога не си ме питал за майка си. Когато се опитвах да кажа нещо, ти ме караше да млъкна. Изглежда Клара е още по-подходяща за теб, отколкото предполагах.

Люсиен търпеливо и мълчаливо го изчака да свърши.

— Така — каза Робърт, облегна се назад и посегна отново към чашата си. — Защо е флиртувала майка ти? Донякъде, защото ѝ е доставяло удоволствие, отчасти защото се е страхувала от старостта, а се е усещала млада и привлекателна, когато е привличала вниманието на мъжете. Но мисля най-вече затова, че баща ти я е карал да го прави.

Лицето на Люсиен стана мрачно.

— Не разбирам какво общо са могли да имат възрастта на майка ми или пък баща ми. Тя още не е била на почтена възраст, а баща ми я е обичал до предела на възможното.

— Тъкмо там е въпросът, не мислиш ли? Никой не желае една патетична, вкопчваща се в теб, потискаща любов, колкото и романтично да звучи. С кучешката си преданост баща ти направо е задушавал майка ти, той знаеше само да кърши ръце заради любовните ѝ авантюри и я умоляваше като беззащитно дете да се откаже от тях.

Много по-добре е било да я сложи на коленете си, да я напердаши и така сам да сложи край на всичко. Като се позамисли човек, разбира, че е имал сто по-подходящи начини, отколкото да се остави майка ти да го води за носа. Но той това си избра. Тебе не те очаква същата съдба, само защото си негов син.

— И все пък той е я убил — въздъхна Люсиен. — Трябвало е да убие само Гансли или себе си, могъл е да я остави да живее.

— Един господ знае какво се случило с Едуард през онази нощ — отговори кротко Робърт. — Може да е полудял или е разбрал, че майка ти този път наистина ще го напусне и не е само закана. Аз обичах брат си, Лъки, също като теб. Но той съвсем не беше свършен. Зная, че с годините ти премина на негова страна, но може да си проявил по-скоро разбиране, отколкото симпатия. Също като баща си, и ти често беше принуден да просиш от майка си привързаност, нали?

— Не беше така — измърмори Люсиен. — Тя просто беше заета... А когато си бяха вкъщи, двамата само се караха.

— Мило мое момче — каза Робърт, наведе се напред и докосна успокояващо коляното на Люсиен, — не бива да се съмняваш, че родителите ти са те обичали. И двамата ужасно се гордееха с единственото си дете. Това не може да не си го усещал.

Люсиен сви рамене.

— Колкото любов съм получил като дете, получил съм я от теб, Роби. Ако бог ме благослови с деца, ще се отнасям с тях така, както ти се отнасяше с мен, а не по примера, който ми дадоха моите родители.

— Наистина ли го мислиш, Лъки? — попита Робърт и се усмихна. — Мисля, скъпи, че никога не съм получавал по-хубав комплимент. Ще е все пак почтено да те предупредя, че ако продължиш в същия дух, ще ме видиш разплакан, с което ужасно ще те притесня.

— На стари години ставаш и сантиментален, Роби — усмихна се Люсиен.

— Още не знаеш и половината — изсумтя Робърт. — Да беше ме видял как седях в нощта на сватбата ти сам в библиотеката, за да дам простор на силните си чувства... Добре, че трябваше да отгледам теб, а не някоя дъщеря. Представям си, че на нейната сватба сигурно щяха да изплача пълни кофи сълзи. Но ние май се отклонихме от темата. Ако

ти бях добър баща, Лъки, щях да произнеса няколко пъти строгите думи, които се очакват от родителите. Но ти не искаш да ги чуеш.

— Това някога да те е възпирало? — разсмя се Люсиен.

— По-често отколкото си мислиш. Когато ти се родят деца, Лъки, ще го разбереш, аз искам само да ме изслушаш и после добре да размислиш. Ти толкова дълго мразеше майка си, ти стовари върху нея цялата вина, но обожаваше баща си и го превърна в жертва. Аз обичах брат си, но неговата вина е по-малка от нейната. Той не биваше да реагира на изневерите на майка ти така, както го правеше. Каквото и да бяха сторили лорд Гансли и майка ти, те не заслужаваха такъв край — да бъдат преследвани и след това убити като зверове. Не съм ти го казвал, но почти се радвах, че брат ми застреля и себе си, защото, ако не го беше сторил, щях, може би, да го направя аз.

— За бога, Роби!

— Остави ме да свърша. Има нещо, което трябва да разбереш, Лъки, затова ме чуй много добре. Ти живя години със страха да не станеш като баща си и да не обикнеш жена толкова силно, че да станеш неин роб. Но истината е, че приличаш по-скоро на своята майка.

Люсиен поклати глава и отмести поглед. — Не!

— Ти винаги си го знаел — продължи Роби. — Не, чуй ме. На мен не ми е по-лесно да ти го кажа, отколкото на теб да го чуеш.

— Това не е вярно — възрази разпалено Люсиен.

— Вярно е. Ти толкова ми напомняш майка си, че винаги ме е било малко страх. Помисли само за начина, по който се отнесе към Клара. Тя трябва да играе по твоята свирка или по ничия друга, така ли е? Ако се окаже, че не те обича достатъчно предано, ти ще я отпратиш като куче.

— Аз не това искам.

— Така ли? — попита Робърт. — Ти заложи десет хиляди лири, за да докажеш, че тъкмо това искаш. Искаш Клара толкова много да те обича, че изобщо да забрави за собственото си щастие. Искаш тя да чака пред вратата, както го правеше твоят баща, да чака и да се надява...

— Не — каза Люсиен, стана, отиде до огъня и прокара ръка през косата си. — Не — каза вече по-спокойно. — Ти... грешиш. Ти си луд.

— Той преглътна мъчително. — Аз не приличам ни най-малко на своята майка.

— Разбирам — каза Робърт. — Ти си верен и предан на съпругата си, нали?

Люсиен потри челото си с ръка, сякаш го болеше глава.

— Клара флиртува...

— Невинно. — Навярно много по-невинно от всички други дами от висшето общество. Това изобщо не може да се сравни с откровените покани, изричани от майка ти. Добре де. — Той стана. — Твърдиш, че не приличаш на майка си. Докажи го. Убеди ме, че твоят брак има някакво значение за теб. Но не го прави като твоя баща и не допускай външни сили да разрушат съществуващото между теб и Клара.

Люсиен отпусна ръце и се втрени в пламъците.

— Не искам да приличам нито на единия, нито другия, Роби — той си пое дълбоко дъх — искам да приличам на теб. След всички тези години и след всичко, което тя ти причини, ти прости на лейди Ана и си изведнъж толкова доволен. Не си представям защо я допусна отново в своя живот, но трябва да призная, че никога не съм те виждал по-щастлив.

— Както ти с Клара — измърмори Робърт. — Може и двамата да сме осъзнали една важна истина, Лъки. От мига, в който се оказах в състояние да осъзная глупостта си — причина да загубя Ана, — вече бях в състояние и да ѝ простя нейната глупост. Не виждах защо тя или аз трябва и занапред да се отказваме от щастието, на което се радвахме някога заедно, защото любовта ни беше силна и дълбока. Аз продължавам да я обичам, но се надявам днес да съм по-мъдър от тогава.

— Ти за малко не умря заради нея.

— Да — Робърт сложи успокояващо ръка на рамото на племенника си. — Опитай се да си представиш по-нататъшния си живот без Клара и ще разбереш какво изпитвах тогава. Но беше и глупаво, и егоистично от моя страна, да копнея за смъртта. Още повече, че тогава и ти имаше нужда от мен.

— Наистина.

Робърт въздъхна и пак седна.

— Този опит ме научи на още нещо. Животът е твърде скъпоценен дар, за да го захвърлиш ей така. Ние хората сме склонни да

се оставяме емоциите да ни ръководят и тогава, вместо да разсъждаваме ясно и разумно, вършим какви ли не глупости. Твоят баща трябваше да остави майка ти да си отиде, да се посвети на твоето възпитание и да изгради без нея нов живот за вас двамата. Вместо това той уби егоистично двама невинни, уби и себе си, а с това не направи услуга на сина си. Аз трябваше да оставя Ана да си отиде и да не правя такава мелодрама. Беше нечестно спрямо теб, Лъки, а също и спрямо мен самия.

— Ако на времето гордостта ти не беше взела връх, — измърмори Люсиен, — беше ли възможно лейди Ана да не те напусне?

— Разбира се. И ако баща ти беше посрещнал по друг начин държането на твоята майка...

— ... нещата може би нямаше да вземат толкова лош обрат — допълни Люсиен. — Това са все интересни разсъждения, Роби, само че никога няма да разберем дали са верни, нали така? Разбирам все пак какво искаш да ми внушиш. Каж ми — помоли той и погледна чичо си. — Искаш ли да се ожениш за лейди Ана? Или поне да й направиш предложение за женитба?

Робърт се усмихна невинно.

— Може би. В момента ми е достатъчно да се радвам на компанията ѝ и да се старая тя да е доволна от моята. Тя внимава толкова с мен, колкото ти с Клара. За такива неща се иска време.

— Ако такова е желанието ти — каза бавно Люсиен, — бих се радвал много за теб, независимо от това, което съм казвал някога за лейди Ана.

— Люсиен! — възкликна видимо трогнат Робърт.

— Може би е вече твърде късно — продължи Люсиен, — но и аз проумях нещо за живота. Човек прекарва много по-щастливо дните си, когато има до себе си човек, когото обича. Баща ми е трябвало да постъпи, може би, точно така с моята майка — просто да я обича и приема такава, каквата е. Още помня времето, когато те бяха щастливи заедно.

— Разбирал си го навярно по свой детски начин — потвърди Робърт. — Но такава любов обикновено не трае дълго. Трябват ѝ все нови и нови емоции, за да продължи да гори.

— Разбирам, че за моите родители е било точно така. Но, кой знае, с времето нещата са щели, може би, да се пооправят, особено ако

баща ми беше реагирал по друг начин, след като майка ми е била неспособна да го направи. Мисля, че всяка любов е по-добра от липсата на любов, а хубавата любов би трябвало да приветстваме. Искam ти да си щастлив, Роби. Заслужаваш го и ако можеш да го постигнеш с лейди Ана, имаш моята благословия и най-искрените ми благопожелания.

За Люсиен се оказа трудно да се придържа към възприетите отскоро възгледи за любовта и нейните предимства, когато, вече в Барингтън, влезе в салона и свари там съпругата си и Блейкли един до друг и събрали глави, да се смеят толкова интимно, че сви неволно ръцете си в юмруци. Сякаш през червена пелена видя пред себе си сцена отпреди много години, с тази разлика, че тогава двойката беше отишла много по-напред. Неговата майка и любовникът ѝ, легнали на дивана, отначало се ужасиха, когато той неволно ги прекъсна, после се смутиха, оправиха набързо дрехите си и се разсмяха, както сега Клара и капитан Блейкли, сякаш на чудесна шега, която можеха още дълго да споделят.

Люсиен трябваше да премига, за да отпъди първата картина и да признае, че както Клара, така и нейният гост бяха напълно облечени и че съпругата му не правеше нищо необичайно, а само развличаше в салона си стар приятел от детинство. Тя не беше жестока като неговата майка, Клара никога не би го ранила по такъв начин, дори да имаше достатъчно основания да го стори. Той се замисли над казаното от Робърт и трябваше с известно притеснение да признае, че Роби има право и той навярно е наследил склонността си към жестокост от своята майка. Досега тази мисъл не му беше минавала през ума и тя никак не му хареса.

— Люсиен, прибрал си се!

Клара и Андрю Блейкли станаха, Клара с малко уплашено лице и нервна, а Блейкли сякаш зарадван, че го вижда.

Клара тръгна с простряна ръка към него, Люсиен инстинктивно я хвана и усети колко е студена.

— Толкова се радвам, че си дойде — каза тя и той прочете в очите ѝ загриженост. Какво, по дяволите, беше очаквала? Че ще я набие? Ще я навика? Или Памела все още я преследва?

Люсиен прецени бързо възможностите си. Да се отдръпне зад ледена стена, беше винаги предпочитаната му тактика, последвана от

сарказъм и силен яд. По този начин можеше за броени минути да разплаче Клара и да тласне Блейкли дори до там, че да го извика на другата сутрин на разсъмване на дуел. При ужасната ревност, която изпитваше, тъкмо това щеше да го задоволи и доскоро би направил, без много-много да му мисли. Вместо това реши да изчака да види какво ще стане, ако се държи като нормален съпруг.

Той вдигна ръката на Клара, целуна пръстите ѝ, а после я покри с топлата си ръка.

— Скъпа, съжалявам, че излязох тази сутрин, без да ти се обадя. Бяхме се уговорили с Роби да закусим заедно и не исках да те будя.

— С Роби? — повтори тя тихо и на лицето ѝ се изписа облекчение. — О, радвам се. Надявам се, че си прекарал приятна сутрин. Вие двамата вече рядко се виждате на спокойствие.

Той веднага разбра, че се е тревожила заради Памела, и сведе поглед към ръцете ѝ, за да не види Клара колко го е трогнало това. Беше сладкото съзнание, че той означава достатъчно много за нея и не бива да допуска тя да изпитва, та, макар и сянка от ревност.

— Да, прекарахме една приятна сутрин, благодаря — отговори с усмивка. — Следващия път, ако искаш, можем да отидем заедно при него. Блейкли, добре дошъл в Барингтън. — Той подаде на другия мъж ръка и се опита радостта му да прозвучи убедително, въпреки че в себе си прашчаше човека по дяволите. Или поне през вратата навън, за да получи Клара само за себе си.

Беше лесно и изключително приятно, констатира той през последвалия половин час, да мислиш само най-доброто за хората, а не най-лошото. Клара седеше на канапето до него и срещу Блейкли, държеше ръката му и му се усмихваше дори, когато той мълчеше. Стараеше се, изглежда, както и той, да отхвърли всичко неприятно, което се бе случило предишната вечер и да се убеди, че бракът ѝ продължава да е щастлив. Блейкли не беше лошо момче, макар да беше луд по Клара. Изглежда приемаше все пак, че Люсиен има неограничени права над нея, затова се държеше прилично и приятелски. Въпреки хладното подводно течение, което не му убегна.

— Клара — каза Андрю Блейкли, след като изпи още една чаша чай, — имаш ли рецептата на пудинга от кафяви сладки, който майка ти редовно приготвяше за пикниците? Имаше вкус на бренди и на орехи, спомняш ли си?

— Разбира се! Един от любимите десерти на мама. Имам рецептата.

— Ще бъдеш ли така мила, да ми я запишеш, преди да си тръгна? Съжалявам, че ще те затрудня, но съм я обещал на един приятел. А после вече наистина ще трябва да си вървя.

Клара обеща да я донесе след минути и отиде да търси госпожа Макинес. Все още прави, след като тя излезе, двамата мъже се погледнаха открито.

— Надявам се не ми се сърдите, че посетих Клара докато ви нямаше? — попита Андрю Блейкли след кратко мълчание. — Дойдох рано и се надявах да ви сваря.

— Съжалявам, че не стана така — отговори Люсиен. — Ако Клара не ви е наляла до козирката с чай, не бихте ли желали да ви предложи някоя по-интересна напитка? — Той посочи един поднос с шери, бренди и вино.

— Да, благодаря, едно бренди би ми дошло добре.

Люсиен наля и на двамата, подаде чаша на капитан Блейкли и се приближи към огъня, за да изчака. Беше му ясно, че гостът нарочно е отпратил Клара.

— Допускам, че не съществува добър начин да ви го кажа — подхвана Блейкли и застана срещу Люсиен. — Имам чувството, че трябва да ви се извиня за мъчителната ситуация снощи във Воксхол. Прекалено късно разбрах какви са отношенията ви с лейди Холинг. Беше непростимо лейди Клара да трябва да бъде представена на вашата метреса, така че ви се извинявам.

Люсиен се усмихна и отпи голяма глътка бренди.

— Освен това — продължи капитанът притеснено, но не и по-малко решително, — исках да кажа, че много държа на Клара. Тя е моя приятелка от години и нейното щастие означава много за мен. Не бих желал тя да бъде наранена.

Люсиен вдигна вежда.

— Допускахте ли, че аз можех да го искам? Да я нараня?

— Не е невъзможно — отговори Блейкли, без да се замисля. — Познавам Клара по-отдавна от вас.

— Не — прекъсна го грубо Люсиен. — Не я познавате. Тя беше моя още преди да се е родила. Никой не я познава по-добре от мен.

— Така да е — продължи търпеливо Андрю Блейкли, — но ще се съгласите, вярвам, че я познавам добре.

За Люсиен това не беше важен въпрос и той само сви леко рамене.

— Вашите отношения с лейди Холинг могат дълбоко да наранят Клара. Тя винаги е вярвала във вечната любов. Клара нищичко не разбира от метреси и жени с нисък морал. Моля ви само, както би го направил всеки почтен мъж, да внимавате щото личните ви наклонности да не я засегнат.

Отговорът на Люсиен бе изречен с мъртвешко спокойствие.

— Капитан Блейкли, нима искате да намекнете, че нарочно съм го замислил така щото моята съпруга и моята метреса да се озоват по едно и също време във Воксхол?

— Разбира се, че не. Просто реших, че е подозрително и, откровено казано, отвратително, че така добре се възползвахте от създадите се обстоятелства.

— Лейди Холинг не е моя метреса — заяви той, — и не съм я чакал в онова тъмно кътче във Воксхол. Колкото и лоша да е, според вас, моята репутация, дори аз не бих отишъл толкова далеч, че да поддържам връзка с друга жена, докато съпругата ми е на един вик разстояние.

Блейкли го изглежда недоверчиво.

— След като си тръгнахме, лейди Холинг ми даде да разбера, искам да кажа, че тя ми обясни...

— Мога добре да си представя какво е искала — обясни с усмивка Люсиен. — Нещо повече, аз сякаш я чувам. Но ви моля да ми повярвате, че правите голяма грешка, ако вярвате или се вслушвате в онова, което тя ви казва. Не ви дължа нищо, но заради Клара ви предупреждавам — стойте по-далеч от лейди Памела Холинг. Тя е опасна жена.

— Милорд, боя се, че говорите зле за жена, която винаги е била много мила с мен.

Люсиен отново се засмя и поклати глава.

— О, Блейкли, ако Памела можеше сега да ви чуе, щеше да се изсмее. Чуйте, вие не сте глупак, иначе нямаше да останете жив след толкова сражения. Майстор на военното изкуство като вас ще прозре по-бързо от всеки друг майстор във воденето на война, но въпреки

факта, че Памела е толкова добра актриса, ако се вгледате повнимателно, скоро ще разберете, че тя играе. Не се ли учудихте да срещнете жена като нея на място като Воксхол?

— Нейна позната я е завела със себе си, въпреки нейното желание — обясни Блейкли. — Тя беше ужасена да се озове в такова заведение.

Люсиен вдигна очи към небето.

— А как се случи и вие да сте там? Момент, оставете ме да довърша. Възможно ли е да ви е довел мъж на име Росуел?

Блейкли се изчерви, но леко.

— Аз наистина се запознах в „Стражите“ с Росуел — призна той. — Каза ми, че е издател. Познавахме се съвсем отскоро, когато той ме покани да поиграем една вечер хазарт. Приех и той искаше да отидем на някое от обичайните места. Бауд Клакстън беше наистина изненада.

— Да, мога да си представя.

През следващите няколко минути Люсиен направи за събеседника си кратък преглед на отношенията, които бе имал с Памела, на тези между Памела и Росуел, както и начина, по който Блейкли е трябвало да бъде заплетен в интригата.

Когато свърши, Блейкли го изгледа мълчаливо.

— Закълнете ми се, че казвате истината — настоя той най-сетне. — Твърдите, че лейди Холинг ме е използвала, само за да ви върне при себе си?

— Мисля, че по-скоро, за да нарани Клара — каза Люсиен. — Но ви се кълна — казах ви истината.

Блейкли кимна.

— В такъв случай аз ви благодаря, милорд и отново ви искам извинение. Моля ви да разберете, че съм решен повече от когато и да било, да бдя над добруването на Клара. Аз съм й напълно и лоялно предан и ако тя поиска един ден помощта ми, непременно ще я получи.

— Вашето предупреждение е почтено — каза Люсиен. — Но сега и аз искам да ви предупредя. Обичам жена си и не ще позволя нито на вас, нито на друг мъж да застане между нас.

— Аз също обичам Клара — каза откровено Блейкли. — Ако видя, че заради вас или лейди Холинг или който и да било друг тя се почувства дълбоко уязвена, ще направя необходимото, за да я отърва от създалата се ситуация.

— Добре е, че сме на едно мнение. — Люсиен се обърна, защото Клара влизаше с къс хартия в ръка. Това, че веднага отиде при него, а не при Блейкли, накара сърцето му да затупти по-силно от гордост и радост. Тя остана до него и докато се сбогуваха с госта и тя се наведе за миг да целуне Андрю по бузата, преди той да се поклони и да си тръгне.

Когато вратата се затвори зад него, Люсиен я прегърна, привлече я към себе си и леко я целуна. Тя лежеше сякаш вцепенена и толкова напрегната в обятията му, че изглеждаше по-крехка от обикновено.

— Не ти ли е добре, Клара? — попита той и я погледна в преbledнялото лице. Не беше сигурен дали бледността ѝ се дължи на бонето или на роклята, които носеше, или трябваше да си го обясни с държането си миналата вечер? Беше близко до ума. И той не спа добре след всичко, което се случи между тях.

— Може би съм малко уморена — отговори тя. Погледът ѝ остана прикован към копчетата на дрехата му. — Но посещението на Андрю ме зарадва. Толкова отдавна не бяхме разговаряли. Той беше вече от половин час тук, преди ти да си дойдеш. Но дотогава в стаята беше и един слуга. Тъкмо го бях пратила да донесе пресен чай. — Тя вдигна ръце и оправи вратовръзката му. — Личи си, че тази сутрин си се облякъл сам — забеляза тя с престорен укор. — Сам ли се избърсна?

— Да. — Той хвана едната ѝ ръка и я потри в бузата си, по която вече беше набола брада. — При това със студена вода. На всичкото отгоре си порязах врата. — Той продължи да държи здраво ръката ѝ и когато тя поиска да свали вратовръзката, за да види раничката.

— Клара — каза меко той и целуна дланта ѝ. — Зная, че не си правили с Андрю Блейкли нищо друго, освен да седиш тук с него и да пиеш чай. Онова, което ти казах миналата нощ, беше грешка, грешка беше да ти го казвам, погрешен и начинът, по който ти го казах. Отдавна и неразумно те ревнувам от мъжете, които ти се възхищават. Не ми е лесно да се боря с това, но се опитвам. Дълбоко съжалявам за провиненията си миналата нощ и за държането си след това. Моля те, прости ми.

Очите ѝ плувнаха в сълзи, още щом той заговори, а когато свърши, те вече потекоха. Тя подсмърчаше, примигваше и още две сълзи потекоха по бузите ѝ.

— Люсиен — прошепна тя, но все още не го поглеждаше. — Аз също съжалявам.

Той я прегърна и я притегли силно към себе си. Тя притисна лице към рамото му и продължи да плаче, а той свали коприненото боне и я погали по косата.

— Имаш ли уговорена среща за днес?

— Б-бела — изпелтечи тя през сълзи. — Искахме да ходим по покупки.

— Ще ѝ пратя бележка, че съжаляваш, но няма да можеш — каза той и почна да я люлее. — Ще съобщя и на семейство Ландлър, че довечера няма да отидем у тях. Клара — той хвана лицето ѝ с две ръце и го вдигна към себе си — ще те сложа веднага в нашето легло горе и ще спя с теб. Ако искаш, разбира се. Но преди това трябва да ти кажа нещо. Както и да са изглеждали нещата снощи, лейди Холинг не е моя метреса. Не ти дължа обяснения за времето преди да станеш моя жена, но ти се кълна в бога, че след сватбата не съм спал с друга жена, освен теб. Нямам метреса и не желая да имам. Ти си единствената жена, която желая. — Той се усмихна. — И ако само си помислиш, любима, колко често сме изпълнявали съпружеските си задължения, ще признаеш, че просто не бих могъл да имам достатъчно енергия, за да се справя с още една жена, дори да го исках.

Тя се изчерви.

— Тъкмо това се питах, Люсиен.

Той наведе глава, целуна я нежно и с цялата любов, която изпитваше към нея.

— Можеш да попиташ леля си, дали ти казвам истината — измърмори той. — Сигурен съм — тя би потвърдила, че да се изпълни такъв план — максимум би било същинско чудо.

Клара се разсмя през сълзи и си избърса бузите. После обви шията му с ръце и дълбоко въздъхна.

— Занеси ми горе и спи с мен — помоли го тя. — Вече не искам и да си спомням за вчера.

— Аз също — каза той тихо, вдигна я на ръце и тръгна към вратата. — Нека заличим този спомен и да го заместим с нов.

След няколко часа Люсиен слезе по стълбата в кабинета си. Би желал да се върне в леглото, където остави Клара дълбоко заспала, но трябваше да изпълни известни задължения, които не търпяха отлагане.

Люсиен седна с чаша бренди на бюрото и се залови да напише няколко писма. Първото беше до Бела и с него се извиняваше задето едва сега ѝ съобщава, че Клара няма да може да отиде с нея да пазарува, но обещава на другата заран да я посети. Второто съдържаше отказ, отправен към лорд и лейди Ландлър и Люсиен го състави особено грижливо, защото беше наистина много невъзпитано да откаже толкова късно.

Следващото беше доста дълго писмо до секретаря му в Пеъруд, с което го осведомяваше, че двамата с лейди Калън имат намерение до края на годината, но може би и след малко повече да се преместят там. Искаше всичко да е готово, за да бъде посрещната новата виконтеса както подобава.

Следваха още няколко кратички писма: едно до неговия иконом, в което ставаше дума за приходи, второ до Рагет, собственика на „При Уайт“, в което настояваше изходът от известния облог да бъде записан в книгата. Две следващи бележки бяха адресирани до Джак и Улф, в тях той се извиняваше за загубите, които са понесли във връзка с облога и им обещаваеше като компенсация да кръсти на тях бъдещите си първи две деца. Освен това ги питаше дали биха приели женските форми Джаксония и Улфайна, в случай че са момичета. Докато залепваше пликите, вече си представяше смеха на приятелите си. Каза си, че те сигурно ще се радват за него. Трябваше да се смята щастлив, че има двама приятели, в които може да има пълно доверие.

Последва кратко и твърде сантиментално писмо до неговия чичо, с което му съобщаваеше, че иска да се премести с Клара в Пеъруд, за да приложи там на практика всичко, което е научил от Роби за любовта и добротата. Освен това там двамата щели сериозно да поработят, за да превърнат Роби в най-младия лондонски дядо. Нарочно написа думата дядо и добави, че Роби и Ана, ако се оженят, и пожелаят да имат деца, така ще объркали всичко живо, че никой няма да успее да се оправи в семейните им отношения.

Най-накрая писа на лорд Кърлейн.

Дълга ви голяма благодарност задето направихте каквото желаех и осведомихте лейди Холинг за вчера, а именно, че ще бъда във Воксхол, а също и задето така

добре заприказвахте Росуел. Зная, че колкото и неблагоприятна да беше задачата, тя донесе добри плодове. Джак успя и всичко е наред. Благодаря ви не само от мое име, но и от това на съпругата си. Ако мога да направя нещо за вас, трябва само да ме помолите. Винаги съм на ваше разположение.

Имам още един дълг, който трябва да изплатя — за облога, който склучихме преди няколко месеца в „При Уайт“. С настоящето ви обявявам за победител. Рагет вече е осведомен и моят иконом ще ви потърси в близките дни. Лейди Калън и аз скоро ще напуснем Лондон и ще заминем за нашето имение в провинцията. В случай, че не ви видя пак, приемерте моята благодарност и най-добрите ми пожелания.

Ваш Калън.

Когато всичко беше готово, сгънато и запечатано, Люсиен даде писмата на своя домоуправител.

— Погрижете се това да бъде доставено още днес. Трябва да сте сигурен, че всяко писмо се е озовало в ръцете на посочения адресат. Разбрано?

— Да, милорд.

— Изпратете някой от конярите в Пеъруд да предаде съобщението за господин Коуфри.

— Той веднага ще тръгне, милорд.

— Много добре.

Люсиен остана още известно време в стаята си, изпи си брендите, загледа се в нещата, променени от Клара и в онези, които си бяха останали каквито са били по времето на баща му.

Имаше спомени от тази стая, както и от цялата къща. Но тези от кабинета бяха, може би, най-ярките. За последен път видя баща си именно тук. Беше през последната му ваканция преди Итън и преди родителите му да починат.

— Но на всичко това вече съм сложил край — измърмори той и се вгледа в портрета на баща си, окачен над камината. — Сложих край на всичко. В този миг погребвам теб, и майка и Гансли и всичко, което

се е случило в тази проклета къща. Барингтън принадлежи сега на мен и на Клара. И ми е все едно колко призраци живеят тук. — Той вдигна пред портрета чашата си за на здравица и я пресуши. — От днес нататък — каза той и остави чашата на бюрото, — от днес нататък моят живот принадлежи на мен. А не на теб или на моята майка.

Той затвори очи, стисна зъби и се постара да намери причината за четиринайсет години гняв и ядове.

— Проклети да сте и двамата! — изрече той. Лицето на баща му го гледаше неподвижно. — Сред безкрайните си бъркотии вие не помислихте нито веднъж за мен. А аз ви уважавах. — Очите му плувнаха в сълзи и той си разтри лицето, за да се овладее. — Но всичко беше дотук — каза си Люсиен. — Моите деца не бива да научат нищо, а аз трябва да престана да измъчвам жена си. Роби е прав. Няма да допусна да ми се случи, само защото ви се е случило на вас. — Той вдигна глава и погледна отново портрета. — Аз те обичах — каза той, — но вече няма да плащам за твоите грехове.

Той изгаси свещите и каза на един слуга, че искат вечерята да им бъде сервирана в неговата стая. После се качи в спалнята, където жена му още спеше. Люсиен се съблече и се пхна до нея, за да се наслади на топлината на нейното тяло. Тя измърмори нещо и се притисна към него, сложила ръка на гърдите му.

— Колко е часът? — попита тя сънено и той не можа да не се засмее.

— Късно е — прошепна и я целуна. — Време е за сън.

По-късно щеше да я събуди, да хапне и да се изкъпе заедно с нея. Засега му стигаше да я наблюдава в съня ѝ и да знае, че на другата сутрин за тях двамата всичко ще бъде ново.

Октомври

Седмиците, които последваха случката във Воксхол, бяха за Люсиен толкова благословени, колкото много малко от последвалите по-късно.

Не беше осъзнавал колко горчивина е таял в себе си, преди да започне да се освобождава от нея и резултатът беше неочаквано състояние на щастие. Усещаше се толкова лек, сякаш бяха свалили огромна тежест от плещите му. Сякаш целият свят бе станал по-светъл. Мракът, обгръщал дотогава погледа му за всичко и всички, се бе разсеял. Вече не подозираше интрига в очите на всеки чужд, престана да държи съзнателно познатите си на разстояние. Откри, че е толкова лесно да се държи приятелски, толкова лесно да обича хората. Най-много го учуди, че е лесно дори да мисли за хората само най-доброто.

Когато гледаше Клара, вече не проумяваше как е могъл някога да няма доверие в нея, дори да я подозира, че прилича на неговата майка. Сега вече можеше да погледне назад към случаите, заради които я беше обвинявал и да ги види такива, каквито бяха — невинни мигове на флирт и нищо повече. Грешката беше в него, защото беше приемал веднага най-лошото. Когато преценяваше държането си, разбираше, че е било просто чудо, че Клара се съгласи все пак да стане негова съпруга. Въпреки че при създалите се обстоятелства той не ѝ бе оставил голям избор. Допускаше, че би трябвало да се срамува от това, но то всъщност го радваше. Може във всичко друго да е бил глупак, но беше наистина добре, че направи необходимото тя да стане негова жена.

Сега се чувстваше както през медения месец. Тогава прекарваха много време насаме, приказваха си или се любеха. Всичко в Клара го привличаше, всяка подробност, всяка мисъл, всичко, което тя изживяваше, независимо от това за колко важно го смяташе тя. Той непрекъснато я разпитваше. Кой е най-ранният ѝ спомен? Най-щастливият? Най-тъжният? Кога е загубила първото си зъбче и дали

това я е уплашило както беше уплашило него? Какво е да си най-голямото от толкова много деца? Пожелавала ли си е някога да е най-малката или средната? Или единствено дете?

Питаше дали е първото момче, което я е целунало и осъзна изненадан, че нямаше да се чувства разбит, ако тя беше казала не. Да, той беше ревнив, защото таеше в себе си някои неща, които нямаше никога да се променят. Но тя каза „да“ и това отприщи куп нови въпроси. Тя обичала ли го е? Изобщо подозирала ли е колко много я обича той? Липсвал ли й е, когато го е нямало?

Тя отговаряше с готовност, макар и малко предпазливо и Люсиен си налагаше да бъде търпелив. Тя трябваше да свикне да му се доверява. За щастие сега времето с всички възможности, които даваше, им беше на разположение. Бяха не само шестте месеца или онова, което беше останало от тях. Ако бог им го отреди, щяха да имат пред себе си целия си живот.

Тя също го разпитваше ненаситно за неговите пътувания и за Пеъруд. Как изглежда имението? Много ли е голямо? Ще има ли и там, както в Барингтън, чувството, че е самотна? Би ли предпочел и той да живее там, а не в града?

— Да — каза той само. — Ще ми хареса. Там, където си ти, винаги най-много ще ми харесва.

Лежаха в леглото и с възглавниците си го бяха направили много удобно. Клара се беше облегла на голите му гърди, а той беше сложил едната си ръка под главата й, а с другата я беше прегърнал през кръста. Гледаха през прозореца, зад който висеше сивото дъждовно небе на ранен есенен следобед.

— Това притеснява ли те, Клара? — измърмори той. — Винаги съм смятал, че такава преданост задушава — той я погали по косата, — но нямам намерение да се вкопчвам всеки миг в теб. Няма да съм вкопчващ се съпруг.

— И аз, разбира се, не го очаквам — отговори Клара, но онова, което наистина я тревожеше, беше тъкмо убеждението, че Люсиен няма да е вкопчващ се съпруг.

Промяната в него беше смайваща и съвсем неочаквана. Тя не знаеше какво я е предизвикало — случката с лейди Холинг, внезапната поява на Андрю или нещо друго, което тя и не подозира. Каквато и да

беше причината, Клара не беше готова за подобна промяна в своя съпруг. Знаеше, че трябва да е благодарна и радостна, но не беше.

Тя вече не му беше нужна така, както му беше нужна преди. Беше му сякаш безразлично дали флиртува или не и дори дали целува друг мъж.

Той се държеше много по-непринудено във всичко и с всеки. Сега прекарваше цели вечери по балове и приеми, които преди избягваше или посещаваше само ако беше крайно необходимо. Досега, отиде ли някъде, той оставаше упорито до нея, наблюдаваше я с кого танцува и разговаря, а той самият разговаряше само с малкото си приятели и изобщо не обръщаше внимание на всички останали.

Сега, влезе ли в дома, в който бяха поканени, тя не го виждаше повече, освен когато идваше да танцува с нея. През останалото време танцуваше с други партньорки и беседваше приятелски с най-различни хора.

Това не беше вече онзи Люсиен, за когото се омъжи, беше същински образцов съпруг. Клара си беше помислила веднъж, че би дала всичко, за да не бъде Люсиен толкова ревнив, но сега, когато се случи, се почувства объркана.

Това е глупаво, упрекуваше се сама, но вече сякаш полудяваше. Не преставаше и да се учудва, въпреки че дълбоко в себе си вече знаеше, може би, и отговора.

Тя е невзрачна жена, която се е омъжила за изключително привлекателен мъж. Докато той беше ужасно ревнив, тя се чувстваше сигурна, защото знаеше, че дори да не я обича, поне я желае. Не само плътски. Люсиен имаше нужда от нея, сред всички жени именно от нея. Това ѝ харесваше, защото ѝ доказваше, че макар да не е хубавица, очевидно притежава нещо, което попада на Люсиен и което той очевидно не намира при друга. Съзнанието за това ѝ даваше сигурност. Но сега то беше изчезнало.

Той беше все така внимателен и нежен, както винаги, дори, може би, още повече. Беше ѝ казал, че лейди Холинг не е негова метреса, че няма метреса, нито иска да има. Но човек може и да промени намеренията си, а той не ѝ беше обещал никога да не си потърси любовница. Каза ѝ все пак, че ще я заведе в Пеъруд и ще живеят там, ако даде господ, ще създадат там и семейство. Това означаваше, че сега той има доверие в нея и вярва, че могат да имат нормален брак.

Дълбоко в себе си тя отдавна знаеше, че той е доволен, изненадан е от това чувство и затова е сега толкова уравновесен. Говореше и се държеше като любовник, а още от деня на сватбата им се стараяше да е мил, а като се изключат няколко инцидента, беше и успявал. Само да можеше да се отпусне и напълно да му се довери. Тогава, мислеше си Клара, тя сигурно ще е най-щастливата жена на света, но както Люсиен вярваше на времето, че тя не може да е различна от неговата майка, така сега тя вярваше, че мъж като него не може да обича жена като нея. Най-вече сега, когато тя сякаш вече не му трябваше толкова често, както преди. И ето че дните, толкова щастливи за Люсиен, станаха съвсем различни за Клара. Беше изпълнена със страх, който не можеше да изрази, най-малко, когато Люсиен я питаше дали нещо не е наред. Той я уверяваше отново и отново, че всичко ще се оправи, само да се озоват веднъж в Пеъруд, но колкото и оптимистично да беше настроен той, щом се опиташе да надникне в бъдещето и да повярва, че всичко ще е чудесно, Клара не можеше да отпъди лошите си предчувствия.

Къщата на площад Кавендиш беше малка и спретната, съвсем различна от онова, което Ана бе очаквала.

— Боже милостиви, Робърт — каза тя и прекоси нервно малкия салон, в който икономът я въведе, преди дискретно да се оттегли. — Изобщо не подозирах, че си налагал на дамите си подобен стил. Та това изглежда почти... почтено.

Лорд Манинг издаде някакъв весел звук.

— Очакваше преизподня от червен плюш с позлатени ангелчета и аромат на опиум, така ли? Искаш ли чай, скъпа? С удоволствие ще кажа да донесат.

— О, не — отказа Ана и се обърна към него. Той беше застанал на вратата с ръце на гърба и я гледаше с израз на приятелско любопитство. Нехранимайкото изглеждаше напълно доволен от себе си, сякаш случилото се между тях изобщо не беше ставало. — Благодаря. Това... обикновено с това ли започваш? Може би ти искаш чай? О, господи! — Тя поклати глава и се засмя на собственото си невежество. — Извинявай, но не съм свикнала с подобни неща, както навярно забелязваш.

Той се усмихна, пристъпи към нея и хвана ръката ѝ в ръкавица.

— Ана, сигурна ли си, че искаш да бъдеш тук? Не е ли по-добре да те върна вкъщи? Дали да не вземем Сара и да си организираме пикник? Мога да убедя господин Делард да ни приготви нещо специално.

— Не. — Тя стисна ръката му. — Не, Робърт, зная какво искам и то е да съм тук с теб. Много сериозно съм го обмислила.

— Чудесно — измърмори той, вдигна ръката ѝ и я целуна — но защо да не пийнем въпреки това малко чай и да не се опитаме да се поотпуснем. — Той тръгна към звънчето.

Чай. Последното, което Ана беше очаквала от Робърт в такъв момент. Когато го помоли за пръв път да подготви нещата, за да могат да се срещнат насаме, беше си представила, че той ще я пренесе през прага на някое тъмно, покварено любовно гнездо в също тъй тъмна и порочна спалня, където ще пристъпи незабавно към основната цел на това посещение.

Вместо това той я доведе в почтена къща в почтен квартал на града и вместо да я люби или поне да се опита да го направи, явно предпочете да пие чай и да си приказва с нея.

— Робърт — подхвана тя, но веднага неуверено млъкна. Вече прояви достатъчно голяма смелост, като го помоли за тази среща. Ако сега, преди нервите да ѝ изиграят някоя лоша шега, го помоли да я люби, той сигурно ще реши, че е съвсем луда. Или още по-лошо: отчаяна.

В следващия миг се появи икономът и изслуша нарежданията на Робърт. Щом вратата пак се затвори, той се обърна към нея:

— Да, скъпа? Искаше нещо да кажеш?

Ана се залови с въздишка да си сваля ръкавиците.

— Не, не мисля. — Изведнъж се оказа, че петличките на копченцата не могат да се отворят.

— Позволи ми, ако обичаш — каза Робърт, пристъпи към нея и бързо ѝ свали ръкавиците. Тя забеляза с растящо безпокойство, че ръцете на този мъж, за разлика от нейните, дори не трепереха. Робърт сложи ръкавиците и чантата ѝ на една маса и се залови да ѝ сваля шапката. — Така — каза после със задоволство — така е много по-добре. Ана, мила моя, добре ли си? Изглеждаш ми малко тъжна.

— Добре съм — увери го тя и си пожела да отпъди чувството, че до утре цялото висше общество ще знае, че е имала среща с лорд

Манинг. И то в една почтена къща на площад Кавендиш. Ако брат ѝ разбере, ще има да ѝ хвърля пренебрежителни погледи докато е жива. — Аз просто... не съм свикнала с това.

— С това — повтори той. — Да, зная, скъпа. И съм готов да те върна веднага у дома ти. Мисля даже, че трябва да го направя.

— Но, Робърт — погледна го тя, — нима не искаш... съвсем погрешно ли съм те разбирала? През всички тези седмици? — Само като си го представи и я обзе ужас. — О, боже господи, погрешно съм те разбрала...

— Съвсем не — отговори спокойно той.

— Защо не си го каза направо? — поиска тя отговор. — Защо не каза „не“? Сега стой тук като същинска глупачка. А ти! През всички тези седмици ме караше да вярвам, че ме желаеш. Че би искал...

Ръцете му я прегърнаха, устата му притисна нейната и ѝ попречи да продължи. През изминалите седмици той я беше целувал също тъй страстно и плътски както преди и Ана се беше предала също тъй бързо и окончателно. Годиците и опитът бяха направили целувките на лорда още по-чувствени, а нейният опит беше разкъсал воала на невинността, който го бе възпирал, защото тя още не беше неговата съпруга. Но колкото неговата и нейната опитност да бяха подобрили целувките, разменени напоследък, всичко избледня пред онова, което той правеше с нея сега. Ръцете и краката му бяха като виещи се растения и я привличаха толкова силно към тялото му, че не остана и капка съмнение в силата на неговото желание.

— Надявам се — каза той и си пое разтреперан дъх, — надявам се, че вече вярваш в желанието, което ме изгаря — да те занеса до най-близкото легло?

И на нея ѝ се наложи да си поеме няколко пъти дъх, преди да може да отговори:

— Започнах да се съмнявам в теб заради чая.

Той се разсмя и поохлаби прегръдката си. Тя забеляза със задоволство, че сега трепереше той. Трепереха всъщност и двамата.

— Ана, това тук не е моят дом.

— Не, скъпи, ти живееш в Манинг хаус.

Той се засмя, целуна я пак и продължи тихичко да се смее.

— Искам да кажа, — продължи той, когато отново беше в състояние да говори, — че тази къща не е моя, а на един приятел,

който ми я отстъпи за този ден.

Ана се изправи и го отблъсна на ръка разстояние от себе си.

— Да, той е банков директор, моят банков директор, за да съм съвсем точен. Живее тук със съпругата си, много мила млада дама от Чезуикшир. Отидоха на гости на нейното семейство и Паркър беше така добър да ми позволи да използвам къщата в негово отсъствие.

Тя го гледаше втренчено.

— Паркър е много дискретен човек, както ще се увериш — усмихна се той. Той и съпругата му не се движат в същите кръгове, в които и ние, затова ми се стори по-сигурно да те доведе тук.

— Робърт — каза тя, — довел си ме в къщата на банков директор, за да спиш с мен? — Беше решила, че той притежава къща за метресите си, която могат да използват за дискретната авантюра, която тя бе предложила. Само че той може да не е искал да отпрати сегашната си любовница, за да започне нещо с нея.

— Не съм — съгласи се разкайвайки се той, — въпреки че почвам да свиквам с тази мисъл, независимо от това, че ме шокира. Но все някъде трябваше да те заведа, нали? Ти така напираше да спиш с мен.

— Робърт Брайланд!

— ... че аз просто не можех да те откажа от намерението ти. Трябва да признаеш все пак, че се опитах.

— Не много убедително — вдигна тя вежди.

Той се чувстваше сякаш малко виновен.

— Не, не много убедително. Наслаждавам се на представата, че една красива и привлекателна жена ме желае също толкова силно, колкото аз нея. За нещастие — продължи той с усмивка — аз съм ужасно старомоден мъж. — Той я погали с пръсти по бузата. — Установих, че колкото и да те желая, не искам да имам връзка с теб. Нито с която и да било друга.

Ана се освободи с бавни, предпазливи движения от прегръдката му и отстъпи назад.

— Разбирам — каза тя срамно неспособна да не издаде с гласа си колко е наранена. — Но в такъв случай защо ме доведе тук, Робърт?

— За да поговорим. За да ти направя на свой ред предложение в отговор на твоето, което толкова ме ласкае. Защо не седнеш, мила? Чаят веднага ще дойде.

Тя вече се чувстваше побесняла от гняв, наранена и унижена.

— Не, благодаря. Не желая да сядам, нито да пия чай. Казвай, моля те, каквото имаш да казваш, след което ще съм предоволна, ако ме върнеш у дома.

— Наистина не го направих както трябва — каза той, вдигна ръка и я отпусна с безпомощен жест. — Искях да ти спестя притеснението, което предположих, че ще изпиташ, ако наистина бяхме започнали любовни отношения. Зная, че много дами от доброто общество поддържат такива връзки, но на теб това нямаше да ти хареса, скъпа моя, уверявам те.

Лицето на Ана пламна и тя можеше да си представи колко червено е станало.

— Може би на теб нямаше да ти хареса — каза тя с горчивина.

Той поклати глава.

— Не, не е така. Но последното, което бих искал, Ана, е да те имам като метреса.

Е, това тя вече го беше разбрала. Ана не намери какво да отговори. Тя му обърна гръб и се вгледа в слабия огън в камината, като правеше усилия да не избухне в сълзи.

— Мислех, освен това и за Сара — продължи той, — знаеш, че много я обикнах и никак нямаше да ми хареса тя да разбере, че съм постъпил нечестно по отношение на теб.

— Да — изрече с мъка Ана и избърса гневно сълзите, които очевидно държаха да потекат. — Аз също мислих за това. Приех, че тя никога няма да разбере.

— Би било добре, но при Сара е твърде малко възможно. Това дете може да изтръгне изповед дори от Кентърбърийския епископ. Отсега ме е страх като си помисля как тя ще ме върти на пръста си някой ден. Освен това не се и съмнявам, че ще съм на път да полудея, когато дойде време обожателите ѝ да почукат на вратата, вече съм прекарал няколко безсънни нощи да измислям въпросите, които бих им задал, за да ги видя колко струват. Но нищо не помага и аз твърдо съм решил да направя Сара своя дъщеря. Ана се обърна бавно към него.

— Какво?

Той издиша бавно.

— Нещата все още не вървят добре, нали? И първия път, когато ти направих предложение за женитба, пак толкова глупаво ли се

държах? Вече не помня и дали беше тогава още по-нервна, но ми се струва невъзможно. — Той се засмя. — Цяла седмица не съм спал в очакване на днешния ден. Имах толкова много неща да ти казвам. Вече знаеш, че те обичам, мисля, че по този въпрос се изразих достатъчно ясно. Казах ли ти също, че нямам метреса и не съм имал откакто ти тогава ме напусна? Не искам да твърдя, че не е съм имал от време на време по някоя жена, аз съм все пак нормален мъж с нормални нужди. При това ерген. — Той прокара нервно ръка през косата си. — Но всичко това беше ни риба, ни рак — продължи той и се заразхожда нервно. — Не си представям, че би могла да ме упрекваш за това. Не съм имал продължителна връзка, не повече от една-две нощи. При това не много често. — Той отиде до камината, обърна се и се върна обратно. — Трябва да ме разбереш и да ми повярваш, Ана, че каквото и да е имало, ще ти бъда верен съпруг, какъвто щях да ти бъда и тогава. Беше най-голямата грешка в моя живот, че преди единайсет години не се опитах да те убедя в това и съм съжалявал сто и повече пъти. — Той спря и я погледа. — Помолих ли те вече да се омъжиш за мен?

Тя поклати леко глава.

— Не и през последните единайсет години или пък наскоро.

— Господи! — измърмори той, — изглежда съм в още по-лошо състояние, отколкото предполагах. Направо си губя ума, но то е естествено, когато става дума за теб.

— Да, чувството ми е познато. — Тя изсумтя, защото очите ѝ отново плузнаха в сълзи. — О, Робърт.

— Вземи, мила — той ѝ сложи копринената си кърпичка в ръката. — Защо все те разплаквам? Винаги съм искал само да те направя щастлива. Мисълта да станеш моя жена толкова ли е ужасна?

— Не е — изхълца тя.

— Мога ли да се надявам, че са сълзи от щастие? — Той я привлече нежно в обятията си.

Тя поклати глава.

— Любима, защо тогава? Зная, че не го направих както трябва, но нямам голям опит. Правил съм го само два пъти и двата пъти за теб. Представяш ли си колко грозно щеше да е, ако ми се наложеше да го направя и трети път.

Разплакан смях долетя от гънките на вече мократа му вратовръзка.

— Сега е вече по-добре — каза той и я целуна, където можеше да види. — Ана, аз те обичам и винаги съм те обичал и винаги ще те обичам. В миналото направих много грешки и сигурно ще направя в бъдеще още много, но никога няма да причиня нарочно мъка нито на теб, нито на Сара, нито на децата, които ще имаме, може би, един ден. Не мога да ти обещаая, че никога няма да те ядосам или да засегна чувствата ти, но и аз съм само човек. И все пак, ако ме искаш, кълна ти се, че до края на живота си ще се старая да те правя щастлива.

— О, Робърт — въздъхна тя отново и вдигна мокрото си лице, за да го погледне. — Моля те, не го казвай, не си длъжен да го правиш. Нали аз развалих всичко. Ти се опита да се извиниш, но за мен това не беше достатъчно. Бях коравосърдечна и непримирима и никога не съм преставала да съжалявам. Как можеш след всичко това още да ме искаш за жена?

— Много лесно — каза той и обгърна лицето ѝ с ръце. — Нали те обичам и вярвам, че и ти ме обичаш. Защото онова, което ни свързва е много хубаво и не бива с лека ръка да се отхвърля, освен това, защото мисля, че прекарахме вече твърде много години разделени. Ана, нека си простим взаимно и нека забравим миналото, за да изпитаме щастието, което толкова отдавна ни чака. Моля те. Искаш ли да станеш моя жена и моя любима?

— Да — прошепна тя. — Толкова те обичам, Робърт.

Няколко минути по-късно икономът драсна леко по вратата, но двамата не го чува, в резултата, на което лейди Ана и лорд Манинг шокираха почти до припадък стария човек. Лордът успя все пак да спаси подноса, преди той да падне на пода, и това беше много добре, защото му потрябваха две чаши чай, за да свести иконом на семейство Паркър.

— Така стана добре — каза лордът на бъдещата си съпруга, докато ѝ помагаше да се качи в каретата. Наистина нямаше да е много уместно да започнат да изпълняват още там съпружеските си задължения, след като се намираха в салона на един банков директор. Потеглиха в посока на Манинг хаус с намерението да вземат Сара и да си направят пикник, на който да отпразнуват заедно с нея добрата новина.

— Не вярвам тя да се изненада много — предупреди Ана, докато той подкарваше каретата. — Между вас двамата никога не съм имала

шанс. Уелингтън не би могъл да води по-успешна кампания от вашата със Сара.

Робърт се засмя щастливо.

— Мисли си само, скъпа, че до края на живота си ще имаш достатъчно време, за да се справиш с нас.

Както лейди Ана, така и лорд Манинг знаеха много добре, че е нещо шокиращо дама да посети дома на мъж без придружителка. Той ѝ предложи да се отбият най-напред в градската къща на маркиз Сейнт Дженивиъв и да вземат Сара — дори присъствието на малко момиченце щеше да придаде на посещението известна благопристойност. Но Ана отказа.

— От години чакам ти да ме компрометиращ, Робърт — каза тя с дръзка усмивка. — Ако се колебаеш да го направиш по обичайния начин, трябва да взема още сега каквото мога да получа.

Но се оказа, че Сара е вече в Манинг хаус. Беше седнала в салона на лорда и ги чакаше.

— Струва ми се, че е доста потисната, милорд — отбеляза Хемет с нескрито неодобрение в гласа, когато пое шапката и ръкавиците на господаря си. — Горкото момиченце чака вашето завръщане вече повече от час.

— Сара? Тук? — извика Ана, разкъсана между учудване и загриженост.

Лорд Манинг вдигна ръце, в знак, че е невинен.

— Сара и аз наистина бяхме съюзници, но, кълна се, представя нямам защо е тук.

Когато Хемет отвори вратата, Сара се беше втреничила тъжно в полупразна чаша какао.

— Мис Хънингтън — започна той, но тя вече беше видяла майка си и лорда, отмести чашата и стана.

— Мамо! — извика тя и изтича през салона. — Толкова се радвам, че си тук. Искан да разбера къде си, но никой не можа да ми каже, освен че сте отишли с лорд Манинг да яздите, та за това реших да дойда тук и да открия къде те е завел, но и тук никой нищо не знаеше. О, мамо! Случи се нещо ужасно.

Лейди Ана прегърна дъщеря си.

— Миличка, какво има?

— Тук е, ей тук. — Тя хвана майка си за ръката и я повлече към канапето, на което беше сложена малка чанта. Сара я отвори и извади лист хартия. — Едно от момичетата в кухнята го четеше тази сутрин и се смееше. Зная, че не бива да ходя там без разрешение, но готвачката беше пекла нещо и аз исках да зная какво.

— Добре, добре, миличко — успокои я Ана, седна на канапето и настана Сара до себе си. — Какво се е случило?

— Едно от момичетата в кухнята се смееше — заразказва тя и погледна лорд Манинг, който беше седнал от другата ѝ страна и сега я прегръщаше, за да я успокои. — Държеше вестниче от ония, които ти винаги наричаш мръсни парцали. Казва се „Глед Тайдингс“. Исках само да видя какво е толкова смешно. А после така се ядосах, че се разкрещях и готвачката им го взе.

— Сара! — възкликна недоверчиво Ана.

— А пък аз ги нарекох дебели крави — продължи упорито да държи на своето Сара. — Зная, че сега ще ми се караш, мамо, но се радвам, че им го казах. Защото са точно такива. Отвратителни, дебели крави! И тя избухна в сълзи и зарови лице в палтото на лорд Манинг.

— Сара, миличка — измърмори лордът и я притисна към себе си. — Каквото и да е станало, ние ще оправим всичко.

Ана измъкна вестничето от ръката на детето и го разтвори.

— О, боже господи! — извика тя след кратко мълчание. — Робърт!

— Нали ти казах — хълцаше Сара, — нали ти казах.

— Шшшт — каза лордът и взе вестничето. Заразглежда навъсено рисунката, като се стараеше да вникне във всяка зловеща подробност.

— Робърт, — прошепна ужасена Ана, — какво означава това? Кой би направил такова нещо? И защо?

Той поклати глава.

— Аз не мога да ти го обясня, но има човек, който може и иска. — Той стана и отиде да позвъни. Хемет се появи веднага. — Изпратете някой слуга в Барингтън — нареди кратко лордът, — и кажете на моя племенник веднага да дойде тук. Ако го няма, потърсете го. Ако стане нужда, домъкнете го лично тук. Искам след не повече от час да видя лорд Калън в тази стая.

Карикатурата беше озаглавена „Пуйка на едно дърво в Пеъруд“. Не беше оригинална, само малко смешна, но много подходяща за

случая. Ако Клара видеше това, то щеше я съсипе. Нейното лице или по-добре казано деформираното ѝ лице беше залепено, отблъскващо грозно, към тялото на кацнала на една круша абсурдно бременна пуйка. От едното ѝ крило висеше ветрилото, което Люсиен ѝ беше донесъл от Италия, за да е сигурно, помисли си Люсиен, че всеки ще разбере кого изобразява карикатурата. На врата си пуйката носеше огърлицата от сребърни звънчета, донесена от Южна Америка — Клара вече я беше слагала няколко пъти и я беше носила гордо и с голям успех. Само че тук огърлицата беше целенасочено променена. Звънчетата бяха превърнати в звена на верига, от която висеше въже, прикрепено с голям катинар за дървото.

Под дървото стоеше самият Люсиен и се усмихваше самодоволно на хванатата птица. Памела го беше нарисувала много похубав, отколкото беше. Така контрастът между него и птицата ставаше още по-очевиден, което щеше да нарани Клара още по-дълбоко. В ръката си той държеше ключ, очевидно за катинара, а под него пишеше: *Лордът печели своя облог.*

Като фон беше нарисуван Пеъруд. Памела познаваше имението. През последните три години Люсиен я беше водил там заедно с някои от най-близките си приятели. Беше нарисувала къщата очевидно по памет, но подробностите бяха схванати добре. Листата на крушовото дърво капеха и бяха покрили земята, което трябваше да подсказва, че е есен, времето, по което щеше да изпрати Клара в Пеъруд, ако не се е отказал от облога.

Беше цинична рисунка, която обикаляше сега цял Лондон. Люсиен се усещаше сякаш зашеметен, чувстваше се безпомощен и отчаян. Беше си заслужил скандала, който тази карикатура щеше да отприщи. Заслужаваше си всеки миг от него, защото се беше отнесъл безскрупулно към човека, на когото най-много държеше, нещо повече, беше проявил към Клара зловеща жестокост. Беше само справедливо да загуби всичко, от край време най-важно за него. Ако не беше такъв глупак, мечтите му щяха да се превърнат в действителност. Но сега всичко рухваше, пред очите му и нямаше начин да се предотврати катастрофата, причинена от Памела. Всичко, което можеше да направи сега за Клара, беше да ограничи максимално щетите.

Щом видя рисунката, идеше му веднага да хукне към Барингтън, да заповяда да впрегнат каретата, да натика Клара в нея и да замине за

Пеъруд, където тя щеше да е в безопасност. Беше го обладала лудата мисъл, че така може да скрие от нея карикатурата или облога, за който тя правеше намек. Силната плесница, която му зашлеви лейди Ана, след като изчака той да разгледа добре рисунката, го накара да дойде на себе си. Тя беше ужасно разгневена, и с право. Ако Роби не я беше задържал, щеше да го зашлеви още по-силно.

— Какво ще правим, Лъки? — хладният глас на Джак откъсна Люсиен от рисунката, в която се беше втренчил. — Колкото по-дълго чакаме, толкова повече бели ще станат.

— Да — измърмори Люсиен и остави вестничето. — Той вдигна глава и погледна мъжете, събрани в салона на неговия чичо. Лейди Ана и нейната дъщеря си бяха тръгнали преди час, а малко след това Джак, Улф и лорд Кърлейн се озоваха на повикването на Люсиен. Люсиен за малко да се откаже да извика лорд Кърлейн, но сега се радваше, че го е направил, защото те двамата се обединиха сега срещу Джак, Улф, Роби и гнева, който никой от тях не се опитваше да скрие.

— Трябва да изведеш незабавно лейди Клара от града — предложи Улф. — Заведи я още тази вечер в Пеъруд, и то по тъмно, та никой да не види.

— Не — възрази Роби от креслото, в което се беше отпуснал, след като лейди Ана и Сара си тръгнаха, и в което отпиваше сега от чаша бренди. — Ще е голяма грешка.

— Чуйте, съгласен съм, че положението е ужасно — намеси се Кърлейн, — но не чак толкова, че да не може да се оправи. В Лондон всеки знае, че Калън е сложил още преди няколко дена край на облога. Никой няма да вземе на сериозно този боклук.

— Само че работата не е там — отговори остро Джак. — Лейди Клара е осмяна публично. Колкото и малко значение да има това от гледна точка на вашите превратни американски разбирания за обществото, в цивилизована страна тези неща имат значение.

— Цивилизована ли? — разсмя се Кърлейн. — Имате очевидно твърде странно разбиране за значението на тази дума, но съм готов да ви повярвам, Риксли.

— Ще стане ужасно неприятно — каза спокойно Люсиен. — Най-вече за Клара. Тъй като ние двамата с вас сме причината за това,

Кърлейн, ние двамата ще направим каквото можем, за да смекчим ударите. Джак, Улф и Роби ще помогнат, защото обичат Клара.

— И Бела с удоволствие ще помогне — вметна Улф. — Тя обича лейди Клара като сестра.

Люсиен кимна.

— Това е добре, защото се нуждаем от всяка помощ, която можем да получим.

— Какво трябва да направим? — попита отново Джак.

— Бих искал, ти Джак, да намериш Памела — отговори Люсиен. — Тя доста ще те затрудни, тъй че поразмисли. Не я търси там, където е най-лесно да се предположи. Предполагам, че и ти го знаеш добре.

— Да търся лейди Холинг? — попита слисан Улф. — Та тя не си ли е у дома?

— Тя сигурно е напуснала страната — заяви Кърлейн, — разбира се, ако иска да остане жива. Ако се случи да видя отново тази зла вещица, аз ще...

— Не, тя е още в Лондон — каза Люсиен. — Добре познавам Памела. Тя няма да се лиши и за секунда от удоволствието да наблюдава скандала, който е предизвикала. Въпреки риска, че ще я намеря и накажа. Играта ѝ доставя удоволствие, само ако победителят гледа до последния миг и присъства на смъртта на жертвата. — Той не обърна внимание на разстроеното лице на Кърлейн и се обърна отново към Джак. — Първо Памела, а после и Росуел. Намери и двамата. Особено съм заинтересуван да видя Росуел в дома си, още преди да е свършил денят. Улф?

Улф престана да кърши нервно ръце.

— Да, Лъки?

— Бих желал да сложиш дискретно край на разпространението на „Глед Тайдингс“. Прерови целия град и изкупи всеки открит екземпляр. Направи всичко, което ти се наложи.

Лицето на Улф се проясни.

— С удоволствие ще го направя заради Клара. Тя е мило момиче, също като Бела.

— Само внимавай да не се озовеш в затвора. Имам нужда и от теб, и от Бела за едно малко събиране довечера в дома ми.

Всички го зяпнаха.

— Нищо грандиозно, разбира се — продължи той спокойно. — Вечеря в Барингтън, а след това и една вечер в Ковънт Гардън. Ще се разпоредя да приготвят ложата ми.

— За днес? — попита тихичко Улф. — Искаш да изведеш лейди Клара в обществото?

— Да. Заедно с теб и Бела и още неколцина приятели. Джак, ще дойдеш и ти, нали? Роби, ти и лейди Ана също, макар да предполагам, че ще предпочетеш да седиш в собствената си лежа.

— Ще бъдем там — кимна Роби. — Кърлейн ще седне при нас.

— Добре — съгласи се Люсиен, без да обръща внимание на питащия поглед на лорд Кърлейн. — Иначе ще бие прекалено много на очи.

— О, разбирам — каза Кърлейн, — ще се представим като на поднос, така ли? Като животните в пътуващ цирк. За да могат всички дълго време да ни зяпат? Ами в такъв случай можете веднага да започнете да раздавате бинокли.

— Американец — каза Джак и поклати глава. — Представа си нямате как се постъпва в подобни случаи.

— Напротив. Изчакваме някой идиот да си отвори устата и тогава го фрасваме в муцуната. Много по-резултатно е, отколкото да го усукваш и да се правиш, че нищо не се е случило.

— По-спокойно, Кърлейн — призова го Люсиен. — И вие ще получите възможност да отмъстите. Но сега трябва да мисля за Клара. Освен това и вие трябва да положите максимум усилие по време на гостуванията си у нас.

— Гостувания?

— Да, гостувания. Вие и Роби. Тъкмо така ще прекарате остатъка от деня. Ще ви дам списък. Мисля, че ще се изненадаме, когато разберем колко много хора държат на Клара. А сега ме чуйте добре, за да знаете с какво се залавяме.

Следващият половин час премина в дискусии, възражения и нови предложения, но в края на краищата Люсиен успя да ги убеди, че нещата трябва да бъдат решени по предложения от него начин.

— За Клара това ще създаде отначало известни трудности, но в края на краищата ще е тъкмо за нея най-добре. Не искам до края на дните ни тя да живее под тъмен облак, а Памела да се отърве, та, макар и с нещо като победа.

— Какво си намислил, Лъки? — попита Улф, докато всеки се подготвяше да изпълни задачата си.

— Ще направя няколко посещения и ще потърся милостивото покровителство на някои господа, от които ще измоля една услуга, преди да се прибера вкъщи при жена си. Надявам се само тя да не разбере нищо, преди аз да успея да ѝ го разкажа. — Той взе още веднъж рисунката в ръка. — Не мога да попреча Клара да бъде наранена, но може би ще успея да попреча тя да плаща прекалено дълго за моите грехове.

Клара видя карикатурата на Бонд стрийт, където бяха отишли с Бела, за да прекарат следобеда в покупки. И двете вече бяха забелязали колко необичайно е вниманието, което привличат. Улавяха скрити погледи на хора от висшето общество, чиито слуги ги зяпаха неприкрито. Продавачите и шивачките в магазините, в които влизаха, явно не можеха да гледат Клара, без да се изчервят до уши или да почнат да се кикотят и да заекват.

Стигнаха най-сетне до магазина на мадам Дютрепон, където Клара искаше да поговори с талантиливата шивачка за поръчките си за зимни тоалети, подходящи за Пеъруд. Бела и тя оставиха слугите си с покупките пред магазина и отвориха вратата, при което звънчето съобщи за идването им. В този магазин бяха посрещнати по същия начин, както и в останалите. Момичето, което посрещаше клиентите, зяпна Клара с отворена уста, а после сложи ръка пред устата си и сподавено измърмори нещо. Най-сетне свали ръка, направи реверанс, измърмори някакво извинение и изчезна зад завесата, разделяща магазина.

В магазина имаше още няколко клиентки, които разглеждаха дрехите, облечени на кукли — манекени. Те се обърнаха до една и зяпнаха Бела и Клара.

— Мамо! — подхвана, явно без всякакъв умисъл, една млада дама, но беше принудена да млъкне.

— А, лейди Бърджис — Клара пристъпи напред, за да поздрави една позната. — Колко се радвам да ви срещна. Познавате мис Хоуел, нали?

Лейди Бърджис явно не беше в състояние да погледна Клара в очите, но успя все пак да кимне леко на Бела.

— Да, разбира се. Как сте, мис Хоуел?

— Много добре, благодаря — отговори Бела.

— Беше толкова мило от ваша страна да ни поканите на вашия прием миналата седмица — каза Клара на възрастната жена. — Лорд

Калън и аз прекарахме чудесна вечер.

Лейди Бърджес се изчерви, но не от радост. Беше очевидно, че дамата не се чувства добре. Тя се огледа нервно за другите клиентки, но те се бяха изнизали една след друга от магазина. Все така, без да поглежда Клара, тя измърмори нещо от рода, че много се радва и се надява лорд и лейди Калън скоро да я удостоят отново с присъствието си. След това се обърна и последва останалите, затвори зад себе си вратата и излезе на улицата, като остави Клара и Бела да се споглеждат учудено.

Когато се обърна, Клара видя мадам Дютрепон, застанала до завесата, да изпраща с поглед, смръщила чело, изчезналите си клиентки.

— Моля да ме извините, мадам — каза усмихнато Клара, за да разведри атмосферата, — но мис Хоуел и аз сякаш пропъдихме другите ви клиентки. Какво им става на хората днес? Тя пристъпи към най-близкото огледало и се погледна в него. — Да не са ми пораснали пера от ушите?

— Не, не, милейди — увери я веднага мадам, — ако нещо не е наред, то е при другите, не при вас. На мен ми е все едно, дали са изчезнали до една, стига да останете вие. Става ли дума за мода, нито една не притежава вашия безпогрешен вкус.

— Колко мило, че го казвате — зарадва се Клара.

— Не е мило — възрази мадам и се приближи, — а истината. С вашия усет за елегантност, милейди, вие ми осигурихте голяма клиентела. Вие сте най-добрият ми аподапс, нали така? Най-добрата ми реклама. Когато милейди носи някой от моите модели, другите дотичват презглава и си го поръчват и те. Но щом се държат така, не ги искам за клиентки. Край.

— Но, мадам, — протестира Клара, — та това сигурно е някаква случайност...

Нечие кикотене привлече вниманието на Клара. Три млади шивачки надникнаха иззад завесата, изгледаха я и се разсмяха. Мадам се обърна на пети и ги натири с поток ядосан френски към вътрешните помещения.

— Моля за извинение, милейди — каза мадам с френския си акцент, — глупави момичета без маниери. Бъдете сигурна, че ще ги накажа както го заслужават.

— О, не! — Клара вече взе да се натъжава. — Моля ви, недейте.

— Милейди е много добра, особено днес, когато човек би предположил, че ще си останете у дома. Но ще ми позволите ли да ви кажа, колко ме възхищавате, милейди? В тази страна това е рядкост, но във Франция хората щяха да се събират по улиците, за да ви изразят възторга си.

Клара се засмя развеселена и заинтригувана.

— Мадам, защо мислите така? Представа нямам за какво говорите.

— Вие не знаете, милейди?

Клара поклати глава.

Мадам направи на цветист френски още куп забележки, а Клара приветства обстоятелството, че не владее този език. После мадам се обърна и изрева през завесата някаква заповед. След което една от шивачките ѝ донесе някакъв сгънат вестник.

— Никак не ми е приятно тъкмо аз да ви го покажа — каза мадам, — но по-добре аз, отколкото някой друг, защото аз съм истинска приятелка, не бива да го забравяте, милейди. Мадам Дютрепон се радва да бъде като модистка на разположение на виконтеса Калън. Седнете, моля. Това тук е ужасно вулгарно и само да знаех кой е този дявол „Le Chat“, бих го разстреляла собственоръчно.

Клара още не разбираше. Първото, което видя, беше, че нейното лице е залепено за някаква абсурдно обезобразена птица, а когато шокът отзвуча, дойде постепенно и останалото. Наоколо ѝ сякаш падна мрак и тя забеляза, че трудно диша и гърдите я болят. Изведнъж всичко ѝ стана ясно. Погледите, смехът. Изглежда в Лондон вече всички бяха видели карикатурата. Нейното грозно лице над тази грозна птица и Люсиен, който я гледа, засмян. Всички са я видели, всички...

По-късно тя не можеше да си спомни как е стигнала до каретата. Помнеше само, че Бела ѝ помогна да се качи, а също и слугата. Лицето ѝ беше мокро от сълзи, които тя не би желала да пролее. Спомняше си съчувствието, изписано на лицето на слугата, докато прибираше стълбичката на каретата. Тя продължаваше да държи смачканото вестниче. Бела хълцаше като дете, скрила лицето си в шепи, тя непрекъснато повтаряше:

— О, Клара! О, Клара!

Нещо в нейния тон я издаваше, въпреки че на Клара това ѝ направи впечатление едва по-късно. Нещо, издаваше, че когато е видяла вестничето, Бела е разбрала повече от Клара. Клара никога не бе проявявала агресивност, но сега хвана Бела за ръката и здраво я разтърси, за да я накара да ѝ каже истината за облога на Люсиен с лорд Кърлейн. През цялото време, докато ѝ разказваше, Бела плака, а Клара, след като чу всичко, се загледа през прозореца и я остави спокойно да си плаче. Едва когато стигнаха пред дома на Бела, Клара отрони:

— Прости ми. — Но това само накара Бела още по-силно да заплаче.

До края на пътуването, докато стигнаха в Барингтън, Клара беше като зашеметена. Това продължи и докато се изкачи по стълбата и влезе през вратата, а Хейъс ѝ докладва, че е дошъл капитан Блейкли и я чака в салона.

Без да се замисля, Клара тръгна натам. Един слуга ѝ отвори вратата, тя влезе и изненада Андрю. Той седеше пред камината и я чакаше.

— Клара — каза той, стана и тръгна към нея. — Скъпа, щом я видях, веднага тръгнах насам.

Той беше разтворил обятия и тя се приюти в тях, затвори очи и притисна лице към гърдите му.

— Не мисли за това — измърмори той и я притисна към себе си. — Аз ще се погрижа за всичко и няма да допусна, той още по-дълбоко да те нарани.

Искаше ѝ се той да я прегръща още по-силно, толкова силно, че тя да не може да диша. Искаше ѝ се да изгуби съзнание. Но вместо това я обзе страшна мъка.

Така свари Люсиен Клара, когато влезе в салона. В прегръдката на Андрю Блейкли. Разплакана и притисната към друг мъж — мъж, който я прегръщаше нежно, целуваше я и ѝ шепнеше утешителни думи. Двамата изглежда изобщо не забелязаха, че е влязъл, тъй че Люсиен просто си стоеше, разкъсван между горчивата болка, че Клара явно е научила истината и то не от него и лудия гняв, че я вижда в прегръдката на друг. Кошмарът, който го бе преследвал толкова години, стана действителност. Клара и друг мъж. Също както по времето на майка му — тя и много други мъже. Клара и Андрю Блейкли, който откровено му бе заявил, че я обича. Андрю Блейкли,

който никога не би й причинил болка, както го беше сторил той. Тази мисъл беше предостатъчна, за да подклажда яростта на Люсиен.

Намерението му беше да каже на Клара истината, тъй че тя да го укори, а той щеше да падне на колене, да я моли за прошка и да й каже колко много я обича. После тя щеше да плаче, а той да я държи в обятията си, както го правеше сега Андрю Блейкли. Тези мисли го подтикнаха да се прибере въпреки страха, че ще трябва да изповяда на любимата жена своите грехове. Оказа се, че е било глупаво, още по-лошо дори, просто невъзможно. Тя не желаше да усети неговата прегръдка. Не и сега. Може би никога вече. Всичко, което му оставаше, беше да ограничи лошите последици и трябваше да го направи, независимо от това дали Клара го желае или не.

— Клара — гласът му прозвуча студено, кухо, но и интимно. Изглежда беше се променил под нейно влияние повече отколкото предполагаше, защото вече не се побираше в старата си кожа. — Ела тук.

Блейкли вдигна глава и ръцете му прегърнаха по-силно Клара. Тя изпъшка и вдигна ръка, за да закрие уста и очи, сякаш изпитваше болка.

— Копеле! — каза тихо Блейкли.

— Клара!

— Аз ще я отведа оттук — заяви гневно Блейкли. — Тя ще дойде с мен.

— Клара — каза бавно и отчетливо Люсиен, — ако държиш на приятеля си, веднага ще се откъснеш от него.

— Не го слушай, скъпа — каза Андрю и го изгледа саркастично. — Лесно ще се оправя с него.

— Не — прошепна Клара и се освободи от прегръдката му. — Не искам никакви битки. Моля те, Андрю, недей да го предизвикваш. — Тя се приближи, залитайки, до един стол и седна с гръб към Люсиен.

— Вървете си — заповяда Люсиен на Блейкли. — Вече не сте добре дошъл тук. И да не сте се опитал да видите отново жена ми.

Андрю Блейкли не му обърна внимание.

— Още сега ще те изведа от тук, Клара. Трябва само да дойдеш с мен. Така ще си на сигурно място. Той не може да ни спре.

— Напротив — заяви спокойно Люсиен, — разбира се, че мога. Тя няма да тръгне с вас.

— Ще те заведа в Сейнт Дженивиъв — наведе се Блейкли над Клара. — В дома на твоите родители, при твоето семейство. Те ще те приемат, без да ти зададат нито един въпрос. Щом разберат какво е трябвало да изтърпиш тук, всичко ще разберат. Знаеш, че казвам истината.

— Тя няма да тръгне с вас — повтори Люсиен. — Клара носи моето дете. Тя няма да напусне без мое позволение Барингтън.

Блейкли затвори за миг очи, а когато погледна отново Люсиен, в очите му припламна омраза.

— Спечелил сте, значи вашия облог? Направил сте й дете. Чудесно. Но аз няма да допусна да я превърнете в пленничка във вашето имение. Не, няма. — Той стана. — Ще трябва да ме убиеете, за да ме спрете. Ще трябва да постъпите като вашия баща.

— Люсиен — прошепна Клара и го погледна умоляващо. Като видя мъката, изписана на лицето й, на Люсиен му идеше да се разреве.

— Клара, ако искаш той да остане цял и невредим, отпрати го — каза той.

— Ела с мен, Клара — протегна й ръка Блейкли. — След два дена ще си в Сейнт Дженивиъв. Няма да допусна той да ти стори нещо, кълна ти се.

Клара погледна първо него, после Люсиен.

— Иди си мирно и тихо, Андрю — каза тя, без да изпуска съпруга си от очи. — Аз няма да напусна Барингтън. Но аз... аз ти благодаря, че дойде днес. — Последните думи бяха само шепот, а после тя отново се извърна.

В салона се възцари тишина, чуваше се само прашенето на огъня. Андрю Блейкли гледаше навъсено Люсиен.

— По всяко време съм на твое разположение, Клара. По всяко време на деня и нощта. Достатъчно е да ми пратиш бележка и веднага ще дойда. Аз те обичам. — Клара наведе глава и леко я поклати. — Не се срамувам да го заявя на теб, на лорд Калън или на целия свят. Ти не трябва да си тук и при него. Този брак беше грешка и ако го осъзнаеш, ще съм тук, за да те отведе в твой дом. — След тези думи Блейкли излезе от салона.

Люсиен затвори вратата зад него, после се обърна към жена си. Тя седеше съвсем тихо и далеч от него. Можеше да види само едната й

буза — бледа и мокра от сълзи. Беше вперила очи в пода, но той се съмняваше, че вижда килима.

— Разбрах едва тази сутрин за вестничето — подхвана той колебливо, не знаеше какво да каже най-напред, но това навярно нямаше никакво значение. — Роби затова беше пратил да ме извикат. — Когато дошла новината, те тъкмо привършвали обед, но приятният им следобед, разбира се, не се състоял. — Искях веднага да се прибера и всичко да ти разкажа. — Тя не отговори и той най-сетне попита: — Ти къде го намери?

— На Бонд стрийт — отговори тя. — В магазина на мадам Дютрепон.

— Разбирам. — Той помълча. — Толкова съжалявам. Ужасно ли беше?

— Бела беше с мен.

— Да, наистина, ти каза, че тя днес ще дойде с теб. Радвам се, че е станало така.

Той прекоси мълчаливо салона и седна на канапето. Клара не помръдна.

— Ти знаеше ли за облога? — попита той.

Тя кимна.

— Бела ми разказа.

— Каза ли ти с кого се бях обзаложил?

— С Кърлейн. — Името прозвуча тихо и сподадено от мъка.

— Клара — прошепна той. — Беше грешка. Ужасна грешка и много глупава. Кълна се в бога, бих предпочел да не съм го правил. Няма да си търся извинения. Ти по-добре от всеки друг знаеш, какво мислех преди нашата сватба, но и това не ме оправдава. Сключих облога ядосан, но с ясно съзнание. Знаех колко ще те нарани, ако разбереш, но ми беше все едно. Кърлейн не си даваше сметка какво означава, той е американец, но сигурно и това не е оправдание. Моля те само да ме разбереш и да ми дадеш шанс...

— Шанс ли? — възкликна тя, изхълца и вдигна ръка към устата си, за да се овладее.

— Моля те, Клара... зная, че не би трябвало да те моля. Зная какво заслужавам и съм готов, щом трябва, да понеса последиците. За съжаление трябва и ти да платиш за карикатурата. И то по-скъпо от

мен. Моля те да ми дадеш възможност да оправя нещата. След това ще обмислим как да запазим брака си.

— Мислиш, че ще го запазим? — засмя се безрадостно тя.

— Мога само да се надявам. Клара, ти нямаш никакво основание да ми вярваш, но аз те обичам.

— Горкият Люсиен — каза тя саркастично. — Колко е ужасно, че ти се налага да си измисляш какво ли не, за да се смиля. Досега все аз трябваше да го правя. — А след това с още по-голяма горчивина: — Колко души знаеха за облога? Цял Лондон? Откакто съм тук ли ми се присмиват?

Той пое бавно дъх.

— Облогът беше вписан в книгата за облози в „При Уайт“. Част от компанията го знаеше, още преди ти да пристигнеш. Съмнявам се всички наши познати да са били в течение.

— Нашият брак. Всичко. — Очите ѝ отново плувнаха в сълзи. — Била съм за теб само игра, в която си искал да спечелиш. Всички твои обещания в нощта преди сватбата са били лъжа.

— Не, Клара. По това време аз вече дълбоко съжалявах за облога. Не искам да твърдя, че съм вярвал в трайността на нашия брак, но исках да му дам реален шанс. И тогава, и оттогава всяка дума, която съм ти казал, е била искрена.

— Колко ли си ме мразил — прошепна тя.

— Да — призна той, — но и те обичах, дори когато любовта надделяваше. Мразех те, защото вярвах, че си се подиграла с онова, което ни свързваше, когато бяхме по-млади, а също и защото бях безсилен да потисна чувствата си към теб. Мразех здравите вериги, с които ти беше оковала сърцето ми. Но още повече мразех себе си. Много повече.

— Все ми е едно — заяви тя. — Не желая да те слушам, нито да зная как се чувстваш сега.

— Зная — каза той меко.

— Искам само да си отида. — Тя преглътна. — В Сейнт Дженивиъв.

— За съжаление не мога да ти го позволя.

— Аз няма да отида в Пеъруд, само за да можеш да спечелиш облога.

— Приключих с облога още преди няколко дена, защото разбрах, че нищо не бива да навреди на нашия брак. Обях Кърлейн за победител. Можеш да го попиташ дали казвам истината. Зная, че много малко неща или изобщо нищо не може да смекчи болката ти, но така поне ще разбереш, че наистина сериозно съм искал да създам с теб семейство в Пеъруд. Вече нямах никакво намерение да те превръщам в пленничка там.

— Значи просто си се надявал аз никога да не науча истината за облога — каза тя.

— Да, надявах се.

— Кой е „Le chat“?

— Мой враг. И твой.

Тя най-сетне го погледна и погледът ѝ беше пронизващ.

— Кой е той?

Люсиен не беше изненадан, че тя мисли рисувача за мъж. Памела съзнателно се беше скрила зад име, което на френски беше в мъжки род и по-голямата част от обществото смяташе, че карикатурите трябва да са дело на мъж.

— „Le chat“ — отговори той, е една опасна и отмъстителна особа, за която ще се погрижа лично. Когато му дойде времето, ще ти кажа коя е. Засега е по-сигурно да не го знаеш. Ако се разбере, че ти можеш да разкриеш идентичността на „Le chat“, не е изключено да се натъкнеш на неща много по-лоши от една карикатура.

— Защо я е направил?

— За да разруши брака ни. Но това може да стане само, ако го допуснем. Аз не искам. Клара, аз те обичам както няма да те обича никой друг мъж.

— Да, сигурно — каза сподавено Клара. — Своята пуйка. Мога да си представя колко ме обичаш. Как, как си могъл да кажеш такова нещо за мен. — Гласът ѝ секна за миг. — Зная, че съм грозна, но аз ти се доверявах. — И тя отново заплака.

Той се бе въздържал да коленичи пред нея, защото се боеше, че тя ще се извърне от него, но болката ѝ беше по-голяма от страха му и само след миг Люсиен вече коленичеше пред нея, хванал лицето ѝ с две ръце и с цялата любов, който изпитваше към нея.

— Клара, нямам намерение да се отричам от мерзостите, които съм извършил в миналото. Тази беше, може би, най-долната. По-лоша

дори от облога. Но аз бях друг човек. Ако заради греховете си съм изгубил твоята любов, заслужил съм го. Но аз те обичам. Никога не съм обичал друга жена и никога няма да обичам. Не, чуй ме — настоя той, когато тя поклати глава. — Ти трябва да го знаеш. Обичам те и се надявам само да ми дадеш възможност да ти докажа колко много. С течение на времето аз ще залича мъката, която ти причиних.

— Тогава ме пусни да си ида у дома, в Сейнт Дженивиъв — помоли го тя. — Само за малко, за да мога да поразмисля. Ако след няколко месеца все още ще ме желаеш и ако съм готова и аз, все ще намерим изход.

— Аз винаги ще те желая, Клара, всеки ден от моя живот. Мисълта да съм разделен с теб, ме ужасява.

— Моля те. — Тя сложи ръка върху неговата. — Не бих понесла да остана тук.

— О, скъпа! — Той избърса нежно сълзите ѝ. — Бих желал да можеше веднага да се махнем. Но ако избягаме сега, скандалът ще ни преследва винаги. За съжаление трябва да останем в Лондон и да понесем клюките. Довечера ще отидем на театър...

— Не!

— О, да! — отговори спокойно той. — Ще отидем на театър и ще покажем на цял Лондон колко си храбра. Обществото мрази „Le chat“, но обича теб. Ако се появиш смело тази вечер, цял Лондон ще ти се възхити.

— Нищо не може да заличи тази рисунка. Не го искай от мене, Люсиен, моля те. След всичко, което вече ми причини, не и това сега.

— Разбирам, че се чувстваш унижена.

— Нима? — попита тя раздражено.

— Да, и чувството ми за вина е по-дълбоко, отколкото предполагаш. Но само така мога да поправам нещата, Клара. Не за себе си, а за теб.

— Вече изобщо не ме интересува какво мисли обществото за мен. — Тя отблъсна ръката му. — Всичко ми е все едно, освен желанието да си отида в Сейнт Дженивиъв.

— Сега ти е все едно, но скоро няма да бъде. И само си помисли за „Le chat“. Той ще е победителят, ако ти сега избягаш с подвита опашка.

— Не искам да ходя на театър — заяви тя. — Няма да отида. Това е най-малкото след онова, което ми стори.

Той целуна ръцете ѝ.

— Скъпа, аз не те моля да го направиш, аз ти казвам какво ще направим. Ще отидем днес на театър, колкото може по-елегантни, а там ще посрещнем заедно всяка клюка.

Тя си издърпа ръцете и стана, за да тръгне към вратата. Там спря и го погледна.

— Колкото може по-елегантни, така ли, милорд? Искаш да си паунът, повел паунката си? Сега разбирам всичко. Не бой се, няма да те изложи.

Тя затръшна вратата и Люсиен скри лицето си в ръце. Разкъсваше се между възхищението от начина, по който тя го беше сложила на място и страха да не би омраза да заеме мястото на любовта ѝ към него. На времето тя беше страдала от неговата жестокост, беше дошло време и той да разбере какво е. Тя го мразеше, но той не можеше въпреки това да я пусне да си отиде. По-добър съпруг навярно би могъл. Тя ще го презира, но той не може да я пусне. Защото я обича както никой друг и знае от какво има нужда тя, за да е щастлива. Независимо от това дали го желае или не, тя ще получи щастието си.

Ковънт Гардън беше претъпкан с хора от висшето общество, дори Клара да се беше надявала, че няма да е така. Зяпнаха ги от мига, в който Люсиен я преведе през входа.

— Горе главата! — измърмори Люсиен и гласът му прозвуча съвсем спокойно. И ръката му беше спокойна под нейната трепереща ръка. — И се усмихвай.

Горе главата! — принуди се тя. Искаше никой да не види колко дълбоко е засегната. Но да се усмихва ѝ беше просто невъзможно. Затова каза на мъжа си:

— Не.

— Както обичаш — отговори той, сдържайки емоциите си и я преведе до тяхната ложа през зяпналата тълпа, която се разделяше пред тях като Червено море.

Всичко живо в театъра се обърна подире ѝ, докато Люсиен ѝ наместваше стола. Клара плъзна поглед през елегантния салон. Огледа се, а после се съсредоточи върху програмата си, защото стотици очи се бяха вперили в нея.

Люсиен я беше довел, за да я покаже. Е, добре. Тя ще се покаже. Но нищо повече. Заслужаваше да разбере, че щеше да е все едно, ако беше донесъл вместо нея някоя статуя, защото сега тъкмо това би желала да е. Нищо и никой нямаше да я накара да реагира. Вече не познаваше други чувства, освен гняв и вече нямаше да полага всички усилия, за да бъде съвършената съпруга на мъж, който не само че не я обича, но я смята и за привлекателна колкото една пуйка.

Много се изкушаваше да бъде за Люсиен точно това, което той искаше — пуйка. Беше преобърнала гардероба си, за да избере най-грозната, най-невзрачната си рокля, но Люсиен ѝ попречи. Един час преди да тръгнат влезе в нейната стая и избра каквото трябваше да носи тази вечер. Елегантна копринена рокля с цвят на кестен, която ѝ стоеше чудесно и добре подчертаваше фигурата ѝ. След това Люсиен каза на камериерката каква фризура да ѝ направи и излезе, без да ѝ

каже нито дума. Той я беше наранил и сега той трябваше да говори, не, да ѝ се моли.

Не че му е струвало кой знае какво, но сигурно му е било неприятно през изминалите няколко месеца грозната пуйка да е все до него. Търпял я е само заради облога. Колко ли ужасно е било за него да спи всяка нощ с нея. Но по-добре беше да не мисли за това, защото ѝ се подкосяваха краката.

Нямаше никакво значение, че я беше любил толкова нежно и толкова явно я беше желал. Сълзите взеха да парят очите ѝ и тя пое дълбоко въздух.

— Клара — каза до нея Люсиен. Той докосна ръката ѝ. — Зле ли ти е?

— Не. — Тя седна изправена и сложи ръце в скута. Хората под нея продължаваха да я зяпат, а сега долавяше и шушукането. Чу как зад нея гостите ѝ заемат местата си. Улф и Бела, Джак и братовчедът на Люсиен, Кристиан Файнхъм. Преди да седнат да вечерят, Джак и Улф ѝ се извиниха, защото си признаха, че са знаели за облога и са участвали на страната на Люсиен. Клара беше приела мълчаливо извиненията им, а като погледна сериозните им лица, си помисли колко ли са ѝ се подигравали заедно с Люсиен. А тя си въобразяваше, че са ѝ приятели. Беше прекарала безброй часове в тяхна компания, беше се старала, заради Люсиен, да им се хареса. А те през цялото това време са знаели, че бракът ѝ е едно смешно нищо.

Малко по-вляво беше ложата на лорд Манинг и тя видя как Роби въвежда леля ѝ Ана. Лордът се поклони отдалеч на Клара — нещо, което не се изплъзна на вниманието на тълпата. Леля Ана я изглежда продължително и загрижено, преди да позволи на лорда да ѝ подаде стол. Още някаква елегантна фигура се появи зад Манинг, но когато лорд Кърлейн се поклони на Клара, тя подчертано извърна глава. Веднага съжали, защото шепотът се засили.

Изпита облекчение, когато представлението започна, въпреки че не възприемаше почти нищо, освен интереса към нея на останалите зрители. Болеше я гърбът, защото седеше ужасно изправена и Люсиен още два пъти я попита дали е добре. Като се изключи това, цареше пълна тишина.

След средата на представлението шушукането стана по-високо, но този път не заради Клара. Принц — регентът се беше появил

неочаквано и докато той и придружаващите го лица не се настаниха, всички погледи бяха приковани към него. На Клара и през ум не ѝ мина, че принцът може да е дошъл заради нея, докато неговият слуга не влезе в ложата, за да предаде бележка.

— Негово височество би желал да го посетим през антракта в неговата лежа — прочете тихо Люсиен, сгъна листчето и го пхна в джоба си. Той не погледна към нея, а обърна отново очи към сцената.

— Желаете личен разговор с пуйката, така ли? — каза спокойно Клара.

— Не — отговори смутено Люсиен. — В бележката е казано, че желаете присъствието на виконт и виконтеса Калън. Друг не е споменат.

Клара само разтвори ветрилото и започна да си вее, за да поохлади гнева си.

През антракта Люсиен не се забърза особено. Той се разговори с гостите си, но не въвлече Клара в разговора. Постъпва умно, реши Клара, която тъкмо му отправяше хладен поглед, докато той докосваше ръката ѝ и питаше дали е готова. Тя мълчаливо стана.

Фоайето пак беше пълно с хора, въпреки че този път Клара срещаше много от най-близките си познати. Още по-изненадващо беше, че сякаш всички желаеха да я поздравят.

— Лейди Клара — каза ѝ топло сър Антъни Сейърс, когато се приближи към нея заедно с красивата си съпруга. — Радвам се да ви видя. Лорд Калън, как сте? Познавате жена ми, нали?

Клара погледна уплашено мъжа. Та той сигурно знаеше за карикатурата. Как тъй признава толкова открито познанството си с нея? Не знаеше ли как може да се отрази на репутацията му това, че разговаря с нея?

— Разбира се — изрече най-сетне. — Разбира се. Колко мило, лейди Сейърс.

Те поговориха няколко минути — по-късно Клара не можеше да си спомни за какво, — и Люсиен я поведе по-нататък.

След няколко крачки отново бяха спрени от познати, от лорд и лейди Дроджин, а след това и от дук Хейтмън и съпругата му. И така докато стигнаха до кралската лежа. Като по чудо всички техни приятели бяха в театъра и всички ги поздравиха.

Клара беше смаяна. Това засвидетелстване на лоялност за малко да я разплаче.

Най-накрая и най-учудващ беше благосклонният прием, който им оказа принцът. Той заведе Клара до външния край на ложата, целуна ѝ ръка, предложи ѝ стол и подхвана разговор с нея. Когато посещението свърши, за довиждане отново ѝ целуна ръка. В очите му Клара прочете само най-сериозно отношение.

Останалата част от вечерта премина сякаш в мъгла, а връщането въкъщи — в мълчание. Люсиен сякаш разбираше, че Клара има сега нужда от това. Заговори едва малко преди да стигнат в Барингтън.

— Не сме обсъдили как ще стоят занапред нещата с плътската ни близост — каза той спокойно. — Аз с удоволствие бих продължил да спя с теб в леглото в моята стая, но ако ти предпочиташ друго, трябва само да ми кажеш.

Тя се позамисли. Беше ясно, че Люсиен е положил много усилия за това ходене на театър и това я утешаваше донякъде. Но болката ѝ не беше причинена от мисълта за социалното ѝ падение. Болеше я толкова, защото разбираше, че Люсиен вижда недостатъците ѝ.

Каретата спря и Люсиен се обърна, за да ѝ помогне да слезе. Погледите им се срещнаха, когато той хвана ръката ѝ и за един кратък миг тя зърна в очите му неувереност.

Изкачиха мълчаливо стълбището. В салона тя каза:

— Мисля да спя в моята стая, Люсиен. Ако позволиш. — Не беше в състояние да го погледне.

Той докосна за миг лакътя ѝ.

— Разбира се — беше отговорът му и той я придружи до нейната врата. — Ще ти изпратя камериерката. — За миг пръстите му я задържаха здраво, после той я пусна. — Лека нощ, Клара — каза учтиво. — Приятни сънища.

Той се поклони и излезе.

Часове по-късно Клара лежеше тъжна в широкото легло и си пожелаваше Люсиен да дойде и както вече бе направил веднъж, да я пренесе в стаята си. Тогава тя бе решила, че никога вече няма да спи в студената си стая.

Беше ужасно ядосана на Люсиен, но той ѝ липсваше. Колкото и да се стараше, не можеше да отпъди мъчителното чувство на болка от неговото предателство. Беше превърнал във виц и брака им, и нея, а тя така се бе старала те двамата да са щастливи. Беше паднал все пак на

колене пред нея и я беше уверил, че я обича. Беше помолил да му даде възможност да го докаже и вече беше започнал да изглажда нещата.

Клара седна в леглото, обгърна коленете си и се загледа в камината, където слаб огън се мъчеше да стопли просторното помещение. Как е могла майката на Люсиен да издържи в тази стая? Допускаше, че стаята на Люсиен е не по-малка, но беше някак по-топла и уютна от тази. Питаше се дали Люсиен е заспал и дали тя му липсва в леглото. Клара притисна чело към коленете и се опита да поразсъждава трезво, но прекалено много мисли ѝ минаваха през ума.

Защо каза Люсиен на Андрю, че е бременна? Та нали тя още не беше споделяла с никого предположението си, беше още твърде рано, за да е сигурна. Той обаче го каза така, сякаш вярваше непоколебимо и, кой знае, може наистина да вярваше. Дали не го направи, за да може да я прати в Пеъруд? Обзе я отчаяние.

— Клара?

Тя вдигна глава и си избърса сълзите. Люсиен стоеше, все още облечен, на вратата.

— Добре ли си? Реших, че може да си разтревожена.

Тя не го попита защо мисли така, но усети огромно облекчение, че го вижда.

— Не мога да престана да мисля за всичко станало — прошепна тя.

Той затвори вратата и се приближи към леглото. После седна до нея, протегна ръка и докосна лицето ѝ.

— Мога ли да помогна, скъпа? Мога ли да те накарам да позабравиш цялата тази мъка?

Ръката му беше топла, а на нея ѝ беше толкова студено. Тя затвори очи и притисна лице към дланта му.

— Клара — прошепна той и я привлече към себе си. — Обичам те. Трябва да ми вярваш. Нека ти покажа колко много ми трябваш.

Той стана, съблече се и се пхна — гол и топъл — под одеялото до нея. После ѝ съблече нощницата и я захвърли на пода.

— Обичам те — повтори той, притегли тялото ѝ под себе си и го загали с ръце и устни. — Никога няма да те пусна да си отидеш.

Той я люби с необуздано желание, равно на нейното. Беше невъзможно да е достатъчно близо до него, не можеше да се насити да го докосва и вкусва. През цялото време той ѝ шепнеше в ухото колко

много я обича, колко я желае и че за него тя е най-красивата жена на света.

— Бях решил да страня от теб, — каза той сънено после и я привлече към себе си — но беше невъзможно. Седях в стаята си и си представях какво ще е, ако те загубя. Беше непоносимо.

— Люсиен — прошепна тя, притисна се към него и го загали по гърдите.

Той се обърна и се прилепи към нея.

— Не се опитвай да ме изоставиш, Клара. Не мога да те пусна да си отидеш.

— Трябва ми само време... — започна тя, но той не я остави да довърши.

— Ще имаш време колкото пожелаеш. Само не си отивай. Ако не искаш да отидеш в имението, можем да пътуваме. Поне първите няколко месеца, докато бебето още не е наедряло. Бих се радвал, ако децата ни се раждат в имението.

Направи й впечатление, че той избягва думата Пеъруд и тази деликатност я трогна повече от всичко друго.

— Би ми харесало да пътувам — каза тя и изпъшка, изтощена.

Той я привлече по-силно към себе си.

— Каквото и да си пожелаеш, Клара, ще ти го дам.

Тя беше вече почти заспала, когато изведнъж осъзна къде са.

— Люсиен — измърмори тя и вдигна леко глава, — нали нямаш намерение да спиш тук. — Беше констатация. — Това е стаята на твоята майка.

— Това е твоята стая — отговори той и я погали по гърба. — Искам да спя при теб, все едно къде. Миналото ми е безразлично. От значение сте само ти и нашето дете, и съвместното ни бъдеще. А сега се опитай да поспиш. — Той извърна глава. — Утрешният ден ще е напрегнат.

— Без съмнение по-добра е от карикатурата за лейди Клара — установи Джак и върна вестничето на Люсиен.

— Една от най-добрите скици на Круишенкс, струва ми се.

— Да — съгласи се Люсиен. — Длъжник съм му, задето изпълни толкова бързо поръчката. Наистина той презира „Le chat“ и се зарадва на възможността да съсипе Памела, след като му разкрих коя е.

Той разгледа скицата още веднъж и още по-внимателно. Беше направена много добре и точно каквато я беше поръчал. Надписът гласеше просто: Това е „Le chat“. Отдолу — лицето на Памела залепено за тялото на злобна котка — от онези, силни и рошави, които наричат обикновено улични котки. В едната си лапа държеше рисунка, в другата капещо перо, под нея имаше мастилница с надпис отрова. Заобиколена беше от няколко от известните ѝ жертви, изобразени много по-привлекателни, отколкото бяха в действителност, като се започне с лорд Алингъм и госпожица Купър и се стигне до Клара. Всеки от тях сочеше обвиняващо „Le chat“. Лондон щеше да полудее, ако тази карикатура види бял свят. А Памела да загуби всичките си приятели и, още по-лошо, тя щеше да се окаже отблъсната от всички. Това щеше да означава не само край на кариерата ѝ в Англия, но и край на всички нейни опити да си извоюва добро положение във висшето общество.

С помощта на господин Росуел, станал учудващо сговорчив откакто Улф го бе посетил, рисунката щеше да бъде публикувана в извънредно издание на „Глед Тайдингс“. Преди да нареди отпечатването на вестничето да започне, Люсиен изчакваше само да открие Памела.

— Да си имал вече късмет? — попита той Джак и остави рисунката.

— Не — поклати навъсено глава Джак. — Човек би си казал, че толкова хубава жена лесно ще бъде открита, но никой в Лондон не я е

виждал. Ако някой все пак я е видял, получил е толкова пари, че си държи устата затворена.

— Хъммм — кимна замислено Люсиен. — Има много хора, за които личният ѝ живот означава много повече от пари. Памела познава куп хора, които може да изнуди, та да направят каквото тя пожелае, независимо от това колко високо е възнаграждението. Потърси ли я и в „При Мейдрю“ и в „При Клаксънс“?

— Там отидох най-напред — обясни Джак, — обиколих и всички игрални вертепи и всички бордеи в Лондон. Тя положително е знаела, че ще я търсим и е забърсала всички следи. Но — кураж! — Джак потупа окуражаващо приятеля си по рамото. — Имам още някои идеи къде да я търся, а най-талантливите ми приятели вече надушват дирите ѝ.

— Бих предпочел да разбера къде е, още преди рисунката да бъде публикувана — обясни Люсиен, — но в края на седмицата това вече няма да е толкова важно. След като Клара напусне Лондон, карикатурата вече ще може да се публикува, независимо от това дали сме намерили Памела или не. Когато хората разберат кой е „Le chat“, тя няма да може и толкова лесно да си отмъсти. Вие двамата с Улф знаете как да постъпите тогава, ако тя не напусне доброволно страната.

— О, да — каза Джак и очите му светнаха. — Когато му дойде времето, с огромно удоволствие ще се погрижа за лейди Холинг. Ще пийнеш ли едно бренди?

Люсиен прие с удоволствие и се настани в едно от удобните кресла в библиотеката на лорд Рексли. Джак се разположи срещу него.

— Как е лейди Клара? — попита той. — През последните четири дена нещата между вас пооправиха ли се? Вчера не успях да изтръгна от нея нито думичка за съвместния ви живот, въпреки че си направихме много хубава разходката из парка. Жена ти е винаги приятна компания.

— И на нея ѝ е харесало — каза Люсиен. — Но бих предпочел вие двамата с Улф да престанете да ѝ се извинявате. Вече ви е простила, но ѝ е неприятно отново и отново да ви го повтаря. След Ковънт Гардън Улф се отбива всеки следобед с букет и за малко да ѝ падне на колене. Трябваше да видиш как Клара се опита да го задържи изправен, беше ужасно смешно. До него тя изглежда толкова мъничка,

но въпреки това го хващаше за раменете и го изправяше всеки път, щом той се опиташе да коленичи.

— Да поговоря ли с него? — засмя се Джак.

— Моля те — каза Люсиен. — Вчера я спаси само това, че му щукна нещо, останало недовършено в лабораторията. Помоли Клара да му даде лист хартия, за да го запише.

— О, Господи!

— Щом получи хартия и молив, и всичко свърши — засмя се Люсиен. — Оставих го да пише един час в гостната, преди да го помоля да си продължи работата вкъщи.

— Горкият Улф — каза ухилено Джак. — Ами с Кърлейн как се развиха нещата? Лейди Клара прости ли му?

Люсиен въздъхна и поклати глава.

— Провинения като това на Кърлейн и моето не могат да бъдат простени толкова лесно. Той вече два пъти се опита да посети Клара, но тя не го прие. Не знаей какво стана с цветята, които ѝ прати. Няма значение, нали половин Лондон прати цветя на Клара. Барингтън заприлича на оранжерия. На Клара това ѝ харесва, тя обича цветя.

Джак го наблюдаваше спокойно.

— Още не си отговорил на въпроса ми, Лъки. Отношенията ви с Клара подобриха ли се?

— Да, мъничко, или поне ми се струва — каза Люсиен, но се запита дали наистина е така. Клара се опитваше да се държи колкото може по-нормално, поне пред слугите, пред тях тя се усмихваше и се преструваше, че всичко е наред. Насаме с Люсиен, вече не даваше израз на гнева и болката, които бе изпитала, когато видя карикатурата. Сега прекарваше много време сама и не търсеше близостта му, за разлика от преди, цялото ѝ същество бе сякаш потънало в някаква сянка. Не желаше да говори за рисунката, а когато Люсиен се опитваше да я изтръгне от мълчанието, все намираще причина да излезе от стаята. Нощем го взимаше лакомо и възискателно, защото явно го желаше. Докато той я любеше, на лицето ѝ се изписваха наслада и забрава, каквито дотогава не бе виждал. Обичаше я и затова ѝ даваше каквото иска, въпреки че беше по-скоро само чувствена наслада, а не онзи прекрасен, наситен с дълбоко взаимно разбиране начин, по който се любеха преди и по който той така силно копнееше.

Отношенията им бяха крехки и Люсиен нямаше търпение да отведе Клара от Лондон. Тя склони да отидат за един месец в Пеъруд, но не и за по-дълго. Люсиен виждаше и в това известно отстъпление. Тя му каза, че ако е бременна, няма да пожелае да пътуват, ща се отнася до Пеъруд, ако се окаже красив, може и да... С това „може би“ Люсиен свързваше сега всичките си надежди.

— Мисля, че веднъж в Пеъруд, ние отново ще се сближим. Толкова го желая.

— Ти я обичаш — заяви убедено Джак. — Да ти кажа ли, Лъки, начинът, по който лейди Клара успя да те промени, е за мен силен аргумент в полза на брака.

— Наистина ли? — изглежда го заинтригуван Люсиен. — Признавам, че в сравнение с преди, съм вече много по-добър, но ти Джак, та ти си почти съвършен. Или поне така твърдят жени, които познавам.

— Мисля, че ти ме познаваш по-добре от тях — разсмя се Джак.

Леко почукване на вратата лиши Люсиен от възможността да даде подигравателния отговор, предизвикан от тези думи.

— Влез — извика Джак и неговият иконом влезе със сребърен поднос в ръка. На него лежеше запечатан плик. Джак измърмори благодарност и го взе, но изчака човекът да излезе, преди да го отвори.

— От Памела е — каза той и се залови намръщено да чете.

— Памела? — Люсиен остави чашата си и стана. — Писала ти е?

— Милорд — зачете Джак. — Оставам с впечатлението, че искате да говорите с мен. Готова съм да ви приема днес в пет часа следобед, но само при условие, че виконт Калън ви придружи. Има нещо, което трябва да му кажа лично. — Той прегледа бързо цялото писмо. — Дава някакъв адрес в Стейнс и пише, че трябвало да сме точни, ако искаме да я сварим.

— В Стейнс? Не е възможно. Тя не би заминала толкова надалеч.

— Защо не? — попита Джак. — И това би ни обяснило защо не успяхме да я открием в Лондон.

— По дяволите! — измърмори Люсиен. — Стейнс! Трябва да прегледаме два часа презглава, ако искаме да стигнем навреме. Не зная, Джак, но не мога да се отърва от усещането, че е лъжлива следа.

Джак стана.

— Не е изключено, — каза той — но е единствената ни възможност. Ще заповядам да приготвят два коня. След десет минути можем да потеглим.

— Добре — кимна Люсиен — Бих искал да изпратя бележка на Клара.

— Разбира се — каза Джак и позвъни.

Мила Клара, съжалявам, че няма да мога да си дойда в Барингтън за чая, както обещах. Налага се да заминем с Джак извън града, но се надявам да се върнем рано вечерта. Изчакай ме за вечеря, защото се надявам, че тогава ще мога да ти разкажа неща, които те интересуват. Не излизай от къщи, преди да се върна. Това, за съжаление, не е молба, а заповед, надявам се, последната, която съм принуден да ти дам. Може би вече не искаш да го чуеш, тъй като ти го казах сутринта, но за в случай, че си го забравила. Обичам те.

Люсиен

Клара препрочете бележката, преди да я остави да падне в скута ѝ. Какво ли можеше да е толкова важно, та Люсиен внезапно е напуснал града? Беше тръгнал даже без палто. Заповедта да не излиза от Барингтън по-скоро я учуди, отколкото ядоса. Помисли си, че може да е открил следа на „Le chat“. Знаеше, че двамата с Джак търсят художника, но, колкото и да го разпитваше, това беше всичко, което ѝ разкри. Беше решила твърдо да разбере кой е, кой я е нарисувал на онази ужасна карикатура. Необходимо ѝ беше за вътрешното ѝ спокойствие. Докато разбере, ще подозира всички — слуги, познати, приятели, може би дори членове на семейството.

Люсиен ѝ напомняше, че я обича. Тя се позамисли. Беше повторил тези думи толкова много пъти, че тя почваше да му вярва. Толкова се стараеше да ѝ се хареса и така искрено се изповядваше, нищо, че го правеше трогателно нескопосано, защото, както сам си призна, не му беше присъщо. Всъщност тъкмо това още повече я трогна. Нейният мрачен, навъсен Люсиен се мъчеше да бъде приветлив, любезен съпруг и домакин — а тя знаеше, че това никак не

му допада, най-вече задължението учтиво да разговаря. Но го правеше заради нея, само заради нея и това ѝ помагаше да лекува болката, която той ѝ причини.

На вратата се почука леко и се чу гласът на Хейъс:

— Милейди.

— Да? — усмихна му се Клара.

— Някоя си лейди Холинг желае да ви види — каза той и влезе с поднос в ръка. — Настоя да ви предам това.

Клара пое с въздишка плика и разчупи печата. Красивата лейди Холинг беше последният човек, когото би искала да види. Твърде добре помнеше вечерта във Воксхол. Но Люсиен ѝ каза, че тази жена не е негова метреса и тя му вярваше.

— Добре де — измърмори, след като прочете бележката, — щом толкова настоява да говори с мен, Хейъс, пуснете я да влезе. И наредете, ако обичате, да ни донесат чай.

Клара имаше само няколко мига време, за да съжали, че не се е по издокарала, защото лейди Холинг вече влизаше в гостната, облечена в червена рокля, подходяща, подплатена с кожа пелерина и с червено-златна шапка.

— Милейди — каза Клара и стана, като се довери на дългогодишния си опит на домакиня. — Колко мило, че сте дошли да ме посетите. Много съжалявам, но виконт Калън не си е вкъщи.

— Дойдох да видя вас — отговори лейди Холинг. — Благодаря ви, че ме приехте. Чух, че след онази нещастна рисунка, вече не са ви виждали често в града.

Гласът на жената беше напрегнат, а Клара вече беше нащрек, защото беше неучтиво от страна на гостенката да споменава за карикатурата. Въпреки това каза любезно:

— Не искате ли да седнете? Ще кажа да донесат чай.

— Благодаря — каза лейди Холинг и седна. — Не мога да остана дълго, но чаша чай ще е много мило. Кажете, какво мислите сега, като омъжена жена, за брака?

Клара седна.

— Намирам, че е нещо добро — отговори тя. Испита облекчение, когато донесоха чая и можеше да почне да налива, вместо да среща настойчивия, почти неучтив поглед на посетителката.

Лейди Холинг пое чашата си и седна отново, но пак, без да изпуска Клара от очи.

— Чух, че Люсиен се е отдал с желание. На брака искам да кажа. Вие, изглежда, му харесвате.

Клара силно се изчерви. Беше възмутително, че тази жена го нарича на малко име.

— Мисля, че и двамата сме доволни — отговори тя веднага.

— Доволни — повтори лейди Холинг. — Да, в момента сигурно сте доволни. Но дали ще е все така? Това е въпросът. Винаги е било трудно да се задържи вниманието на Люсиен. Но вие го знаете, може би, по-добре от мен.

Клара сложи шумно чашата си на масата.

— Да, наистина смятам, че го познавам по-добре от всяка друга. Кажете, как вървеше вашият брак с покойния лорд Холинг? Не се съмнявам, че той много ви липсва.

Лейди Холинг се усмихна.

— Да съм омъжена за него беше приятно и напълно по вкуса ми, а в деня, в който почина, дълбоко съжалих за загубата на неговите доходи и макар и слабата закрила, които ми даваше. Но аз бързо се утеших. Вашият съпруг се прояви особено усърдно като добър приятел.

Е, това беше вече наистина прекалено. Клара изостави всяка учтивост.

— Лейди Холинг, — каза тя — искате, както виждам, да намеKNете за връзка с моя съпруг, преминаваща границите на познанството. Нека ви заявя — получих уверенията му, че такава връзка няма.

Това изглежда не изненада лейди Холинг.

— Разбира се, че не си е признал. Кой разумен съпруг би го направил? Да ви кажа право, бях доста изненадана, когато той ми съобщи, че ще се жени за своето малко пуйче. Да не ви казвам колко често сме се смели на този прякор. Имах впечатлението, а ние често говорехме за вас, че той ви мрази, а ето че въпреки всичко се ожени за вас и сега е довольният съпруг. Идеалният съпруг.

Клара сви юмруци.

— Вървете си, моля ви. Веднага!

— Само още миг, скъпа — увери я лейди Холинг. — Дойдох да ви донеса малък сватбен подарък. Беше нехайство от страна на Люсиен да не ме покани на вашето тържество, но един мъж едва ли желае на такова събитие да види метресата си, нали така? Реших все пак, че бихте получили с удоволствие нещо, което ще ви напомня за него, когато се озовете затворена в Пеъруд, а той ще може да остане тук в Лондон и при мен. Това е спомен за твърде интимен момент. — Тя взе плика и го сложи внимателно до нейния стол. — Сигурна съм, че ще го оцените. — Тя стана, засмя се самодоволно и изгледа Клара отвисоко. — Не мисля, че ще се видим пак, защото Люсиен ми довери, че много скоро ще ви заведе в Пеъруд. Но не се тревожете за любимия си съпруг. Аз ще се грижа добре за него. Сбогом, милейди.

След като жената си отиде, Клара седя пет минути разтреперана, преди да си възвърне бавно самообладанието. Тя стенеше и мислите ѝ прескачаха, докато си припомняше цялото посещение.

Когато стана, краката ѝ се подкосиха, но тя се накара да отиде до масата, на която лежеше пликът. Наложил се три пъти да опита, преди да успее да отвори плика. В него имаше лист хартия. Извади го и погледна рисунката. След това Клара разбра, че притежава все пак способността да припада и я обгърна мрак.

Когато Клара дойде на себе си, Хейъс и госпожа Макинес бяха коленичили до нея. Зад тях чакаха няколко слугини и един слуга. Клара побутна встрани солите за мирисане и се опита да седне.

— Полека, милейди — каза Хейъс и ѝ помогна. — Пратих да доведат лекар.

— Трябва да ви занесем веднага в леглото — заяви твърдо госпожа Макинес. — Какво направи тази ужасна жена, та се развълнувахте толкова?

— Не биваше да приемам визитната ѝ картичка — каза Хейъс. — Моля да ме извините, милейди. Да знаех какъв тип жена е, никога нямаше да ѝ позволя да престъпи прага.

На Клара ѝ се виеше свят. Тя вдигна ръка към челото и се опита да осмисли станалото.

— Бяла сте като платно — каза загрижено госпожа Макинес. — Трябва да ви занесем горе и да ви сложим да легнете. Някой от слугите ще ви занесе.

— Не — прошепна Клара и примига, за да може отново да вижда ясно. — Не, аз трябва — къде е пликът? — озърна се тя.

— Плик ли? — попита Хейъс. — За този тук ли говорите, милейди?

Беше паднал на пода. Клара веднага го взе.

— Да, слава богу — каза тя, като видя, че е върнала рисунката в плика и никой не може да го види.

— Трябва да напиша една бележка — каза Клара. — Веднага. Помогнете ми да стана.

— Но, милейди — възрази госпожа Макинес.

— Помогнете ми — твърдо настоя Клара. — Добре съм. Трябва само да стигна до канапетото. — Тя се облегна тежко на ръката на Хейъс. — Донесете ми хартия и мастило.

Беше кратка бележка, която тя сгъна и подаде на Хейъс.

— Занесете това веднага на капитан Блейкли. Лично.

Хейъс се поклони и тръгна, а Клара подаде ръка на госпожа Макинес.

— Госпожо Макинес, ще ми помогнете ли, моля ви, да се кача горе? Трябва да ми помогнете да си стегна багажа.

— Багажа ли, милейди?

— Да — отговори твърдо Клара. — Багажа.

Беше чиста случайност, че лорд Кърлейн видя как капитан Андрю Блейкли помогна на виконтеса Калън да се качи в някаква карета. Беше на път за Барингтън, за да се опита още веднъж да се извини на Клара и сега носеше нещо, което сигурна щеше да я омиловичи. Картината, която видя — как лейди напуска къщата под ръка с капитан Блейкли, го накара да се вцепени. Успя да зърне само за миг преbledнялото ѝ лице под бонето. За разлика от нея спътникът ѝ изглеждаше бесен. Той помогна на лейди Клара да се качи в каретата, след което яхна коня, който едно конярчето му беше държало.

Кърлейн стоеше и гледеше подир каретата, която потегли и се заотдалечава бавно по улицата. Блейкли я следваше отблизо. Той видя и багаж, багажа на лейди Клара. Защото от Калън нямаше и следа.

Кърлейн изруга, обърна се и се запъти към дома си.

Когато Люсиен се върна в Барингтън, беше вече тъмно. С Джак по петите му, той се втурна в къщата.

— Хейъс! — извика той. — Клара!

— Спокойно, Лъки — каза Джак. — Нали не искаш да предизвикаш паника.

— Милорд! — Хейъс се появи в хола. — Върнахте се, какво щастие!

— Къде е виконтесата? — попита Люсиен.

— Отиде си, милорд — каза откровено Хейъс. — Отпътува с капитан Блейкли преди няколко часа.

— С Блейкли? — гласът на Люсиен прозвуча ледено.

— Да, милорд. Той трябва да я заведе в Сейнт Дженивиъв.

— Кога тръгнаха?

— Малко след чая, милорд. Тук имаше една посетителка...

— Жена? — попита Люсиен.

— Господи! — възкликна Люсиен. — Клара прие ли я?

— Дал и се боя, че това ужасно я развълнува. Толкова съжалявам, че внесох визитната ѝ картичка, милорд, защото след срещата им намерих милейди припаднала на пода.

— Припаднала? И въпреки това е отпътувала?

— Беше съвсем кратък припадък. Бързо се съвзе и отказа да изчака доктора или да си легне. Госпожа Макинес се опита да я разубеди, но тя настоя да тръгне. Да — и мисля, че ви остави бележка, в кабинета.

Люсиен не каза нищо повече и се запъти бързо към кабинета. Там бележката беше сложена върху голям плик и Люсиен веднага разбра, че е от онези, които лейди Холинг използваше, за да пренася рисунките си.

Милорд, заминавам си за вкъщи, за Сейнт Дженивиъв. Рисунката ще ви бъде достатъчно обяснение. Веднага ще започна с помощта на баща си, дело за развод и ще ви бъда благодарна, ако в бъдеще не се опитвате да влезете във връзка с мен и с моето дете. Не желая повече да ви виждам.

Тя дори не се беше подписала. Замаян от шока Люсиен посегна към плика. Когато видя себе си на рисунката, как лежи гол в леглото на

Памела, той затвори очи.

После се накара да разгледа рисунката по-отблизо. Стори му се позната, въпреки че не може да си спомни кога Памела я е направила. Тя знаеше колко му е неприятно да го използва за модел. Тази рисунка беше доказателство за доброто ѝ познаване на човешкото тяло, беше едновременно чувствена и елегантна. Клара нямаше да долови сексуалния подтекст на работата. Отдолу се четеше подписът на Памела и думите „Le chat“.

Значи сега Клара беше вече наясно защо „Le chat“ знаеше за облога и за нейния прякор, и какъв е бил „Le chat“ за Люсиен, поне до брака. Беше и казал, че няма метреса и сега това беше истина, но тя щеше да помисли, че я е лъгал. Щеше да реши, че всяка негова дума е била лъжа.

Тя си бе отишла. Беше го напуснала, както винаги се беше страхувал. Той застана за минута неподвижно в стаята, в която неговия баща беше разбрал за изневярата на неговата майка и се мъчеше да проумее станалото. Клара го беше напуснала. Но тя не го беше мамила. Ако някой беше мамил, това беше той. Беше копнял тя да го обича, но само я беше прогонил, както баща му беше прогонил неговата майка. Каква странна мисъл, че сам си е виновен за драмата, от която винаги най-много се беше страхувал.

— Клара — измърмори той. — Съжалявам. Искам да зная как да те пусна да си идеш, но не зная.

— Лъки?

Той чу гласа на Джак и се обърна.

— Сиби, момичето на Памела, е тук. Хейъс я въведе в салона. Много е развълнувана. Мисля, че ще е по-добре да дойдеш.

— Веднага — отговори Люсиен.

Когато Джак излезе, Люсиен погледна документите в ръката си. Сложи бележката на Клара в джоба, а рисунката на Памела нахвърла на малки късчета, които след това изгори в камината.

— Утре с теб ще е свършено, Памела — измърмори Люсиен. — Веднъж завинаги, кълна се във всичко свято.

Беше вече тъмно, когато лорд Кърлейн настигна каретата на Клара пред хана „При веселото момиче“. Беше яздил повече от три часа в усилията си да открие лейди Клара. През последния час беше паднала гъста, студена мъгла, а сега и заваля. Когато лордът влезе в хана, той беше мокър до кости, беше му студено и не беше в настроение да се остави собственикът на хана да го спира с каквото и да било обяснение.

— Но, милорд! — извика ханджията и застана пред вратата на частния салон, в който Кърлейн искаше да влезе. — Дамата и джентълменът тъкмо седнаха да се хранят. Позволете, моля ви, да пратя първо някое слугинчето с бележка от вас. Тук не обичаме да смущаваме гостите си. — Лицето на ханджията стана още по-отчаяно, когато видя колко мокър и мръсен е лорд Кърлейн.

— Уверявам ви, аз няма да им преча — каза Кърлейн. — Що се отнася до намеренията на капитан Блейкли, те са вече друга работа. Тъй че помолете го, ако обичате, да бъде сдържан. А сега ми се махнете от пътя.

Ханджията се притисна още по-силно към вратата.

— Милорд, умолявам ви...

— По дяволите! — измърмори Кърлейн и почука на вратата. — Лейди Клара — извика той. — Аз съм Кърлейн. Трябва веднага да говоря с вас. Блейкли? — И той почука отново. — Влизам!

— Умолявам ви, само без насилие, милорд! — възкликна ханджията.

Вратата се отвори и дребничкият ханджия за малко не падна в стаята. Капитан Блейкли го хвана за палтото и го изправи на крака. После изгледа Кърлейн и затръшна вратата зад себе си.

— Кърлейн — каза той хладно. — По каквата причина и да сте тук, изобщо не сте добре дошъл. Лейди Клара не желае да има нищо общо с вас. Тъй че бъдете така добър и ни оставете на мира.

В отговор Кърлейн извади от палтото си пистолет и го насочи към гърдите на Блейкли.

— Господ да ми е на помощ — простена ханджията. Зад него Блейкли се вцепени.

— Милорд, маниерите ви не могат да се нарекат добри.

Кърлейн се ухили.

— В момента изобщо не ми пука за маниерите ми. Наложихте ми същинско преследване и няма да се махна, преди да съм говорил с лейди Клара. Насае.

— Виж ти, а ако се възпротивя, ще ме застреляте, така ли? — попита спокойно Блейкли.

— О, да, не сте първият англичанин, който се наема да ми служи за мишена. Само че не желая да предоставям решението на вас. Лейди Клара! — извика той. — Кажете на скъпия си приятел, че ще говорите с мен, в противен случай ще му забия един куршум в стомаха.

Вратата се отвори и Клара надникна, пребледняла, през рамото на Блейкли.

— За бога, милорд. Да не сте полудели?

— Да — отговори навъсено той. — Откакто живея в Англия, наистина съм луд.

— Той няма да стреля — каза Блейкли. — Продължи да се храниш, Клара, аз ще се погрижа за него.

— Не, моля те — докосна тя рамото на капитана. — Остави ме да поговоря с него. Не бих искала да направя вулгарно представление за останалите гости.

— Да ви поживи господ! — измърмори ханджията.

— ... освен това лорд Кърлейн е яздил дълго в този дъжд, за да ме види. Дължа му да го изслушам. — Ако обичате, скрийте оръжието си, милорд — каза тя на Кърлейн.

Той го направи и се поклони.

— Радвам се, че най-сетне ще ме чуете, милейди. Вече бях загубил всяка надежда да говорите още веднъж с мен.

— Тя и сега няма да го направи — прекъсна го Блейкли. — Аз няма да го допусна. — И той сложи ръка на кинжала си.

— Недей, Андрю — извика Клара. — Искам да изслушам лорда. Остави ни, моля те, за малко сами.

Блейксли не отстъпи веднага, но в края на краищата се съгласи да излезе при условие, че ще чака пред вратата и разговорът няма да трае по-дълго от двадесет минути.

— Много мило от негова страна — измърмори Кърлейн и хвърли мокрото си палто на един стол. Погледна със съжаление подгизналите си ботуши. — Моля да ме извините за вида ми — каза той на Клара, която го гледаше сериозно. — Не очаквах да завали.

— Та вие сте премръзнали — каза тя. — Седнете до огъня, ще ви наля чай.

— Вино, ако обичате. Или бира. Каквото имате. Съжалявам, че ви развалих вечерята. — Той се отпусна с благодарност на един стол. — Времето ни е ценно.

— Аз няма да се върна в Лондон — каза тя и му подаде чаша вино. — Ако сте дошли с такава цел, напразно сте си направили труда. Как разбрахте, че съм тук?

Той пое чашата и се усмихна.

— Бях тръгнал за Барингтън, за да ви се извиня още веднъж и ви видях да тръгвате с капитана. Ще е жестоко от ваша страна, милейди, да ме отпратите още веднъж. Зная, неприятно е да се говори за това, но вие простихте на всички, замесени в тази история, само на мен не пожелахте да простите. Това събуди любопитството ми. Мислех, че сме приятели.

Тя отиде до камината.

— Наистина ли? Признавам, че по едно време и аз мислех така, милорд. Но вие сте искали, изглежда, само да държите под око обекта на вашия облог. През всички тези месеци вие все ми давахте кураж и аз наистина мислех, че сте приятелски настроен към мен. Сега вече са ми ясни истинските ви намерения.

— Намеренията ми бяха много прости — да получа колкото може повече пари. Не съм искал да нараня нито лорд Калън, нито вас. Замисълът ми изглеждаше безпогрешен. Всеки, който си беше направил труда да послуша Калън, знаеше, че той е влюбен във вас, нещо повече, обсебен до лудост. Не виждах нищо лошо в това да използвам този факт за своя облог.

— Може и да е бил някога обсебен — съгласи се меко Клара и седна. — Но това е минало. Той никога не ме е обичал и никога няма да ме обича. Боя се, че вие в края на краищата ще загубите облога,

милорд. Не биваше да идвате тук да ме придумвате да дам на лорд Калън втори шанс. Аз няма да се върна при него.

— Аз вече спечелих облога. Калън ми изпрати парите преди повече от две седмици. Тъкмо това исках да ви докажа днес, когато ви видях да потегляте. — Тя го изгледа недоверчиво и Кърлейн въздъхна. — Милейди, защо, за бога, трябваше да бягате? Бях убеден, че между вас и Калън всичко е наред, въпреки абсурдната рисунка в „Глед Тайдингс“. Надявах се, че стоите над тези неща.

Клара стисна устни, но после му разказа за посещението, с което я бе удостоила лейди Холинг. Кърлейн простена, когато тя стигна до рисунката, която дамата ѝ беше оставила като сватбен подарък.

— Та, както виждате, милорд — заключи Клара и го погледна право в очите, — успях да разбера какъв лъжец е моят съпруг. Аз вече не му вярвам. Той ми се закле, че няма метреса, а се оказа, че доста отдавна е близък с лейди Холинг. Ако е излъгал за едно, направил го е и за друго. За мен остава задоволството, че и вие и двамата няма да спечелите облога. Връщам се в Сейнт Дженивиъв и ще остана там, докато баща ми уреди развода.

— Клара, не добавяйте към греховете на съпруга си и моите още един — този, че постъпвате като глупачка. — Кърлейн се наведе напред. — Представа нямам от какъв характер е била някога връзката на лорд Калън с лейди Холинг, въпреки че мога лесно да си представя каква е била преди вашата сватба. Фактът, че той е прекарвал много време... с тази жена, подсказва какво е имало между тях, но със сигурност знаей, че откакто е женен, той рядко или дори никога не се е виждал с нея. Доколкото ми е известно те вече са се мразели и тя положи неимоверни усилия, за да разруши брака му. Що се отнася до облога. — Той стана и затърси в джобовете на мокрото си палто. — Ето и доказателството. — Той държеше измачкан лист. — Много дни преди да се появи карикатурата, вашият съпруг ме призна за победител. И той сложи писмото в скута на Клара.

Тя свъси чело.

— Как да съм сигурна, че не сте го фалшифицирали?

— Клара, Клара — смърми я той като немирно дете. — Как можете дори да си го помислите? Фалшифицирането е сериозно обвинение, а пък аз съм твърде интелигентен, за да го направя. Прочетете го и се убедете сама, че е почеркът на вашия съпруг.

Клара го послуша.

— А това какво значи? Вие сте осведомили лейди Холинг, че той е във Воксхол? Имал е намерение да я срещне там?

— Тя беше нарисувала още една карикатура, която вие никога не видяхте. — Той ѝ я описа накратко. — Калън искаше да отвлече вниманието ѝ, докато Джак унищожава матриците, моята задача беше да я осведомя къде е Калън. Знаехте ли, че тя нарочно беше довела Блейкли, за да го срещне с вас? Беше се запознала с него само за да го използва срещу вас и да забие клин между вас и Калън.

— Но защо? — попита Клара. — Нима е могла да помисли, че аз ще избягам с Андрю?

— А не правите ли тъкмо това в момента? — Той я погледна и тя се изчерви. — Предполагам, че се е надявала двамата с Калън да могат пак да се съберат, надявала се е присъствието на Блейкли да разпали отново ревността му. Получи се обратният резултат. Както можете да видите, тази бележка е написана на следващия ден. Лорд Калън е взел очевидно решението си и е осведомил лейди Холинг за него. Тъй като той вече не я искаше, а Рексли открадна нейните рисунки, тя е решила да си отмъсти с карикатурата. Сигурно си е казала, че щом Калън не може да бъде неин, той не трябва да бъде и ваш, или е искала да накаже Калън и да му отнеме жената, която обича. Знаела е, изглежда, че загуби ли вас, вече всичко ще му е безразлично. Сторила го е много умело. Вие напускате мъжа, когото обичате, защото сте повярвали на отровните лъжи на Памела.

— Не е само това — каза тя тихо и погледна отново бележката. — Не беше само стореното от лейди Холинг. Тя може би само ми показва колко непреодолими са трудностите между лорд Калън и мен. Радвам се все пак, че вече ви е изплатил парите за облога. Това улеснява за мен някои неща. Тя погледна писмото. — Той наистина ли искаше да заминем заедно за Пеъруд?

— Не ви ли го е казал?

— Каза ми — прошепна тя.

— Клара, аз познавам лорд Калън по-зле от вас. Не зная какво се е случило между вас, но зная, че един мрачен мъж с труден характер се ожени за добра и мила жена и така получи нещо, което навярно винаги е смятал за непостижимо. Този мъж се промени благодарение на вас. И то от любов. Вие можете да си седите вкъщи до края на живота си и да

твърдите, че вашият брак е бил истинска катастрофа, но трябва да прозрете истината. Люсиен Брайланд ви обича и опита всичко, за да ви го покаже. Той може да е направил повече грешки от други мъже, но се съмнявам друг да е положил толкова усилия, затова не отхвърляйте всичко с лека ръка — предупредя я той спокойно и сериозно. — Няма нищо по-тъжно от увяхваща любов. Моля ви, Клара, не правете грешката, която допуснах аз. Само ще съжалявате и ви казвам, че ще се обречете на много самотен и тъжен живот.

Тя дълго мълча, преди да каже:

— Бих искала да поговоря с Андрю. Насаме. — Тя го погледна. — Милорд, мога ли да ви помоля да го извикате?

В къщата беше тъмно и тихо. Джак чакаше търпеливо, без да обръща внимание на студа, проникващ през дрехите му. Умееше да чака, а това беше важно при всеки лов.

Измина още един час, преди плячката му да се появи. Дрънченето на ключ издаде присъствието ѝ, после чу и тих глас.

— Сиби?

Тя запали свещ.

— Сиби, къде си?

Чуха се стъпки и се приближиха.

— Сиби, глупаче! — чу се гневен глас.

Тя влезе в ателието и изпъшка, защото видя, че то е съвсем празно.

— Сиби! — изкрещя тя.

— Боя се, че я няма — каза спокойно Джак. Сега и той запали свещ. — Тя всъщност вече не е в Лондон и дори не е в Мидълсекс. Намерих ѝ много по-добро място — засмя се той. — Вие вече няма да я видите.

Памела Холинг го изгледа втренчено.

— Тя не би ме напуснала — прошепна недоверчиво. — Сиби е прекалено лоялна, за да го направи.

— Лоялна е, но не по отношение на вас. Люсиен беше много по-мил към горкото момиче и тя сметна за необходимо да го осведоми за вашите намерения. Колко жалко, че толкова се е страхувала от вас, та не е дошла по-рано и не е предотвратила посещението ви при лейди Клара. А то беше неразумно от ваша страна, Памела — каза той и я

заведе до масата. — Люсиен ме помоли изрично да не проявявам ни капчица милост, както и вие не проявихте милост към жертвите си.

Тя се озърна ужасена в празното помещение. Джак никога не беше виждал тази жена толкова уязвима.

— Моето изкуство — прошепна тя. — Какво сте направил с картините ми?

— Те са на сигурно място — сви той равнодушно рамене. — Ще наредя да ви ги изпратят, където отидете.

Памела Холинг не прояви признаци на облекчение. Очите ѝ святкаха и тя се обърна към Джак, готова за битка.

— Защо сте тук, Джак? За да ме заплашвате? За да ме убиеете? Изненадана съм, че Люсиен не е дошъл лично, но предполагам, че е хукнал подир малката си женичка. Дали ще убие нея и Блейкли, как мислите? Няма ли да е чудесно? Вече виждам заглавията. Тя се засмя. — „Какъвто бащата, такъв и синът“.

Джак отдавна знаеше как трябва да се постъпва с Памела. Отровните думи бяха най-острото оръжие, с което изваждаше хората от равновесие. Люсиен съумяваше всеки път да реагира добре, но Джак имаше предвид нещо по-ефикасно.

— Тук съм, за да ви кажа какво ще стане с вас — обясни той, — и за да ви накарам лично да се изметете оттук.

Тя го изгледа за миг, а после се разсмя още по-високо.

— Така ли, милорд? Колко мило от ваша страна, но съвсем безполезно, уверявам ви. Вече имам известни планове. А вие не можете да направите нищо, за да ме спрете.

— Е, ще видим. Впрочем пътуването ни до Стейнс беше много приятно. Да затворите котка на мястото, където трябваше да се видим, беше истински шедьовър. Не мисля, че бих се сетил за нещо по-драматично.

Тя се усмихна сияеща и се залови да оглежда ателието.

— Реших, че това ще хареса на Люсиен — каза тя и докосна някаква дупка там, където от стената бяха извадени пирони. — Съжалявам само, че не можех да видя лицата ви. Бесни ли бяхте?

— Ужасно. Люсиен за малко не уби коня си от бързане да се върне в Лондон. Той веднага се усъмни и не искаше да тръгва за Стейнс, но аз настоях. Боя се, че по моя вина лейди Клара е била принудена да приеме такава пепелянка в дома си.

Тя изплющя с език.

— Е, Джак, налага ли се да се обиждаме взаимно? — Тя се приближи към него. — И аз съм измислила няколко прякора за вас. Много пъти съм искала да ви взема за модел на карикатура, но Люсиен не ми позволи. Съжалявам, че не го направих. — Тя се приближи и вдигна ръка да си поиграе с вратовръзката му. Нейният парфюм го удари в носа, а от близостта и му прилошаваше. Но той не се издаде и отвърна на изкусителния ѝ поглед. — Зная много за вас, лорд Рексли, дори какъв тип жени предпочитате и какво обичате да правите с тях. Вече сте си създали репутация в публичните домове. Често съм се питала какво ли ще е да опитам с вас.

За малко не му призля.

— Аз пък винаги съм се питал как Лъки не го е гнус да спи с вас.

Тя отвори широко очи, но той не успя да отстъпи. Единственото предупреждение за удара беше разтреперената ѝ ръка. Тя го улучи точно и раздра бузата му. Но той остана неподвижен, сякаш нищо не беше усетил.

Тя се усмихна накриво.

— Какво бихте казали, ако цял Лондон научи за истинския ви произход? — изсъска тя — факта, че сте не лорд Рексли, а копелето на лейди Рексли от лорд Манинг. Това ще накара цял Лондон да се разприказва, нали?

Наложи му се да направи огромно усилие, за да се овладее и да не реагира на думите ѝ. Ударът го улучи в най-съкровения му страхове. Затова я беше мразил винаги толкова много — задето имаше властта да съсипва с отровата си човешки съдби.

— За тези слухове няма никакви доказателства, защото не са верни — изрече той. — Съмнявам се някой да им повярва.

— Колко сте наивен! — изкикоти се тя. — Хората вярват с огромно удоволствие, стига да е нещо пикантно. Или искате да ви го докажа? Още една рисунка, преди корабът ми да замине за Франция? — смехът ѝ беше злобен.

— Господин Росуел и съпругата му вече не са в Лондон — осведоми я той. — Заминаха на пътешествие из Европа. — Той видя с радост как усмивката ѝ угасна. За нея беше новина. — Боя се, че „Глед Тайдингс“ вече не съществува. Но днес се появи все пак извънреден брой. Учуден съм, че още не сте го видяла. Съдържа една

изключително интересна карикатура. — Той извади един екземпляр и го сложи до свещта на масата, така че рисунката да се вижда добре.

Памела зяпна вестничето с отворени уста.

— Не! — извика тя. — Не е възможно... Да не сте посмели... — Тя пое вестничето с трепереща ръка. — Круайшънс! Той сигурно е сграбчил възможността с две ръце. Ще го убия.

— Това би добавило и убийство в списъка на обвиненията срещу вас. Мислите ли, че ще е разумно?

— Обвинения ли? За какво говорите?

Той се усмихна небрежно.

— Мисля, че добре знаете, Памела. Спомнете си само карикатурите си. Някои са предателски. Има хора, които съсипахте със злобата си. Сега, когато в Англия вече всеки знае коя сте, всички ваши жертви също знаят на кого дължат мъките си. Знаят и къде да ви намерят, нали така?

— Да — прошепна тя ужасена, — но аз заминавам за Франция. Там ще съм в безопасност.

— Боя се, че грешите, мила моя. Не можахме да склоним капитана на кораба да ви отведе. Той мрази „Le chat“ след онази грозна карикатура срещу флота, в който дълго е служил. Каза, че ако сте пасажерка на неговия кораб, ще изчезнете тихомълком някъде по средата на Ламанша.

Тя затвори очи и наведе глава.

— Съмнявам се дали в Лондон някой ще пожелае да си има вземане — даване с вас, освен ако не става дума да бъдете обесена. Или изгорена. Тъй или иначе, краят е един и същ — добави сериозно той. — Вие нямате приятели, Памела и сега само аз мога да ви помогна, затова предлагам да направите каквото ви кажа.

— Какво имате предвид? — попита беззвучно тя.

— Един кораб чака, за да ви отведе в Австралия. — Той не обърна внимание на нейния възглас. — Там ще можете да започнете всичко от начало. Излишно е да ви казвам, че не бива да се връщате в Англия, нито да се опитвате да влезете във връзка с лорд Калън или неговата съпруга. Ще наредя да ви следят. — Той взе вестника от треперещата ѝ ръка. — Съветвам ви, Памела, в бъдеще да не допуснете глупостта да създавате нови неприятности. Само да се опитате и аз ще сложа край на съществуването ви. Откровено казано,

болните ви играчки са ми дошли до гуша. Мога само да ви посъветвам да не ме предизвиквате.

Собственикът на „Веселото момиче“ и жена му не бяха изживявали подобна вечер. Въпреки скромната външност на младата дама, заела най-хубавата им стая, около нея се въртяха не малко привлекателни млади мъже. Най-упорит беше пристигналият последен, който стоеше сега, вир-вода, пред вратата. Ханджията, събуден от вдигнатия от него шум, изгледа продължително яростното му лице и разбра, че ще си има ядове. Този тип приличаше на самия дявол. В момента настояваше да влезе при виконтеса Калън.

— Милорд, отдавна е минало полунощ — опитваше се ханджията да успокои несъмнено ужасно разгневения новодошъл. — Всички са си легнали. Не може ли да почака до сутринта? Елате. Вие сте мокър и сте капнал от пътя, с удоволствие ще ви дам стая и ще наредя да ви донесат гореща вода, сирене и хляб.

Мъжът шибаше нетърпеливо крака си с камшика.

— В коя стая е тя?

— Сър, боя се, че не мога да ви позволя да се качите горе. Помислете само за репутацията на дамата. Виконтеса Калън е...

— Моя съпруга — обясни му господинът. — А аз съм виконт Калън. Коя е стаята?

Ханджията му каза — имаше ли друг избор? В противен случай този човек щеше да чука на всяка врата в хана. Мъжът тъкмо се махна, когато друг гост се зададе откъм кръчмата, където шумът явно го беше събудил. Беше рошав и много набързо облечен.

— Мисля, че ще си тръгвам — обясни той и се усмихна на ханджийката. — Госпожо — каза той с лек поклон. Тя реагира инстинктивно като изчезна отново в спалнята си.

— Сър — изгледа го ханджията. — Искате да тръгнете сега? Посред нощ?

— Точно така — каза негово превъзходителство лордът. — Колкото и да е против волята ми да напусна прекрасното ви заведение, мисля все пак, че ще е по-разумно да го сторя, докато още съм цял и

невредим, тъй като съпругът на дамата току-що пристигна. Нали не искате кръв по чистия си под? Не че подозирам, че Калън наистина ще ме убие, тъй като няма ни най-малкото основание да го направи, но с влюбени мъже човек не бива да поема риска. — Той си облече палтото и добави: — Понеже са твърде непредсказуеми.

— Още не съм ви приготвил сметката — каза ханджията. — Бихте ли изчакали малко.

Господинът се засмя направо очарователно и си сложи шапката.

— Добавете я към сметката на лорд Калън. Той ще плати с най-голямо удоволствие.

Когато се почука, Клара не спеше. След като лорд Кърлейн си отиде, тя позадряма, но не можа да заспи. Питаше се дали Люсиен ще я настигне, както беше предсказал лорд Кърлейн. Беше твърде невероятно, той винаги беше внимавал да не постъпва като баща си. Помисли си и за карикатурата, която не беше видяла и колко ли щеше да нарани тя Люсиен.

Той ѝ беше казал, че никога няма да я пусне да си отиде. Това я успокояваше, а сега силното чукане на вратата сякаш потвърди увереността ѝ.

— Клара? — попита високо Люсиен. — Отвори. — Отново се почука. — Клара?

Ще събуди целия хан, помисли си тя, отметна одеялото и отиде до вратата.

— По-тихо, Люсиен — прошепна тя, когато го видя да стои в коридора. Видът му я изненада. Беше вир-вода и много бледен. Като я видя, той се поотпусна и на лицето му се изписа отчаяние. Изглеждаше толкова изтощен, че сякаш всеки миг можеше да се строполи.

— Клара — подхвана той, но тя го хвана за ръкава и го дръпна в стаята.

— Люсиен, вир-вода си. Тя пое шапката и палтото му и ги хвърли на пода. — Все повече се убеждавам, че мъжете сигурно нямат ум, та се мотаят навън в такова време и настиват.

— Къде е Блейкли? — попита той, колкото и да беше капнал.

— Замина — каза тя. — А сега седни и си събуй ботушите. За съжаление не вода и слугинчето.

— Блейкли е заминал? — повтори той и се отпусна на стола, който тя му придърпа. — Оставил те е тук сама и без защита?

— Да, препусна сам за Сейнт Дженивиъв — каза тя и задърпа ботушите му. — Но всичко е наред, защото лорд Кърлейн е тук. Божичко, колко са ти студени краката. — Той я гледаше втренчено.

— Кърлейн е тук?

— Спи в кръчмата. — Тя му събу и втория ботуш. — Впрочем ти сигурно си го събудил с крясъците си. Както й всичко живо на една миля разстояние. — Клара стана и Люсиен посегна към нея, привлече я към себе си и сложи глава на гърдите й.

— Ти ме събличаш и ми се караш — констатира той. — Това е добър знак.

Клара не се възпротиви на прегръдката. Отчаянието на Люсиен я трогна дълбоко. Колкото и гневна да беше, любовта към него си оставаше непокътната в нейното сърце.

— Не съм те лъгал — измърмори той. Думите му бяха заглушени от нощницата й. Откакто се оженихме, аз нямам метреса. Кълна ти се, че е вярно. Памела ме е нарисувала преди сватбата ни.

— Тя е била твоя метреса — каза Клара и усети как той я прегърна още по-силно, сякаш се боеше тя да не го отблъсне.

— Да — отговори съкрушено той. — Няколко години. Нямах намерение да я напускам, дори след като се оженим. Това няма да те изненада, като си спомниш какъв бях тогава.

Да, тя помнеше много добре. Недоверчив, ревнив и потиснат. Дали и в присъствието на лейди Холинг е бил същият?

— Тя е много красива — измърмори Клара и сведе поглед към тъмнокосата му глава.

Той изстена.

— Мила моя, мила моя, само да знаеше — тя изобщо не е красива.

Това Клара трудно можеше да повярва. Беше объркана.

— Но тогава защо е била твоя любовница?

— Защото направи поносима моята грозота. — Той вдигна бавно глава и я погледна. — Клара, ако ме напуснеш, от мен ще остане само то — грозното. Зная, че би трябвало да изкупя със загубата ти своите грехове, но не мога. Не бих понесъл да заживея отново в онзи мрак.

— Люсиен — прошепна тя и обхвана с две ръце любимото му лице. — Недей така.

— Аз те обичам — каза отчаяно той. — Не ме напускай. Ще намеря начин да излекувам болката ти. Кълна ти се. Само не ме напускай, Клара.

Тя го погали по мокрите къдрици и каза:

— Отпратих Андрю и помолих лорд Кърлейн да ме върне утре сутринта в Лондон. — Той не помръдна, само я погледна. — Не зная дали исках да се върна в Барингтън или да отида при леля Ана.

— Искаше да се върнеш? — прошепна той. — Наистина ли, Клара?

Тя го погали по косата.

— Лорд Кърлейн ми показва писмото ти относно облога и изведнъж ми се стори погрешно да си тръгна, без да ти дам възможност да ми обясниш. Аз ще се върна, милорд — тя сложи пръст на устните му, за да го накара да мълчи, — но не зная какво ще стане с нас. Толкова много неща се случиха...

— Зная — каза той и целуна пръстите ѝ. — Заради моите грехове трябваше да страдаш ти, въпреки че си невинна. Ако ми дадеш възможност, Клара, аз ще оправя всичко. Обичам те. Вярваш ли ми?

— Да — прошепна тя, — но не ми е лесно. Аз не съм хубава, Люсиен.

— О, не, напротив — възрази той с дълбоко чувство на уважение — ти си хубава, Клара. Най-красивата жена, която познавам. Прекалено хубава за мъж като мен, но въпреки това не мога да те пусна да си отидеш. Никой друг няма да те обича колкото те обичам аз. Обичам те от мига, в който те видях за пръв път. Борих се с това чувство, но разбрах, че любовта ми към теб е онова, което ме извисява, тъкмо тя ми попречи да се отчая през всички онези години, когато мислех, че си ме мамила.

— Но оттогава ти толкова се промени — каза Клара.

— Ти ме промени. Ти ме спаси от мрака, Клара. Знаеш ли, че аз вече едва си спомням за родителите си?

— Люсиен — каза тя, останала без дъх.

— Отдавна съм престанал да сравнявам теб с майка си, а себе си с баща си. Ти ме освободи от тяхната сянка. Призраците са прогонени, Клара. Сега мога да ти предложа сърцето си така, както го направих тогава, когато бяхме още деца. Искам да кажа, ако все още го искаш.

— Дали го искам? — прошепна тя и се усмихна въпреки сълзите, които пълнеха очите ѝ. Най-сетне го бе открила отново в навъсения, мрачен мъж. — О, да, аз го искам. Обичам те, Люсиен и винаги съм те обичала.

Той я привлече в скута си и я целуна, а тя изпита облекчение и благодарност.

— Клара — той скри лице в шията ѝ. — Моя сладка, чудесна Клара. Благодаря на бога. Аз не те заслужавам, но е такова щастие, че си моя. Бях такъв глупак и пропилях толкова време, но вече няма да приемам нищо за разбиращо се от само себе си. Ще ценя всеки ден, който ми е дадено да изживея с теб.

Вече много по-късно двамата лежаха капнали и щастливи под завивката.

— Леля Ана ще се жени за Роби? — попита изненадана Клара. — Трудно ми е да го повярвам, въпреки че е наистина чудесно. Тя го е обичала през всички тези години.

— И той никога не е преставал да я обича — каза с прозявка Люсиен. — Той ми каза, че щял да се ожени за нея, за да стане Сара негова дъщеря. Вече се радва, че един ден, когато тя стане девойка за женене, ще постави на изпитание всички претенденти за ръката ѝ. Почти съжалявам клетите момчета.

— Роби е същинско съкровище — каза Клара.

— Роби е същинска напаст — възрази Люсиен, — най-вече, когато му падне жертва, на която може да прочете конско. Сигурно е по-приятно жив да те изяде мечка.

Тя се засмя.

— Сара го боготвори. Той ще е чудесен баща. Много е добре, че ще се женят. Дано това вдъхнови Улф и определи най-сетне дата за сватбата си с Бела.

— Преди това да стане, сигурно ще сме вече побелели и остарели — засмя се Люсиен. — Горката Бела — той я погали нежно по плоския корем. — Другата година ще си имаме дете — измърмори той. — Това харесва ли ти?

Не бяха говорили много за детето, защото се бяха случили толкова много други неща.

— Да — отговори тя. — Винаги съм мечтала за голямо семейство с много деца.

Очите му бяха затворени, но той се усмихваше.

— Ще се опитаме да надминем твоите родители, нали?

— Е, все пак може би не чак толкова много деца, Люсиен — усмихна се тя.

— Хъммм?

— Как научи, че съм бременна? Беше толкова сигурен, въпреки че дори аз още не бях.

Той се обърна встрани и я привлече към себе си.

— Нищо не знаех. Просто го почувствах. Може би защото ти си жената, която обичам и винаги съм обичал. Това е донякъде дори страшно. Ти притежаваш такава власт над мен, Клара.

Тя повтори с пръст линията на шията му.

— Както и ти над мен. Трябва да се научим да си имаме пълно доверие.

Той я целуна.

— С времето и това ще стане. Засега ми стигат твоята любов и присъствието ти.

— Само като си помисля — прошепна тя и сложи глава на гърдите му, — че един глупав облог можеше да разруши почти всичко. Радвам се, че си го загубил.

— О, не, скъпа. Благодарение на този отвратителен облог, аз спечелих. — Тя долови усмивката му. — Спечелих толкова много.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.